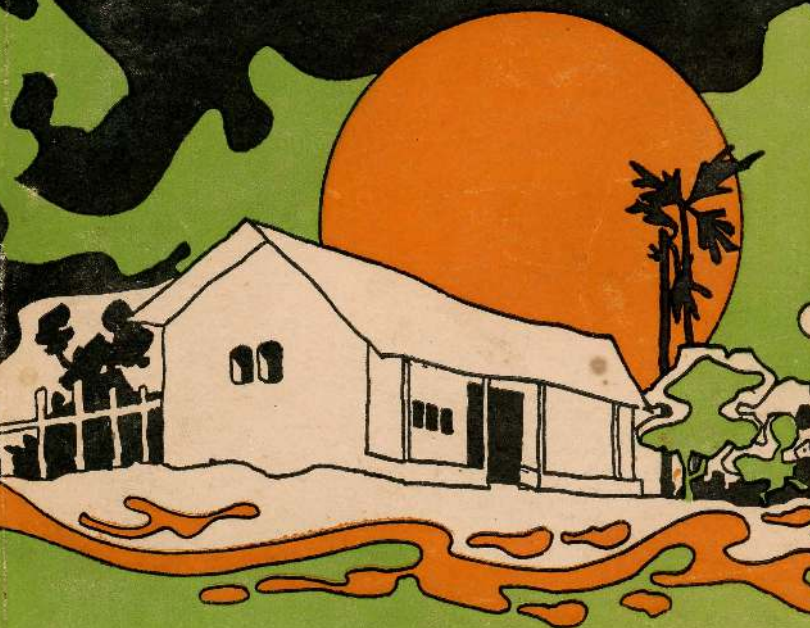

காணியூலம் சீலன்டும்

சு.சீயாதநாதன்

99p

காணிநிலம் வேண்டும்

குறுநாவல்கள்

செ. யோகநாதன்

நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்.,

சென்னை-600 098.

முதற் பதிப்பு : பிப்ரவரி, 1984.
இரண்டாம் அச்சு : ஆகஸ்ட் 1987

(C) C. YOGANATHAN

Code No. A. 056

விலை ரூ. 10-00

அச்சிட்டவர் : நூலாமை பதிப்பு மற்றும் பதிவுகளை நிறைவேற்றும்
ஸ்ரீ கன்னி அச்சகம், நூலாமை, சென்னை-600 005.

நானும் என்னைச் சூடுகிற நெருப்பும்

நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து போன வானவெளியைப் பார்த்தவாறே பொன்னையன் மிகுந்த கவலையோடு தனக்கு விளைக்கப்பட்ட அநீதியைப் பற்றி எனக்கு எத்தனை தரங்கள் கூறியிருப்பான்? எண்ண முடியாது. அவன் மலைநாட்டிலே பிறந்தான், லயங்களிலே அடிமையினுங் கீழாக உழன்றான். தேயிலைத் தோட்டங்களிலே அந்தத் துன்பக் கேணியிலே அழுகையும் துயரமுமல்லால் வேறெதுவுமே அறியாத மனிதப் பூச்சியாய் ஊர்ந்தான். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களுக்காய் 'ஜே' கோஷமிட்டு சந்தா கட்டி, தோட்டத்துரைகளுக்கும் பின்னர், தலைவர்களுக்கும் ஏவல் நாயாய் வாலாட்டி, நெஞ்சிலே சினம் கிளர்ந்து அவர்களை எரிச்சலோடு திருப்பிப்பார்த்தால் அவர்களின் கனத்த சப்பாத்துக் கால்களின் உதைப்புகளுக்கெல்லாம் ஆளாகி ஈனஸ்வரத்தோடு அனுங்கிக் கொண்டான். வெளியே வீசுகின்ற சுதந்திரக் காற்றினை என்றேனும் அவன் அனுபவித்திருக்கின்றானா என்றால் அதற்குரிய பதில் எதிரிடையானதுதான். அவலமும் அஞ்சுதலுமே வாழ்வு என்றாகிப்போன மலைநாட்டுத் தோட்டத் தொழிலாள மக்களின் கடந்த கால வாழ்வு மட்டும் கசப்பானதல்ல. அதுவே ஓர் தொடர்கதையாய் கண்ணீரின் கதையாய் நீண்டுகொண்டிருப்பதை மனச் சாட்சியுள்ள எந்த மனிதனுமே உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். அண்மையிலே நடந்த இனக்கொலைகளின்போது கூட அவர்களே கூடுதலாகக் குறிவைக்கப்பட்டவர்கள். குடும்பமாக லயங்களிலே எரிக்கப்பட்டு, வெட்டப்பட்டு, சூறையிடப்பட்டு, சுறப்பழிக்கப்பட்டு, ...என்னென்ன கொடுமைகளெல்லாம் இவர்களின் மேலே கவிந்து கவ்விக் கொதறின! ஆயினும் ஒன்றை உணரலாம். இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கே முதுகெலும்பான தேயிலைச் செடிகளின்

அடிகளுக்கெல்லாம் உரமெனப் புதையுண்ட இவர்களின் வழியினர் தங்களின் தலைவிதியைத் தாங்களே நிர்ணயித்து புதிய மனிதராய்த் தலைநிமிர்வார்கள். அத்தகைய சன சமுத்திரத்தின் சிறுதுகளே இந்தப் பொன்னையன். இவனது கதை, இந்த மலைநாட்டு மக்களின் இன்னொரு பகுதியினருக்கு வகை மா திரியாகத் துலங்குகின்றது.

மலைநாட்டின் லயங்களிலே வாழ்ந்த ஒரு பகுதித் தொழிலாளர் நிம்மதி தேடி, சுதந்திரமெனும் நிழல்நாடி தமிழ்ப்பிரதேசங்களிற்கு 'காணிநிலம் வேண்டி' இடம் பெயர்ந்தனர். அங்கு மட்டுமென்ன? மொழியும், இனமும், சமயமும் மட்டுமா மனிதனை நேசப்படுத்துவது? இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மனிதகுலத்தை ஒன்றிணைத்து சங்கிலித் தொடராக்கி, அவனுக்கு சாசுவதமானதும், நிம்மதியானதுமான வாழ்வினை அளிக்கின்ற உணர்வு ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதுவே இம்மக்களுக்கெல்லாம் ஒளிமயமான வாழ்வினைக் கொடுக்கத் தக்க கருத்தோட்டமல்லவா? எனவேதான் பொன்னையன் தமிழ்ப் பிரதேசத்திற்கும் வந்தும் காணிநிலம் வேண்டி தொடர்ந்து போராட வேண்டியவனாகின்றான். பொன்னையனைப் போலேவே ஆயிரமாயிரம் பேர் இன்னமும், இதோ இந்தக் கணப் பொழுதிலும் இலங்கையின் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே தமது நிலப் பசி தீர்வதற்காய் ஓயாது முனைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை பஞ்சமும், பட்டினியுமல்லாது வேறொன்றும் அறியாத இந்த அடித்தட்டு மக்களின் நிம்மதியினத்திற்கு அரசாங்கம் மட்டுமா காரணம்? இல்லை. அதிகாரத்துவமமதையும், வர்க்கத்தமிரும், மேலாண்மைக் குணங்களுமிக்க இன்னும் பலரும் இவர்களின் முதுகிலே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்; சவாரி செய்கின்றார்கள். அத்தோடு சமயம் வாய்க்கின்ற வேளையிலெல்லாம் "நானும்நீயும்ஒருதாய் மக்களல்லவா?" என இவனோடு குழைந்துக் கொள்கிறார்கள்.

எனது முதற் குறு நாவலான 'காணி நிலம் வேண்டு' மில் வருகிற பொன்னையனுக்கு இப்போது எழுபத்தி எட்டு வயது.

இவன் இந்தியாவை அறியாதவன். இலங்கையிலே வேருன்றியவன். ஆயினும் நம்புங்கள், இந்தக் கணத்திலும் இவன் தனது நாலாவது பரம்பரைக்கு ஒரு குடிசை கட்டிட வேண்டி காணிநிலம் தேடி அலைகின்றான்.

இலங்கையை உலுப்பி. அதன் மூலம் சர்வதேசத்தின் மனச்சாட்சியினை அதிர்வடையச் செய்த 1983ன் இனப்படுகொலை நிகழ்வுகளை அதனால் விளைந்தமனப் புண்ணினை இன்னமும் ஆறிடப் பெறவில்லை நாங்கள். இந்தச் சம்பவம் நடந்து இருவாரங்களின் பின்னர் வீதியாற் சென்று கொண்டிருந்த போது தற்செயலாகவே நான் எனது மாணவியாயிருந்து, பின்னர் மருத்துவத்தாதியான அவளைச் சந்தித்தேன். உற்சாகமும், புன்னகையும், செயல் வீச்சும், துணிவுமாக யெளவனத்தின் இலட்சியமாயிருந்த அவளின் முகத்திலே இவையெல்லாம் உதிர்ந்து நிராசையே உறைந்து கிடந்தது, கேட்டேன். உடைந்து பெருகிய நதியாகி அவள் சொன்ன கதையே 'விலங்குகளும் கண் புதைக்கும்.'

நான் என்றுமே கதை எழுதுவதற்காகக் கதை எழுதுபவனல்ல. என்னைச் சுற்றிநிலவுகிறகொடுமைகளெல்லாம் என்னைப் பாதிக்கின்றன. எங்கே மனிதன் நிம்மதி உயர்ப்புருக்கின்றான்? அடித்தட்டுமக்கள் எல்லாவிதத்திலும் ஒடுக்கப் படுகிறார்கள். நமது சகோதரிகளின் மேலே சகல நிர்ப்பந்தங்களும் நுகத்தடி பூட்டி அவர்களின் குரலைக் கூட வெளியே வராதவாறு நசுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இளைஞர்களும் மாணவர்களும் நாறிப் போன அமைப்பு களால் தவறாக திசைதிருப்பப்பட்டு வீரக்தியின் எல்லைக்கு இழுத்து விடப்பட்டிருக்கின்றன. தேசிய இனங்களின் விடுதலை உணர்வை ஆயுதபலத்தாலும் அச்சுறுத்தல்களால்

லும் ஒடுக்கி அடக்கி விடமுடியுமென நினைக்கிறார்கள் பேரினவாதிகள். நான்இத்தகைய சூழலைக்கொண்டவனாயிருப்பதால், இவற்றிற்கு எதிராகப் போராடும் கடமைப்பாடுடையவனாகின்றேன். என்னுடைய எதிர்ப்பின் ஓர் ஆயுதமென இந்த எழுத்தினைக் கையாளுகின்றேன்.

இதனை இருபது ஆண்டுகளாகவே நான் நம்பிக்கையோடும் உறுதிப் பாட்டோடும் தொடர்ந்து செய்துவருகின்றேன்.

ஆதாரமான ஒரு நம்பிக்கையை, கொள்கையை நான் வரித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதனாலேயே, இருக்கின்ற சமுதாயத்தினை மாற்றி புதிய சமுதாயம் ஒன்று உருவாவதன் மூலமே நான் என்னைச் சூழவுள்ள சூழலின் கொடுமைகளெல்லாம் வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் நிர்மூலமாகும் என உணர்ந்திருப்பதாலேயே எனது கதைகளின் அடித்தளங்களும் அத்தகையனவாய் விசாலித்துள்ளன.

'காணிநிலம் வேண்டும்' குறுநாவல், இலங்கைமுற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், 'தினகரன்' பத்திரிகையும் இணைந்து நடத்திய குறுநாவல் போட்டியிலே முதற்பரிசு பெற்று, 'தினகரன்' வாரமஞ்சரியிலே தொடராக வெளியானது. இதன்பொருட்டு 'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியர்திரு. இ. சிவகுருநாதனுக்கு எனது இதயபூவமான நன்றிகள். 'விலங்குகளும் கண் புதைக்கும்' குறுநாவல், இத் தொகுதிக்காகவே எழுதப்பட்டது.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் அண்மைய நிலைமைகளை உள்ளவாறே பேசுகின்ற இவ்விருகுறுநாவல்களையும் தொகுதியாக வெளியிடுவதிலே பெரிதும் ஆர்வங்காட்டிய நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றிகள் என்றென்றும் உரியன.

யாழ்ப்பாணம்

செ. யோகநாதன்

12—12—1983

சமர்ப்பணம்

என்றுமே என்னைத் தனக்கு
நன்றிக் கடனாளியாக்கிய எனது மாமனார்
திரு. சு. சிவராமலிங்கத்திற்கு
இந்த நூல்
அன்பான சமர்ப்பணம்.

பொருளடக்கம்

	பக்க எண்
1. காணிநிலம் வேண்டும் ...	1
2. விலங்குகளும் கண்புதைக்கும் ...	81

காணி நிலம் வேண்டும்

1

எவ்விதமான மன ஆறுதலுமேயின்றி பாயினிலே நித்திரையின்றி உழன்றுகொண்டு கிடந்த பொன்னையன், அந்தத் திண்ணையில் கிடந்தவாறு கிழிந்து தொங்குகின்ற சாக்குப் படங்கின் ஊடாக வெளியே பார்த்தவாறே இருமிக் கொண்டிருந்தான். வெளியே பாலாய்ப் பொழிகின்ற நிலவு. தமது காலடிகளிலே நிழல் விழுத்திய மரங்களினைத் தவிர சித்திரை நிலவு எங்குமே வெள்ள மாகப் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தது. காற்று எங்கேயோ உறங்கப் போய்விட்டது. மௌனம் நிலவோடு சேர்ந்து கையினைந்து அவ்வயல் முழுதிலும் பரவிநின்றது. நடுநிசியான இவ்வேளையிலும் பொன்னையனின் கண்களிலே நித்திரை கொஞ்சமேனும் தடவிப் பார்த்திடவில்லை. பொன்னையனின் நெஞ்சைக் கீறியவாறு பெருமூச்சு உதிர்ந்தது. ஒவென்று அலறிட வேண்டுமென்ற உணர்வினை அடக்கிக்கொண்ட அவன் தன்னையறியாமலேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டான்:

“இப்ப நா...என்ன செய்ய?”

பாயினிருந்து எழுந்து சம்மாளமிட்டு உட்கார்ந்தவாறு, படங்குச் சாக்கினை உயர்த்திச் செருகினான் பொன்னையன்.

இப்போது அந்தக் குடிசையின் எதிரேயுள்ள காட்சிகள் வெகு தெளிவாகவே விரிந்து தெரிகின்றன.

குடிசையின் நேரெதிராகத் தலைவிரித்து நிற்கின்ற வேப்ப மரத்தின்கீழே, ஒரு வைரவ குலத்தினை நாட்டி

கா.-1

சிமெந்தினால் சிறிய பீடமொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. சந்தனப் பூச்சாலும், நிறத் துண்டுகளாலும், அலரிப் பூக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற திரிகுல வைர வருக்குச் சிறிது தள்ளி சுணங்கி ஓய்ந்த மூன்று தவ்வல் குட்டிகளோடு படுத்திருக்கின்றது பொன்னையனின் ஒரு நாயான சுந்தரி. இந்த வைரவ கோயிலின் ஸ்தாபகனும், பூசாரியும் பொன்னையன் தான். வைரவ கோயிலுக்குச் சிறிது தள்ளி சரம்பலே துருத்தித் தெரிகின்ற குப்பைமேடு. குப்பைமேட்டின் ஆதரவிலே உயர்ந்து நிற்கின்ற பப்பாசி மரங்கள். இவற்றிற்கு சிறிது தள்ளி சிறிய கொட்டிலினுள் மூன்று ஆடுகள். அவற்றின் குட்டிகள். எல்லை வேலியெனப் பெயர் தரித்து நிற்கின்ற பூவரசு மரங்களும், கிளவ மரங்களும் மொட்டையாய் இலைகள் உதிர்ந்து நின்றன. அதைத் தாண்டினால் மண்ணை அகழ்ந்து குவித்த சமனற்ற மேடு, சிறிய கிணறு. அதன் நீர்த் தெறிப்பினது நிலப்பரப்பிலே குள்ள வாத்துக்களின் வடிவிலே மிளகாய்ச் செடிகள். அவற்றின் பின்னாலே ஆரோக்கியமற்று வெளிறிப் போய் நிற்கின்ற வாழைக்கூட்டங்கள். இதே விதமான அமைப்பினை உள்ளடக்கிய ஐந்து குடிசை களினைத் தாண்டி, நீண்ட மதில்களுக்குள்ளாலிருந்து இறுமாப்போடு தலைதூக்கினாற்போலத் தெரிகின்ற கல் வீடுகளும், அவற்றின் இரு புறங்களிற்கும் அணிவகுத்து நிற்கின்ற பசுமையான அசோக மரங்களும்...

பொன்னையன் தனது இடதுபுறத் தோளிலே சுரீ ரென்று குத்திய நுளம்பினைச் சளாரென்று அடித்தவாறு எழுந்து, தலைக்கு அணையாக வைத்திருந்த அழுக்குக் கந்த லின்கிழே, கவனமாகச் சுருட்டி வைத்திருந்த புகையிலையை எடுத்து விரித்து ஒரு துண்டுப் புகையிலையினை நேரே நீள வாட்டினில் வார்ந்து கிழித்து நாக்கில் தடவி ஈரப்படுத்தி விட்டு வாற்புகையிலையைப் பதமாக உள் திணித்து நீண்ட சுருட்டொன்றை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு சுருட்டினான். மூலையிலே கைவிளக்கிற்கு அருகாகக் கிடந்த நெருப்புப்

பெட்டியினை எடுத்து இடுப்பினில் செருகிக் கொண்டு, முண்டாசுத் துணியை உதறித் தோளிலே போட்டவாறு, படுத்திருந்த பாயினைச்சுற்றி திண்ணையோரமாக வைத்து விட்டு வெளியே வந்தான். வைரவ சூலத்தடியில் சிறிது நேரம் நின்றான். 'வைரவ சாமியே என்னைக் காப்பாத்து...' பின்னர் காலைச் சவண்டிச் சவண்டி நடந்தான்.

பொன்னையனுக்கு இன்று போல மனம் என்றுமே குழம்பிப்போயிருக்கவில்லை. எதையும் யோசிக்க முடியாதவாறு மனம் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன்பகல் முழுவதும் படுகின்ற பாட்டிற்கு பின்னேரப் பொழுதிலே இரண்டு போத்தல் தென்னங்கள் குடித்தே ஆகவேண்டும். அது அவனது நித்திய தேவை. நொந்துபோன உடம்பினை அதே வெறி மயக்கத்தோடு வந்து பாயினிலே சரித்தால், அதிகாலையிலே சுறுசுறுப்போடு எழுந்துவிடலாம். ஆனால் இன்று இரண்டிற்கு மூன்று போத்தல் கள்ளைக் குடித்த போதிலும் உறக்கமோ உடல் கிருகிளுப்போ வரவில்லை. திடீரென்று பத்து வயதுகள் போய்விட்ட உடல் தளர்விற்கு, அவனது மனத்தளர்வே காரணமென்பதனை அகலுக்கு உணர முடிந்தது. மெதுவாக நித்திரைக்குள்ளே ஆழ்ந்து போய்விடுவதற்கு அவன் விரும்பிய போதிலும் அது சாத்தியப்படாமலே தலையின் உள்ளே சஞ்சலங்கள் புழுவாகிக் குடைகின்றன.

வழமையாக மாலைப்பொழுதிலே, கள்ளைக்குடித்த பின் எவ்விதமான அலட்டலுமின்றி தலையிலேமுண்டாசை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, நடந்து வருகின்ற வழியிலேயே கிருவங்குழைகளையும் முருக்கங்குழைகளையும் பறித்துக் கொண்டுவந்து ஆடுகளிற்குத் தின்னும்படி கொடுப்பான் பொன்னையன். அவனது மனதினை அழுத்துகின்ற இறந்த காலக் கவலைகளையும், மன விசாரங்களையும் தனது ஆடுகளுக்கு வெறிமயக்கத்திலே புலம்பிக்கொண்டு சில வேளைகளிலே விம்மி விம்மிக் கண்ணீரும் வடிப்பான்.

வேதனையான குரலிலே தன்னுள்தானே முணுமுணுத்துக் கொள்வான். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு தூஷண வார்த்தைகளை இறுதியில் வெகு ஆக்ரோஷமாகப் பொழிந்து தள்ளுவான். முண்டாசைக் கழற்றியவாறு தன்னெதிரே நிற்கிற ஒருவனை எட்டி உதைக்கிற பாவனையினிலே காலை ஒங்கி உதைத்துவிட்டு நிலத்தினிலே தட்டிக்கொள்வான். பிறகு சோர்ந்து போனவன் போல ஆட்டுக்குப் பக்கத்தில் குந்திக்கொண்டு பழைய கதைகளை அதற்குச் சொல்ல ஆரம்பிப்பான். வேப்பமரப் பக்கமாக நின்று அவனது நடமாட்டங்களைக் கவனிக்கின்ற அவனது மகள் பூமாலை, பதினெட்டு வயதானவள்—வயதினை மீறிய இரக்க உணர்ச்சியுடனே, “அப்பு, ஆட்டுக்கு குழை தீத்தினது காணும். வந்து சோறைத் தின்னு” என்பாள். அவள் தன்னருகே வந்ததும் பொன்னையன் நிலைமைமாறி முகத்தினிலே புன்னகையினை உடனடியாக அணிந்து கொள்வான். சுறுப்பு நிறமான, மெலிந்த வடிவமுடைய பளீரிடுகின்ற கண்களுள்ள பூமாலையின் அந்தக் கனிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுவிட்டால் போதும், பொன்னையனுக்குப் புதுத்தெம்பு வந்துவிடும்.

தனது குடிசையைவிட்டு வெளியே நடந்துவந்து பிரதான வீதியில் நின்றபடியே தான் குடியிருக்கின்ற காணியை நோக்கினான் பொன்னையன். இந்தக் காணியிலே அவன் எவ்வளவு காலமாக வாழ்கிறான்? அவனுக்கு அதைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. அந்தக் காணியிலே அவன் வந்து குடிசை போட்ட பிறகுதான் மீனாட்சியின் வயிற்றிலே பூமாலை உண்டானாள். வெள்ளெருக்கும், திப்பிலிமுள்ளும், பாம்புப் புற்றுகளும், காரைப் பற்றைகளும் நிறைந்த அந்தக் காணியை பொன்னையனே செப்பஞ் செய்தான். இரவிலே கொத்திப் பேய்கள் அங்கே சும்மாளமிடும் என்ற அச்சுறுத்தல்களைக் கூட அவன் மனங்கொள்ளவில்லை. தனக்கென்றொரு காணி வேண்டும் என்ற அவனது அவாவுிற்குப் பின்னாலே நீண்ட

தொரு கதையே இருக்கின்றது. அவன் அந்தப் பகுதியிலே வந்ததின் பின்னர்தான் இரண்டொருவர் எல்லை குத்திக் காணி பிடித்துக்கொண்டனர். சென்ற ஐந்தாண்டு காலத்தினுள் எவ்வளவு மாற்றங்கள்! நகரமொன்றே அவ்விடத்திலிருந்து அரை மைல் தூரம் தள்ளி வெகுவேகமாக ஸ்தாபிதமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. பொன்னையனிடம் வெகு வினயமாக அக்காணியினைப் பலர் விலை கேட்டு வந்திருக்கிறார்கள். வெற்றிலைக் காவியேறிய பற்கள் வெளித்தெரியச் சிரித்துக்கொள்வான் பொன்னையன். அப்போது, “என்னங்க... ஐயா இது? நம்ம புள்ளையை விலைக்குக் கேட்ட மாதிரி. இந்தக் காணி நமக்குப் புள்ளைங்க. இதின்ரை வயித்திலைதான் நான் கண்முட வேணுமுங்க. அந்தக் கதையையே விட்டிடுங்க.”

இன்று மத்தியானப் பொழுதிலேதான் மருதனிடம் அந்தக் கதையைக் கேள்விப்பட்டான் பொன்னையன். மருதன் பொய் சொல்லமாட்டான் என்று பொதுவாகவே அபிப்பிராயமிருந்தது. அதைவிட அவனுக்குப் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தார்களிடம் பழக்கமிருந்தது. அவன் தான் சொன்னான். ‘அடாத்தாகப் பிடித்திருக்கின்ற இந்தக் காணியினைவிட்டுக் கூடிய சீக்கிரமே அப்புறப்பட்டு விடவேண்டும். அல்லாவிட்டால் பொலிசார் ஜீப்பில் வந்து அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் மறியலில் அடைத்து விடுவார்கள். அவனது குடிசையைப் பிய்த்தெறிந்துவிட்டு எல்லாப் பொருட்களையும் நடுவீதியில் வீசியெறிந்து விடுவார்கள்...’ மருதனது குரல் மீண்டும் மீண்டும் அவனது காதுகளிலே தெறித்தது. அந்த நேரத்திலேயிருந்துதான் அவனது மனம் முற்றிலும் அமைதியினை இழந்தது. அப்போதிலிருந்து யாரோடும் எதையும் பேச அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. முருகையனோடு சேர்ந்து எவ்விதமான மனவிருப்பமும் ஈடுபாடுமின்றி ஒரேயடியாகக் கள்ளை உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு யாதொரு மாற்றமுமின்றி வழிவழியில் உள்ள முருக்கை மரங்களில்,

முள் கீறியதையும் அக்கறைப்படுத்தாது குழையை ஒடித்துக் கொண்டு குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தான் பொன்னையன்.

கண்களிலே இலேசாகத் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான் பொன்னையன். கண்முன்னாலே தெரிகின்ற இந்த வேப்ப மரம் இரண்டொரு சின்னக் கிளைகளோடு நின்றபோது அதற்குத் தண்ணீர் வார்த்த மீனாட்சி இப்போது மனமேட்டிலே கால் பதித்தாள். இர விரவாக இந்தக் காணியைப் பொன்னையன் தனியனாக நின்று பண்படுத்தியபோது அவள் மட்டுமே அவனுக்குத் துணையாயிருந்தாள். இந்தக் காணியிலே குடிசை கட்டி முதல்நாள் உள்ளே படுத்திருந்ததுகூட ஒரு நிலவுநாளின் போதுதான். அப்போது எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டாள் மீனாட்சி! அவனது பராக்கிரமமான தோள்களிலே புதைந்து தழுவி எவ்வளவு ஆனந்தங் கொண்டாள் அவள். அவளினது மனம் பூரித்த மகிழ்விற்குக் காரணம் என்ன? ஒருநாள் அவளே சொன்னாள்; “எங்க பரம்பரையிலே நான்தான் முதல்ல ஒரு காணி நிலத்துக்கு சொந்தக்காரி ஆகிறன். ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கு இதை நெனச்சா...” பொன்னையனுக்கு அவ்வேளையிலே நெஞ்சு பெருமிதங்கொண்டது. இதோ இப்போது அவன் நிற்கிற நிலம் அவனுக்கும், அவனது வாரிசுகளுக்கும்தான் இனிச் சொந்தமானது. உடப்புசலாவையின் தேயிலைத் தோட்டத்தை விட்டு அவன் எதற்காக வெளியேறினானோ அந்த லட்சியத்தை இப்போது நிறைவேற்றிக் கொண்டு விட்டான். முர்க்கத்தனமான மனநிறைவோடு அவன் மீனாட்சியின் செழித்த தேகத்தைத் தன்னுள்ளே இறுக்கிப் புதைத்துக் கொண்டான். இது நடந்தபோதும், காட்டின் பின்னணி விழிம்பிலே, காட்டின் தணற் சிவப்பாய் வட்ட நிலவின் ஒளி மெல்ல உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது. “அப்பிடி நடந்து இருபது வருஷங்கள் ஆயிருக்கும்...” பொன்னையன் சாம்பல் தளிர்க்கிற சுருட்டை வீதியின் மறு கரைக்கு வீசியெறிந்தான்.

காணியுள்ளேயிருந்து ஆடு கத்துகின்றது. குரலை அவதானித்தான். மீனாட்சியின் குரல்தான் பப்பாசி மரப்பக்கமாக தன்னிச்சையாகவே நடந்து சென்றான். சாம்பல் மேட்டிற் கிடந்த பூனை சரசரத்தபடி குறுக்கே விழுந்து ஓடிற்று. சங்கிலியன் உறக்கங் கலைந்து பூனையை விரட்டிவிட்டு அறிமுகத்தை உணர்த்தி ஊளையிட்டது. பொன்னையன் சங்கிலியனை “மூட்டா வாயை” என்று அதட்டிவிட்டு ஆட்டுக்கட்டையின் முன்னாலே நின்று, “என்னபுள்ளை மீனாட்சி” என்றான். கறுப்பும் வெள்ளையுமாய் குழைந்த நிறத்தோடு காணப்படும் ஆடான மீனாட்சி முன்னே வந்தது. மீனாட்சியின் நீண்ட, தொங்கட்டான் அணிந்து தொளைவிழுந்த காதுகளை, மீனாட்சி ஆட்டின் காதுகளை உருவி நீவிவிடுகின்ற போதினிலே உணர்ந்து புலம்புகிற பொன்னையன் இப்போதும் அதே மாதிரியான மனநிலையோடு தளதளத்தான்.

“மீனாட்சி எனக்கு இப்ப ரொம்பக் கஷ்டங்களடி... பாத்தியா... நம்ப நெலமையைப் பாத்தியா? இந்தப் பூமியிலை பத்துமுப்பது வருஷமா நா சீவிச்சன் இல்லையா? இப்ப எப்படின்னா இந்தக் காணியிலை இருந்து ஓடிப் பேரடா பயலே என்று சொல்றாங்களே பாவிப் பயலுக... நா என்னடி மீனாட்சி பண்ணுவன்?... சொல்லடி புள்ளை....”

2

முருகையன் எவ்வளவோ கெஞ்சி மன்றாடிக் கேட்டும் பொன்னையன் இணங்காமலிருப்பது இதுதான் முதற் தடவை. பித்துப்பிடித்தவன்போல முண்டாசை உதறுவதும் கட்டுவதுமாக அல்லாடிக் கொண்டிருந்த அவனை வளைப் பதற்குள்ள கடைசி வழியினை அறிந்து வைத்திருக்கிற

முருகையன், “சரி, நான் உம்முடைய புள்ளைக்கு சமமான மனிஷன், நீர் என்னோடை வாறதும் இருக்கிறதும் இனி உம்மடை இஷ்டம்... வெள்ளச்சி கொஞ்சம் போயிலை கொண்டுவா...” என்று இறுதி முத்தாய்ப்பாக மனைவியை அழைத்தான் முருகையன். இந்த வேளையிலே நெகிழ்ந்து போனான் பொன்னையன். பொன்னையனும் முருகையனும் இவ்வளவு நட்பாக இருப்பது மிகவும் அதிசயமான விஷயந்தான். முருகையனுக்கு நாற்பது வயது வாட்ட சாட்டமானவன். சிவந்த, விரிந்த தோள்களும் ஆஜானு பாகுவான தோற்றமும். அதிகம் பேசமாட்டான். நெற்றியைமூடி அடர்ந்த வளர்ந்திருக்கின்ற தலைமயிரும், தடித்த கருமையான புருவங்களும் இலேசாக முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசையும் பிறர்மீது அவனை ஆதிக்கம் கொள்ளவே வைக்குமெனினும் அவன் யாருடனும் இதுவரை சோலி சுரட்டுக்குப் போனதில்லை. அனுராதபுரத்திலிருந்து இடம் பெயர் எண்ணி அவ்விடத்திற்கு வந்த அவனை முதன் முதலில் சந்தித்தது பொன்னையன்தான். பொன்னையனின் சவண்டற் கால்களும், குச்சிக்கைகளும், தும்புதும்பாகத்துருத்திக் கொண்டிருக்கின்ற ஒழுங்கற்ற மீசையும், காக்கி நிறக் காற்சட்டையும், அடிக்கடி உதறிவிட்டுத் தோளிலே போட்டுக்கொள்கிற மூண்டாசும்தான் அவனைக்கண்டதும் முருகையனின் மனதிலே படமாகப் பதிந்த அம்சங்கள். ஆயினும் பொன்னையனின் கனிவான பேச்சு முருகையனை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டது. பொன்னையன் கதைக்கக் கதைக்க முருகையனின் மனதிலே அவனுடைய உருவம் வடிவழிந்து போய் மிகுந்த நன்றியும் மரியாதையும் உருவாயிற்று.

“வீட்டுப் பக்கம் வா தம்பி.....”

பொன்னையனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற முருகையன் அன்றிரவு அவனது குடிசையிலேயே தங்கினான். விடிய விடிய அவர்களிருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பொன்னையனின் ஆலோசனைப்படியே பிரதான வீதியிலிருந்து அரை மைல் தூரம் உள்ளே தள்ளி, குளத்தோர

மாக அரை ஏக்கர் காணியைப் பிடித்துக் கொண்டு குடிசை போட்டு விட்டான் முருகையன். அடுத்த வருஷம் இன்னும் ஒரு ஏக்கர் காணியினைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். செழிப்பான தரை; குளத்து நீர் சேர மிளகாயும் காய்கறிகளும் சிலிர்த்துக்கொண்டு விளைச்சலைக் காட்டின. சந்தோஷம் மனநிலையிலே பீறிடுகின்ற வேளையிலெல்லாம் பொன்னையனை வாய்நிறையப் புகழுவதே முருகையனுக்குத் தெரிந்த காரியம். இன்றைக்குக் காலையிலே முகஞ்சேர்ந்து நின்று பொன்னையனைக் கண்டதும் முருகையனுக்கு விசனமும் புதினமும் உண்டாயிற்று. அவனது மன உணர்வினை கண்களின் பார்வையிலே தெரிந்து கொண்ட பொன்னையன் இப்போதைக்கு அவனிடம் இவ்விஷயத்தை சொல்லலாமா விடலாமா என்ற முடிவிலுக்கு வரமுடியாதிருந்தான். இவன் இப்படி இடையிடை மனஞ்சேர்ந்து பெருமூச்சோடு அலுத்துக் கொள்வதனைப் பொன்னையர் வோடு பழகிய காலத்திலேயே முருகையன் நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கின்றான். அவனது இப்போக்கினை அவனிடமிருந்து கழற்றி வீசுவதற்கு ஒரு மார்க்கத்தினையும் தனது அனுபவத்தினிலே கண்டு வைத்திருக்கின்றான் முருகையன்.

“குளப்பக்கமாக மான்கூட்டம் உலாவி வருகுது. இரா வேட்டைக்கு போகலாம், நீங்க வரணும்..”

பொன்னையனுக்கு வேட்டையாடுவது மிகவும் விருப்பமான காரியம். அதுவும் முருகையனைப் போன்ற திறமையான வேட்டைக்காரனோடு போவதென்றால் அது மிகவும் உற்சாகமான விஷயந்தான். முருகையனுக்குக் காடென்பது அத்தியந்த தோழனைப் போல. மரங்கள், விலங்குகள், செடிகள், மூலிகைகள், காட்டுப்புதையல்கள், பழவகைகள், தேன், குருவிகள், பாம்புக்கூட்டம் இப்படி எவ்வளவு விஷயங்கள்! அவை பற்றிக் கதைக்கத் தொடங்கினால் முருகையனின் முகம் சூரியகாந்திப் பூவாகி மலரும். தனது குழந்தைகளின் மழலைகளையும், விளையாட்டுகளையும்

ஆர்வமுறக் கூறுபவன் போல இவற்றைப் பற்றி விஸ்தாரமாக அவன் கூறுவதை மிகுந்த கவனத்தோடு கேட்பான் பொன்னையன். வேட்டைக்குப் போனால் வெறுங்கையோடு திரும்புகின்ற பேச்சே முருகையனிடம் கிடையாது, பன்றியோ, மானோ முயலோ போதும் போதுமென்று கூறக் கூடிய அளவிற்கு அவனுக்குக் கிடைத்து விடும். மருதனும் முருகையனுடைய ஒரு இறைச்சி வாடிக்கையாளன். அங்குள்ள பெரிய அதிகாரிகளுக்கு இறைச்சி வாங்கிக் கொடுப்பவன் மருதன். ஏறும்பைப் போன்றவன்; கால்களிலே அவனுக்குச் சக்கரங்கள் தான் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். அரசாங்க அலுவலக வாசல்களிலேயே நிற்பவன். எந்த அதிகாரிக்கும் அறிமுகமான முகம். “மருதா, ஒரு அலுவல் இருக்குது, மறந்து போகாமல் வீட்டுக்கு வந்திட்டுப் போ...”

ஒரு மின்னல் நடுங்கினாற்போல மருதனின் சிந்தனை பொன்னையனின் மனதிலே வந்திறங்கியது. தன்னுடைய இப்பிரச்சினை பற்றிய ஆலோசனையினைப் பெற்றுக் கொள்ள மருதனே பொருத்தமான ஆள். இந்தவிஷயத்தைப் பற்றி மருதன் கூறிய உடனேயே அவனோடு பேசியிருக்கலாம். அவன் விஷயத்தைக் கூறியதும் ஏற்பட்ட பரபரப்பால் நினைவுகளே கதிகலங்கிப்போய் யோசிக்கும் சக்தியே உறைந்து போய்விட்டது. மனம் இப்போது தலையிலே அடித்துக் கொண்டது. ‘நான் ஒரு முண்டம்... முண்டம்.. மருதனை அவுக்கெனவே கேட்டிருக்கலாம்!’

“வந்த நேரமிருந்து அப்பாவுக்கு ஒரே யோசனை?”

வெள்ளச்சியின் கரகரத்த குரல் பொன்னையனின் சிந்தனையை வெட்டியது. முண்டாசை உதறிக்கொண்டே, “அப்பிடி ஒண்ணுமே இல்லை மோளே...” என்றான், பொன்னையா வலிந்த சிரிப்போடு. வெள்ளச்சி பொன்னையனையே ஊடுருவிப்பார்த்தாள். கொஞ்சமேனும் நரைக்காத அடர்ந்த தலைமயிரின் கீழேயுள்ள அவனது முகம்

வாடிவிழுந்த தேக்கம் இலையினை அவளுக்கு நினைவூட்டியது. இலேசான நீலநிறக் கண்கள் நித்திரை விழித்த களைப்பினால் சுருங்கிக்கிடந்தன. பூனையின் மீசைபோல ஒழுங்கற்றுக் கிளைத்திருக்கிற மீசையின் கீழே ஓயாமல் புன்னகை செய்கிற வெற்றிலைக் காவி படர்ந்த பற்கள் இன்று கறுத்துத்தடித்த உதடுகளின் பின்னே சிறைப்பட்டிருந்தன.

“இல்லை அப்பா, நீ பொய்தான் சொல்கிறாய்?”

உள்ளேயிருந்து துவக்கைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த முருகையனின் மனதிலும் இப்போது இலேசான கவலை உருவாகியிருந்தது. இந்த எட்டு வருடகாலப் பழக்கத்தினுள் அவர்களிடையே எத்தகைய அந்தரங்கமும் இருந்ததில்லை. பொன்னையனுக்கு என்ன பிரச்சினை வந்தாலும் முருகையனிடம் தான் அவன் போட்டுடைப்பது வழக்கம். மீனாட்சி, செண்பகம், அன்னம், முத்தையா பற்றிய அந்தரங்கமான விஷயங்களையெல்லாம் அறிந்து கொண்ட இரண்டாவது ஆள் முருகையன்தான்.

இவர்களிடம் இனி காணிவிஷயத்தை மறைப்பது நியாயமாகாது என்ற முடிவிற்கு வந்தான் பொன்னையன்.

“இல்லை மோளே, நம்ப காணி சம்பந்தமா ஒரு பிரச்சினை வந்திருக்கு, அதான் விஷயம்?”

முருகையனை அந்தச் செய்தி அதிர்த்தியது, துவக்கை அப்படியே குடிசையின் மூலையில் சாத்திவிட்டு வெளியே வந்தான், குரலிலே இலேசான பதட்டம் நடுங்கித் தெரித்து, “என்ன விஷயம்?” என்றான் அவசரமாகவே...

மருதன் கூறியவற்றை அப்படியே திருப்பி ஒப்புவித்தான் பொன்னையன்.

பொன்னையன் சொல்லச் சொல்ல முருகையனின் முகத்திலே கவலையின் ரேகைகள் படர்ந்து பரவிக்கொண்

டிருந்தன. முருகையனது காணியிலேயும் பலர் கண்வைத்திருந்தனர். மருதனைக்கூட ஒரு அதிகாரி இக்காணியை தனக்கு விலைக்கு வாங்கித் தரமுடியுமா என்று முன்னர் ஒரு தடவை விசாரித்ததாக அவன் கூறியிருக்கின்றான்.

3

மருதன் முன்பு சொன்னதையே அட்சர சுத்தம் தவறாமல் அப்படியே திருப்பிக் கூறினான். சொல்லி முடித்ததும் தான் மிகவும் அவரமாகக் காணி அதிகாரியிடம் போகவேண்டுமென்று கூறிவிட்டு வெளியே போக எழுந்தான். முருகையன் கெஞ்சிப் பணிகின்ற முகத்தினோடு அவனை வழிமறிப்பவன் போல எதிரே போய் நின்று கொண்டு, “அண்ணாச்சி, நாம இனி என்ன செய்ய வேணும்?” என்று மிகவும் விநயத்தோடு கேட்டான்.

நாடியைத் தடவிக்கொண்டு சிறிது நேரம் யோசித்தான் மருதன். அம்மை வடுக்கள் நிறைந்த நீள முகத்திலே உணர்ச்சிகள் மாறி மாறித் தெறித்தன. பின்னர் தீர்மானத்துக்கு வந்தவன், போல “பின்னேரம் ஐயாவைப் போய்ப் பார்ப்பம். ஐயாவுக்குப் பின்னேரம் ‘புறோகிறாம்’ இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது...” என்றான். மருதனோடு கதைப்பதென்றால் முருகையனுக்கு இலேசான பயம். அவனுடைய நடையுடை பாவனை, பீபச்சு முறைகள் எல்லாமே ஒரு குட்டி அதிகாரிக்குரியனவாக இருக்கும். சுத்தமான தமிழ், அஸ்ஸுப் புஸ்ஸென்று இங்கிலீஷ் எல்லாங் கலந்துதான் அவன் பேசுவான். எந்நேரமும் பளிச்சென்றிருப்பான். சதா அலுவல்களிலேயே உழல்பவனாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பான். “நமக்கு இன்றைக்கு

‘டைம்’ கிடையாது. உங்களுக்காகத்தான் இதைச் செய்ய வேணும், ஐயாவும் ‘ஸ்ரிக்’கான ஆள்!”

பொன்னையன் இலேசாகச் செருமினான்.

“தம்பி ஒரு விஷயமுங்க...”

மருதனின் முகம் பொன்னையனைப் பார்த்து ‘விஷயத்தைச் சொல்லு’ என்றது.

“ஐயாவைக் காலையிலே சந்திச்சா நல்லதில்லையா?”

“ஏன்?”

“ஐயாவைச் சந்திக்க வெறுங்கையோடை போலாமா? ரா வேட்டைக்குப் போனா ஒரு மானாகுதல்...”

உற்சாகம் பொங்கிற்று மருதனுக்கு. “குட். குட்”

பிறகு தன்னுட்தானே பேசிக்கொண்டான். “இன்றைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை. ஐயா விரதமிருப்பார். நாளைக்குப் புதன்கிழமை நல்லநாள். ஐயாவுக்கு மான் இறைச்சி என்றால் நல்லவிரும்பம், என்னுடைய அலுவலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்...”

“அது நல்ல விஷயந்தான், விடியற்புறத்திலை. ஐயாவைச் சந்திக்கிறது நல்லது. நல்ல ‘மூட்’டிலை இருப்பார். ஏழு மணிக்கு நீங்கள் வந்திடவேணும். அப்புறம் என்னைக் காணமாட்டீங்கள். என்னையும் மறக்க வேணாம் ”

மருதன் போய்விட்டான்.

“மருதன் சொன்னா அதை எப்பிடியும் செய்திடுவானுங்க. சரியா பொழுது மங்கேக்குள்ளை வீட்டுப் பக்கம் வந்திடுங்க. அதொண்ணும் பயப்பட அவசியமில்லைங்க...”

பொன்னையனும், முருகையனும் பாரங் குறைந்து இலேசான மனதோடு கள்ளுத்தவறணையை நோக்கி நடந்தனர்.

பாலை மரத்தினருகே நின்று சுந்தரியை விரட்டிவிட்டு சுந்தசாமியின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பூமாலை. மூன்றுகுட்டிகளும் பின்தொடர சுந்தரி ஊளையிட்டவாறே சாம்பல் மேட்டினை நோக்கிப்போய்க்கொண்டிருந்தது. பொன்னையன் வேட்டைக்குப் போனால் அதிகாலையிலேதான் வீடு திரும்புவது வழக்கம். பின்னேரம் குடிசைக்கு வந்த பொன்னையன் மகளிடம் நடந்த விஷயம் முழுவதையும் கூறினான். பூமாலைக்கு நிம்மதியான பெருமூச்சு. வெறிமயக்கத்திலே தன்னுடைய தகப்பன் இந்தக் காணியைத் திருத்துவதற்குப் பட்டபாடுகளையெல்லாம் உணர்ச்சி பொங்கக் கூறுகின்ற போதிலே அவளுடைய இதயம் அவளையறியாமலே நெகிழ்ந்து கரையும். இந்தக் காணியின் ஒவ்வொரு பிடி மண்ணிலும் பொன்னையனது இரத்தமும் வியர்வையும் கலந்து பிணைந்திருக்கின்றது.

“மோளே, இந்தப் பூமியும் நீயுந்தான் எனக்கு உசுரு.” என்று அவன் கூறுகின்றபோது குரல் உடைந்து புருவ விழிம்புகள் நடுங்க பட்டபட்டென்று கண்ணீர் தெறிக்கும். இந்த அறுபது வருஷ காலத்து வாழ்விலே அவனுக்கு நிறைந்த சந்தோஷத்தைத் தருகிற விஷயங்களில் ஒன்றான இந்தக் காணியை இழக்கநேரின் அவன் உயிர் வாழ மாட்டான் என்பதை நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள் பூமாலை. காணி விஷயத்தில் ஒரு நல்ல முடிவு வரும்வரை பொன்னையனுக்கு உறக்கமேயில்லை என்று நினைத்திருந்த அவனுக்கு தகப்பனின் நம்பிக்கை ஓரளவிற்கு மனதிற்கு ஆறுதலளித்தது. இந்தச் சிக்கலைப்பற்றி சுந்தசாமியோடு பேசிய பின்னரே அவளளவிலே முழு ஆறுதலையும் அடைய முடியும்.

நிச்சயமாக இதைக் கேட்டதும் சுந்தசாமி ஆத்திரமும், அதிர்ச்சியும் கொள்வான் என்பதனை நன்கறிவாள் பூமாலை. இந்தக் காணியின்மேல் பொன்னையன் கொண்டிருக்கிற தணியாத பற்றினை அடிக்கடி பூமாலை அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

“பூமாலை, எனக்கு உம்முடை தகப்பனார் இந்த மண்ணிலை வைத்திருக்கிற விருப்பத்தை மிக நல்லாக உணர முடியுது. குரங்குகளும் பாம்புகளும் குடிக்கொண்டிருந்த இந்தப் புறட்டைக் காட்டை இவ்வளவு செப்பமான பூமியாக்கின மனுஷனுக்கு இது வெறும் மண்ணில்லை. இது மதிப்பில்லாத பொக்கிஷம்...ஒரு மனிஷன் விரும்புகிற காரியங்களென்ன? அவனுக்கு சீவிக்கிறதுக்கு ஒரு காணி, காணியிலை ஒரு வீடு... இதுதானே...”

அவன் நிறுத்தி நிறுத்திக் கூறுகின்ற ஒவ்வொரு சொற்களையும் பருகுபவள் போலக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள் பூமாலை. அவனது சொற்கள் அவனைப் போன்றே அவளுக்கு மிகவும் வசீகரமானவை. உயர்ந்த தோற்றமும், பொது நிறமும், தீட்சண்யமான கண்களும், அடங்கிய குரலும் அவனை சிறந்த ஆளுமையுள்ளவனாகக் காட்டுகின்றன. அவை எல்லாவற்றையும்விட அவனது நேர்மையான போக்கும், துணிவும்தான் அவன்மீது பலரையும் பிரியங்கொள்ள வைக்கின்றன.

பூமாலையை அவன் சந்திக்க நேர்ந்ததும் ஒரு தற்செயல்தான். சனிக்கிழமையன்று அந்த நகரத்திலே சந்தை கூடுவது வழக்கம். நகரத்தைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லா விவசாயக் கிராமங்களினது விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களும் அந்தச் சந்தைக்கு அதிகாலையிலே வந்து விடும். சந்தையிலே பொருள் விற்கிற எல்லோரிடமும் வரி வசூலிப்பதற்கென உத்தியோகத்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பொன்னையனுடைய காணியில் அந்த முறை பப்பாசி மரங்கள் நிறையக் காய்த்திருந்தன. ஒவ்வொன்றும் வற்றகைப் பழம் அளவிற்குப் பருத்தவை. நன்றாக முற்றிக் கனிந்த இருபது பப்பாசிப் பழங்களை சந்தையிலே விற்பதற்காக அவள் கொண்டு போயிருந்தாள். வரி வசூலிக்கும் அதிகாரி இவளுக்கு முன்னர் பல நிமிஷங்கள் நின்றான். விஷமந் ததும்புகிற கண்களினால்

இவளைத் தடவினான். பூமாலைக்கு முகஞ்சிவந்து கோபத்தினால் உடம்பு நடுங்கிற்று. தனது முந்தானை லேசாக விலகியிருந்ததை இவள் அவதானிக்கவில்லை. அவன் ஒரு களிந்த பப்பாசிப் பழத்தைக் கையிலெடுத்து, அவளது முந்தானைப்பக்கம் பார்த்தவாறே, “இதுக்கு என்ன விலை கேட்கிறாய்?” என்றான். அவனை ஏறிட்ட அவள் அவனது பார்வையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு முந்தானையைச் சரிசெய்தவாறு எரிந்த குரலில், “நாலு ரூபாகுடு” என்றாள். அவன் ஒன்றும் பேசாமலே பழத்தை வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான். “ரௌடிப் பபலுகள் எல்லாம் காற்சட்டை போட்டுக்கொண்டு திரியுறானுகள்” என்ற அவளது குரல் அவனது காதுகளிலே நிச்சயம் விழுந்திருக்கும். அரைமணி நேரங்கழிய அவன் இன்னொருவனோடு வந்தான். ஒன்றரை ரூபாப்படி அவள் பதினெட்டு பப்பாசிப் பழங்களை விற்றுமுடித்துவிட்டாள். வந்த மற்றொருவன் அவள் சந்தையிலே விற்றதற்கான வரித்தொகையை எழுதிய பற்றுச் சீட்டினை அவளது கையிலே கொடுத்தான். பார்த்தான். திரும்பவும் உற்றுப் பார்த்தான். இருபத்தி ஒரு ரூபாவை வரிப்பணமாகக் குறித்திருந்தது. இவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. சினக்கின்ற கண்களோடு நிமிர்ந்தான். நழுட்டுச் சிரிப்புடன் நிற்கிற இருவரைப் பார்த்ததும், முதலில் வந்த நெட்டையன் இன்னும் பலமாகச் சிரித்தான். அவள் பற்றுச் சீட்டு எழுதியவனைப் பார்க்க, அவன் வெகு கடமையுணர்வோடு நிற்கிறவனாய் முகபாவங் கொண்டிருந்தான்.

“என்னய்யா இது...இருவத்தேழு ரூபாய்க்கு பழத்தை வித்துப்போட்டு நான் இருக்கிறன். நீ இருவத்தொரு ரூபாக்கு துண்டெழுதித் தந்திருக்கிறாய்... இதென்ன ஒரு நாளூமில்லாத அநியாயம்...”

வெகு நிதானமாகவே கேட்டாள் பூமாலை.

பற்றுச் சீட்டு எழுதிய வழக்கைத்தலையன் வலிப்பு வந்தவனைப்போல கைகால்களை உதறிக் கொண்டான்.

“ஒரு பழம் நாலு ரூபாப்படி விற்றுவிட்டு இப்ப எனக்குக் கணக்கா விடுகிறாய்? மரியாதையாகக் காசை எண்ணிவை. உங்களைப்போலை ஆட்களையெல்லாம் இந்தச் சந்தைக்குள்ளை விடுகிறதாலை வாறபிழை இது... சரி சரி, வீண் கதைகளை விட்டுவிட்டுக் காசைக் கொண்டு வா...”

பூமாலை தன்னைக் கட்டியிருந்த நிதானத்தை அவிழ்த்து வீசினாள். இப்போது அவளுக்கு எல்லாமே தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. இதெல்லாம் நெட்டையனின் வேலை. நெட்டையனின் ஏளனப்பார்வை அவளை இன்னமும் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“விற்காமல் வைத்திருக்கிற இரண்டு பழங்களும் நல்லாகத்தான் இருக்குது. நான் சொல்லுறது இந்தப் பழங்களை...”

சாக்கிலே கிடந்த பப்பாசிப் பழங்களைச் சுட்டிக் காட்டினான் நெட்டையன். இதுவரை கொண்டிருந்த முகபாவத்தை மறந்து அட்டகாசமிட்டுச் சிரித்தான் வழக்கைத்தலையன். “நல்லாத்தான் கவனிச்சிருக்கிறாய்... கைக்கு அடக்கமான பழங்கள்...நான் சொன்னது இந்தப் பழங்களைத்தான்...”

அவ்வளவுதான்.

நெட்டையனின் கன்னத்திலே பளாரென்று அறைந்தாள் பூமாலை. எதிர்பாராத தாக்குதலால் அவன் நிலைகுலைந்து மீண்டும் சுயநிலைக்கு வரமுன்னர் அடுத்த அறை மின்னலாக மூன்றாவது அறை...

தன்னை மறந்த ஆவேசத்தோடு, கடகத்துள்ளே கிடந்த கத்தியினை இருஞ்சி எடுத்தாள் பூமாலை. குரலும் அதே ஆவேசத்தோடு சீறிப்பாய்ந்தது.

கா.-2

“என்னடா சொன்னீங்கள்?”

அவளது ஓங்கிய குரலிலே சந்தை சில கணங்களிற்கு மௌனித்து உறைந்துபோய் அப்படியே அவளிலே கண் மொய்த்தது. சிவந்த கண்களோடு கையிலே கத்தியுடன் நிற்கிற அவளைப் பார்த்தபடியே மெல்ல மெல்லக் குசுகுசுத்தது. விஷயத்தை அறிகிற பரபரப்போடு மெதுவாகவே அசையவாரம்பித்தது; பயம் மிதக்கிற கண்களினோடு.

வரிவகுவிக்க வந்த இருவரும் திகைத்து ஸ்தம்பித்து நின்றனர்.

“இப்பிடிச் சேட்டையை இன்றையோடைநிப்பாட்டிப் போடுங்க. இப்பிடி இன்னொரு தரம் நடந்தால் இந்தக் கத்தியாலையே குடல் உருவி மாலையாகப் போட்டிடுவன். கவனம்...”

சந்தை இப்போது மெதுவாக அபிப்பிராயங்களை முணு முணுக்கத் தொடங்கிற்று.

“அந்தப் பெட்டை சொல்லிறதும் உண்மைதான். இவையளுக்கு சேட்டை கொஞ்சங் கூடித்தான் போச்சுது...”

“பொம்பிளை என்றால் இப்பிடித்தான் இருக்க வேணும். அப்பத்தான் இனி இங்கே வாழேலும், ஆருக்கும் தலைகுனியாமல், போக்கிலித்தனங்களைப் பொறுத்து அடங்கிப் போகாமல்...”

கந்தசாமி தனக்கருகே நின்று கூறிய பெண்ணைப் பார்த்தான். அவளுக்கு இருபது வயதிருக்கலாம். முகத்திலே சந்தோஷம் ததும்பியிருந்தது. நன்றாக அவதானிக்கு முன் அவள் பூமாலையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பூமாலையை நன்றாக அவனது மனம் பதித்துக் கொண்டது. பள்ளிடுகின்ற கண்களும், மெலிந்த தோற்றமும், கறுப்பு நிறமும் பொருந்திய அவளின் மேலே அன்றைக்கே அவனுக்கு விருப்பம் பிறந்தது. பிறகு அவன் அடிக்கடி அவளிடம் பழுவகைகள் வாங்கிக் கொண்டான். அவனது ஆண்மையான தோற்றமும், பெண்மைக்கு மரியாதையளிக்கிற பார்வையும், பாஷையும் பூமாலையை அவன்மீது மையல்கொள்ள வைத்தது. இந்தப் பாலை மரமே அவர்களின் சந்திப்பு இடமாகியது; இரண்டு வருஷக்கதை.

“தங்கச்சிக்கு கலியாணம் முடிஞ்சபிறகு எங்களின்ரை கலியாணந்தான். நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்பிடக்கூடாது..”

“உங்கடை வீட்டிலை இதுக்கு மறுப்புச் சொல்லமாட்டிணையோ...”

கலகலவென்று சிரித்தான் கந்தசாமி:

“இவ்வளவு காணி பூமியோடை ஒருவடிவான மருமகள் வாறபோது யாராவது வேணாமென்று சொல்லுவார்களோ?”

மின்னலாய் அந்த நிகழ்ச்சி பூமாலையின் மனதிலே கோடிமுத்தது. அதே வேகத்தில் கலக்கமும் நெஞ்சினுள் பூதாகார வடிவவெடுத்தது...

“இந்தக் காணி பறிபோனால் எங்களினுடைய கலியாணம்?”

4

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தனது அக்காவான செண்பகத்தைச் சந்தித்தது பூமாலைக்கு மிகவும் மனச் சந்தோஷமாயிருந்தது. செண்பகம் முன்னரைவிட ஒரு

சுற்றுப் பருத்து நிறத்திருந்தாள். வாய் நிறைய வெற்றிலையும் புன்னகையுமாய் நின்றாள்.

அவளிடம் துடுக்குத்தனம் மிகுந்திருந்தது. அந்தத் துடுக்குத்தனமே அவளிற் குக் கணவனையும் தேடிக்கொடுத்து விட்டது. அவன் சாதாரண கணவனில்லை. ஐந்து ஏக்கர் வயற்காணிக்குச் சொந்தக்காரன். அவளுடைய கணவனை பொன்னையாவுக்கு அந்த நாளிலிருந்தே பிடிப்பதில்லை. இதனை நன்றாக உணர்ந்திருந்த செண்பகம் தகப்பனுக்குத் தெரியாமலே ஓடிப் போய்விட்டாள், லட்சுமணனோடு. பொன்னையா குதிகுதியென்று குதித்து விட்டு இனி அவளின் கதையே வேண்டாமென்று விட்டு விட்டான். ஆனால் அதெல்லாம் சிலமாதத்துப் பிடிவாதங்கள்தான். அடிக்கடி செண்பகத்தைப் பற்றிய பேச்சுவரும். அல்லது ஆட்டையாவது அவளது பெயரைக் கூறித் திட்டித் தீர்க்கவேண்டும் பொன்னையாவுக்கு.

“நீ ஒரு முறையாகிலும் அப்பாவை வந்து பார்க்கக் கூடாதோ?”

அலுத்துக் கொள்வாள் பூமாலை.

“ஆருக்கு விருப்பமில்லை. எனக்கு நல்ல விருப்பந்தான். ஒருநாள் அவருக்கு இதைச் சொன்னபோது, காணியிலை அரைவாசியை உனக்குத் தர உன்னுடைய அப்பர் சம்மதமென்றால் போயிட்டு வா என்றார். அப்பரை நான் ஒருநாளும் கேட்கமாட்டன்...”

பூமாலை இலேசாகப் புன்னகை செய்தாள்.

“உனக்கு விஷயம் தெரியாதோ?”

“என்ன?”

“எங்களினுடைய காணியை மட்டுமில்லை, அடாத் தாக இருக்கிற எல்லா ரினுடைய காணியையும் அரசாங்கம் எடுக்கப் போகுதாம் உனக்குத் தெரியாதோ? அப்பாவைக்

கண்டால் இப்ப நீ நம்பமாட்டாய்... ஆள் அரைவாசியாகப் போயிட்டார்... உனக்கென்ன உறுதிக்காணி உள்ளனி. ஒரு கவ்வையுமில்லை.”

செண்பகத்தின் முகத்திலே கவலைத் திரை படர்ந்தது. கணப்பொழுதிலே மௌனத்தினுள் ஆழ்ந்து போனாள். பூமாலை அவளை உலுப்பினாள் பரபரப்போடு.

“ஒரு கலியாணம் அநியாயமாய் நிற்கப் போகுது, இவருடைய தம்பியாருக்கு காசிலிங்கத்தின் மகளைத்தான் பேசி நிச்சயப்படுத்தி கலியாண வீட்டுக்கு அடுத்த கிழமை நாள் வைச்சிருக்குது. தான் பிடித்த அடாத்துக் காணியிலை இரண்டு ஏக்கர் சீதனமாகக் கொடுக்கிறதென்றதுக்குப் பிறகுதான் இவர் கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்தவர், காணியில்லையென்றால் கலியாணமும் குழம்பிப்போயிடும். அந்தப் பெட்டை நல்ல குணமானவள் பாவம்.”

சிறிது நேரம் யோசித்துக்கொண்டு நின்ற செண்பகம், “மற்றவையைப் பற்றி நான் யோசிக்கிறேன். மடைச்சி. உன்னுடைய நிலைவரம் எப்பிடிப் போகப் போகுதோ?” என்றாள் தளுதளுத்த குரலிலே.

“அந்தக் கந்தசாமியோட நீ கதைக்கிறது எனக்கு நல்லாத் தெரியும். இந்தக் காலத்திலை வெறும் பொம்பிளையை எடுக்கிறதுக்கு எந்த ஆம்பிளை முன்னுக்கு வரப் போகிறான்? அப்பா, பாவம். இந்தக் காணியில்லையென்றால்...”

செண்பகத்தின் கண்கள் கலங்கின. அந்தக் காணியை பொன்னையன் செப்பஞ் செய்த ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் துணுக்குத் துணுக்காக நினைவுத் திரையிலே விரிந்து கலங்கியழிந்தன. தகப்பனையும், பூமாலையையும் காணியில்லாத நிலைமையிலே அவளாலே கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

‘அப்பிடி ஒரு நிலைமையேற்பட்ட பிறகு இவர் களாலை என்ன செய்யமுடியும்?’

“இந்தப் பூமி இல்லாட்டி நாம செத்தாலும் நம்மைப் பொதைக்கக்கூட எடமில்லாம போயிடும் மோனே....”

“இது இந்தப் புள்ளைங்க பொறந்த பூமிங்க.. இதை வுட்டிட்டு எங்களாலை போக முடியாதுங்க. நம்மைவெரட்டினாலும், நாங்க செத்தாலும் போக மாட்டோங்க... இது நிசமுங்க...”

கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு பொன்னையன் விசும்பி விசும்பி அழுகிற காட்சிகள் செண்பகத்தின் இதயத்தினுள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. வாஞ்சையோடு தங்கையைப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் ஐஞ்சு நாளிலை அவர் கமத்துக்குப் போயிடுவார். நான் வாறெண்டு அப்பாவிட்டைச் சொல்லு... காசக்சு கொடுத்தென்றாலும் இதுக்கு ஒரு முடிவு காண வேணும்...நீ கவலைப்படாதே...”

தமக்கையின் நடையுடை பாவனை, உச்சரிப்பு முறை களெல்லாம் இப்போது மிகவும் மாறுபட்டிருந்தன. இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த பின்னர் அவளிலே எவ்வளவு மாற்றம்! மிகவும் பொறுமையான, புத்திசாலித்தனமான வார்த்தைகள். அவளது கண்ணீரிலே இன்னமும் அறுந்திடாத அத்தியந்த பாசம்.

அவள் போனதின் பிறகு கந்தசாமியின் நினைவு வந்தது பூமாலைக்கு. முன்பொருமுறை கந்தசாமி வேடிக்கையாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்து பயமுறுத்தின. காணியில்லாத ஒருத்தியை தமது மகனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க முடியாதென அவர்கள் மறுத்துவிட்டால்...

காணி...காணி... காணி!

இந்தக் காணியிலேதான் பிறக்கவேண்டும்; இங்கேதான் வாழவேண்டும்; இங்கேயே புதையவேண்டும் அல்லது சாம்பராய்க் கலக்கவேண்டும்...

“வைரவசாமியே இந்தக்காணியை எங்களுக்கு கிடைக்கச் செய். இப்படி நீ செய்யாவிட்டால் நாங்கள் சாகிறதை தவிர வழியென்ன?”

பூமாலையின் கன்னங்களிலே கண்ணீர் பெருகிற்று. விம்மி விம்மியழ வேண்டும் போலிருந்தது. அப்பகுதியிலே அடிக்கடி நடைபெறுகின்ற பொதுக்கூட்டங்களிற்கு அவள் போயிருக்கின்றாள்... அக்கூட்டங்களிலெல்லாம் ‘உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தம்!’, ‘குடியிருப்பவனுக்கே நிலம் சொந்தம்!’ என்று ஆவேசமான பிரசங்க வார்த்தைகள் தெறிக்கின்ற போதெல்லாம் அவை அவளை உணர்ச்சிவசப்படுத்தும் மந்திர வார்த்தைகளாகக் கேட்டிருக்கின்றன... அவை எவ்வளவு உன்னதமான குரல்கள்! இன்று இந்தப் பகுதியெங்கும் அவ்வார்த்தைகள் எவ்வளவு உயிரோட்டத்துடன் நிதர்சனம் வேண்டி நிற்கின்றன.

எதிரே வந்துகொண்டிருக்கின்ற முருகையனைப் பார்த்தாள். ஆண்மையின் வெற்றியான அவனது தோற்றம் துன்பத்திலே சாம்பிக் கசங்கியிருந்தது. நெற்றியை அடர்ந்து மூடியிருந்த தலைமயிர் வாரப்படாமலே குழம்பியிருந்ததனை இன்றுதான் அவன் தோற்றத்திலே பூமாலை காண்கிறாள்.

“என்ன ஒரே கவலையோடை?”

லேசாக வருவித்துக் கொண்ட புன்னகையோடு கேட்டாள் பூமாலை.

“எதைச் சொல்ல?”

கவலையோடு சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான் முருகையன். இப்போது கொஞ்சம் கள்ளுக்குடித்தால் நல்லது என்று நினைத்துக்கொண்டுதான் அவன் அங்கே வந்தான். வழியிலே அவனைக் கண்ட பத்மநாதன் கேவியாகப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு “காணியைவிட்டு எப்ப எழும்பப் போகிறாய் ? நான் கேட்ட நேரம் எனக்குத் தந்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சினையே வந்திராது. இப்ப பார்த்தியா உனக்கு விளையாட்டு விட்டிருக்கிறாங்கள்...” என்று கூறினான்.

முருகையனுக்கு சினமும், ஆற்றாமையும் ஒன்றுசேர்ந்து மனதைக் குழப்பிவிட்டன. பற்களை நரும்பிக்கொண்டான். கொஞ்ச நாளைக்குப் பொறு. என்ன பாடு பட்டென்றாலும் இந்தக் காணியை எடுத்துக்கொண்டு உன்னோடு வந்து பேசுகிறேன், பன்றிப் பயலே’ என மனத்தினுள் கறுவிக்கொண்டு விறுவிறுவென்று இங்கே வந்துவிட்டான்.

5

பூமாலை தயங்கியவாறு கூறியதைக் கேட்டதும் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தான் கந்தசாமி. கண்களிலே நீரும் அரும்பிவிட்டது. பின்னர் கனிவான குரலிலே, “பூமாலை என்னைப்பற்றி நீர் இப்படியா நினைச்சிருக்கிறீர்?” என்று கேட்டான்.

அவனைப் பார்க்கவே இப்போது வெட்கமாயிருந்தது பூமாலைக்கு. தலையைக் குனிந்துகொண்டே மௌனமாயிருந்த அவளை, தனக்கு அருகாக இழுத்து இருத்தியவாறே கன்னத்தில் இலேசாகத் தட்டினான்.

“உம்மை நான் விரும்பினது பல காரணங்களுக்காக, ஆனால் நிச்சயமாக இந்தக் காணி அதிலை ஒரு காரணமில்லை. உம்முடைய துணிச்சலுக்காக, நேர்மைக்காக, வடிவுக்காக...”

அவன் அவளைக் கண்ட அந்த முதல் நாளை மீண்டும் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வந்தான்.

“சினிமாப் படங்களிலை வாறமாதிரி நான் உம்மை விரும்பவில்லை. என்னுடைய மனதிலை இப்பிடியான குணமுள்ள ஒரு பெண்ணைத்தான் கலியாணம் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தது. அதை உம்பிலை நான் கண்டு கொண்டதாலைதான் உம்மை எப்பிடியும் அடையிறதென்று முடிவெடுத்தன். என்னுடைய இந்த முடிவை நான் எக்காரணங்கொண்டும் மாற்றப்போறதில்லை ”

பூமாலை தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

“நான் உங்களை முழுசாக நம்புகிறன். அதிலை ஒரு கொஞ்சமும் பொய்யில்லை.. ஆனால் நீங்க எப்பவோ சொன்னது ஞாபகத்திலை வந்தது. சொன்னன். இந்தக்காணி விஷயந்தான் மனசையே பிய்ச்சுத்தின்னுது...”

அவளினுடைய தலையை இலேசாக வருடிக் கொடுத்தான் கந்தசாமி. இவள் பிறந்தது இந்த மண்ணிலேதான். இந்த அயலிலேயுள்ளவர்களை போலத்தான் இவளும் பேசுகிறாள். சில வேளைகளில் தகப்பனின் சொற்கள் இவளது வார்த்தைகளிலே வந்து கலக்கிறபோது இவன் அவளைக் கேலி செய்து விட்டு, “ஆமாங்க, அப்புறம்?” என்பான். இவளுக்குப் பொய்க் கோபம் வந்துவிடும். முகத்தை உரரென்று வைத்துக்கொள்வாள். கந்தசாமி சமாதாைப்படுத்துவான். “நீர் எப்பிடிப் பேசினாலும் எனக்கு இனிமையாகத்தான் இருக்கும். பாஷைகள் எல்லாமே இனிமையானவைதான். நாங்கள் எப்பிடிப் பேசுகிறம் என்பதைப் பொறுத்த விஷயம் அது...”

“பூமாலை, இந்தக்காணியைப்பற்றி நீர் இவ்வளவிலை பயப்பிடத் தேவையில்லை. இப்ப இது தனியாளின்ரை பிரச்சினை இல்லை. இருபது வருஷத்துக்கு மேலாகக் காணியலை இருக்கிற ஒரு மனிஷனை இரவோடைஇரவாக ஒரு இடத்திலை இருந்து தூக்கியெறியுறதென்றால் அது வேசான காரியமில்லை. இருபது வருஷம் என்றால் குறைஞ்ச காலமா? ஒரு தலைமுறை காலம்...”

காதைத் துளைத்து ஒவியிடத் தொடங்கிய சிள் வண்டை பாலைமரத்தின் அடிப்புறத்தைத் தடியால் தட்டி அடித்து விரட்டினாள் பூமாலை.

“இந்தப் பக்கத்திலை கிட்டத்தட்ட ஐம்பது பேருக்கு மேலை அடாத்தாகக் காணி பிடித்திருக்கினை. சிலர் இருபது வருஷம், சிலர் பத்து வருஷம், சிலர் ஐஞ்சு வருஷம் என்று இருக்கினை. இவர்களெல்லாம் உண்மையிலை வேறை காணித்துண்டு ஏதும் இல்லாதவை. இந்தக்காணித் துண்டுதான் இவையளுக்குச் சோறு குடுக்குது, தண்ணீர் குடுக்குது, உயிரையே குடுத்திருக்குது. ஆனபடியால் இவர்களை ஒரு நாளும் இந்த நிலத்திலையிருந்து ஆராலுமே விரட்டேலாது... அது மட்டுமில்லை. இந்தப் பக்கத்திலை ஏக்கர்க் கணக்கிலை காணிபிடிச்ச பெரிய பெரிய வீடெல்லாம் கட்டியிருக்கிற காசுக்காறரும் இருக்கினையே? ஒன்றுக்கு மூன்றாக இவையள் எத்தினை வீடுகட்டியிருக்கினை? அவையளுக்கு எதிராக என்ன நடவடிக்கையை இந்த அதிகாரிகள் எடுக்கப் போகினை?”

பூமாலை குறுக்கிட்டாள்.

“இதென்ன உங்களின்ரை கதை? காசுள்ளவன் காசை வீசியெறிஞ்சே எல்லா அலுவல்களையும் முடித்துக்கொள்ளுவான். வழியில்லாதவைதான் எல்லாத்துக்குமே பயப்பிட வேணும்...எந்தக் காசுக்காறனையாவது இந்தச் சட்டம் பாதிக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீங்களா?”

சந்திரனின் மெல்லிய வெளிச்சத்திலே அவளது முகத்தையே ஊடுருவிப் பார்த்தான் கந்தசாமி. இதுதான் அவள்மேல் அவன் கொண்ட காதலிற்கான மூலாதாரம். ஐந்தாம் வகுப்புவரையே படித்த அவளின் வார்த்தைகள் அவளின் அறிவும் அனுபவமுமே விளைவித்தவை. இவளின் தகப்பன் பட்ட ஒவ்வொரு கஷ்டத்தையுமே அவள் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள். கந்தசாமிக்குக் கூறியிருக்கின்றாள். ஏழையாய்ப் பிறந்து விட்டதால் எத்தனை கஷ்டங்களை பொன்னையன் படவேண்டி நேர்ந்தது? மலை நாட்டிலிருந்தும், முல்லைத் தீவிலிருந்தும் இரவோடிரவாகப் பொன்னையன் தலைமறைவாகி வெவ்வேறு இடங்களிலே அவன் தஞ்சம் புகுந்ததற்கான பொதுப்படையான காரணம் என்ன? 'ஓரே காரணம் தான், அப்பா ஏழையாயிருந்தார்!'

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் கந்தசாமி. பின்னிலவின் ஒளி இப்போது தான் வான மூலையிலிருந்து அப்பிரதேசமெல்லாம் ஒளி வெள்ளமாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. உயர்ந்து நின்ற பாலைமரத்தின் எதிர்ப்புறமாக வெகுதூரத்திற்கு எந்தப் பெரிய மரமுமே நிற்கவில்லை. இதுவிருந்து நீண்ட தூரத்திற்கு எல்லாமே அடாத்தாகப் பிடித்த காணிகள்தான். மூன்றோ நான்கோ பெரிய கல் வீடுகளும் இந்த வரிசையிலே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கல் வீட்டுக்காரர்களுக்கு இதே பிரதேசத்தில் ஐந்து காணிகளாவது இருக்கின்றன. நகரத்திலே பிரதான பலசரக்குக் கடை வியாபாரி பெரிய தம்பியின் வீடு தான் முதலாவதாயுள்ளது. அவர்தான் வழமையாக அப்பகுதியின் தேர்தல் முடிவுகளை பணத்தாலும், ஆள் பலத்தாலும் தீர்மானிப்பவர். அதிகம் பேசாமல் நிறையக் காரியங்களைச் செய்பவர்.

''பூமாலை நீர்நினைக்கிறதிலையும் கொஞ்சம் உண்மையிருக்குதுதான். ஆனால், அதுக்காக நினைச்ச நினைச்ச

மாதிரி ஆருமே நடந்துகொள்ளேலாது. காலம் இப்ப மாறியிருக்குது. காசுள்ளவனுக்கு ஒரு ஞாயமும், காசில்லாதவனுக்கு இன்னொரு ஞாயமும் என்று நடந்தால் அதைத் தட்டிக் கேட்கக்கூடிய நிலைமையும் இப்ப இருக்குது...நான் இரண்டொரு நாளிலை இதைப்பற்றி என்ன செய்யலாம் என்றதை உமக்குச் சொல்லுவன்...''

''அப்பா,பாவம். பைத்தியம் பிடிச்சவர் போலை மாறி விட்டார். மருதனைத்தான் முழுசாக நம்பியிருக்கிறார்..''

கந்தசாமி மெல்லச் சிரித்தான்.

''தரகர் மருதனா?''

பதிலுக்குச் சிரித்தான் பூமாலை.

''அதுதான் முருகையா அண்ணாச்சியோட வேட்டைக்குப் போயிருக்கிறார் அப்பா. எனக்கு அவருடைய சந்தோஷந்தான் முக்கியம்...''

''பலவழிகளாலையும் முயற்சி செய்கிறதும் ஒரு விதத்திலை நல்லதுதான். ஆனால் இதைப் பொதுப் பிரச்சினை என்றதை மட்டும் மறக்காமலிருக்க வேணும். அடாததாகக் காணி பிடிச்சிருக்கிற எல்லா ஏழைகளையும் சேர்த்துத் தான் இந்தக் காரியத்திலை இறங்கவேணும்...''

பூமாலை மௌனமாயிருந்தாள். பின்னே ரப்பொழுதிலே தனது தகப்பன் இந்தக் காணிக்குள் சரிந்து போய்க்கிடந்த வேலித்தடிகளையெல்லாம் நிமிர்த்தி வரிச்சுகள் கட்டிக் கொண்டிருந்தது மனக்கண்களிலே வந்து நின்றது.

''எதுக்கும் நான் ஒருமுறை உம்முடைய அப்பாவோடும் கதைக்க வேணும், நாளைக்குச் சந்திப்பன்..''

''அதுவும் நல்லதுதான்...'' அமைதியாகக் கூறினாள் பூமாலை.

“அப்பா இந்த அலுவலை முடிக்காமல் ஓயமாட்டார். நீங்கள் அவரைக் கண்டு கதைச்சால் நிறைய விஷயங்களைச் சொல்லுவார். அது உங்களுக்கு உதவியாயிருக்கும்.”

“விவசாய சங்கத்தின் மூலமாக இந்தப் பிரச்சினையை அணுகமுடியுமா என்றதைப் பற்றி நான் நாளைக்குக் கதைச்ச ஒருமுடிவை எடுத்திடுவன்... எப்படியும் நாளைக்கு மறுநாள் உமக்கு எல்லாம் சொல்லுவன்.”

பூமாலைக்கு அவனது பதில் மிகவும் திருப்தியாயிருந்தது. கந்தசாமியும் அங்குள்ள விவசாய சங்கத்திலே ஒரு அங்கத்தவன். விவசாயிகள் சங்கம் நடத்திய பொதுக் கூட்டங்கள் யாவற்றையும் அவள் சென்று பார்த்திருக்கின்றாள். விவசாயப் பிரதேசமான அப்பகுதியிலேயுள்ள ஈரியும் பிரச்சினைகள் குறித்து நிறையக் கூட்டங்கள் அங்கே நிகழ்ந்திருக்கின்றன. கந்தசாமியும் அந்தக் கூட்டங்களிற்கு ஆர்வத்தோடு செல்வது பொன்னையனுக்கு மிகவும் ஆச்சரியந்தான். என்றாலும் அவன் பூமாலையின் எந்த ஆசைக்கும், விருப்பத்திற்கும் குறுக்காக நின்று தில்லை.

6

முருகையன் மிகவும் கவனமாக, பெரிய தேக்கமிலைகளுள் வைத்துக் கட்டிய மான் இறைச்சியைப் பின்பக்கமாகக் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் ஐயாவின் வீட்டு விறாந்தைக்கு முன்பாக வந்து நின்றான். மருதன், அம்மாவின் கட்டளைப்படி முட்டை வாங்குவதற்காகக் கடைக்குச் சென்றுவிட்டான். பொன்னையனும், முருகையனும் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு விறாந்தையின் எதிரே நின்றார்கள். ஐயா இன்னமும் நித்திரையிலிருந்து எழவில்லை.

பொன்னையன், வீட்டு முன்புறத்தையே நோட்டம் விட்டான், என்ன அழகான வீடு! பளபளவென்ற தரை. நிறநிறமான மெத்தை வைத்த கதிரைகள். பூச்சாடிகள், சுவரிலே தொங்குகின்ற அழகான படங்கள். ஆந்த வீட்டிலே எத்தனை அறைகள் இருக்கும்? மெல்லவே அவன் மனத்தினில் மிகவும் மங்கலாக ஒரு பங்களாவின் உருவம் தோன்றியது; பச்சைப்பசேலென்ற தேயிலைச் செடிகளின் நடுவேயுள்ள பங்களா அவனுடைய தோட்டத் துரையின் பங்களா. அந்தப் பங்களாப் பக்கம் போன தால்தான் உடப்புசலாவை தோட்டத்தைவிட்டே அவன் வெளியேற வேண்டி வந்தது...

பொன்னையனுக்கு ஐந்து சகோதரிகள், தோட்டத் திலே தான் அவனும், அவனது அப்பனும் அவனுக்கு அப்பனும் பிறந்தார்களென்று பொன்னையனின் தகப்பனான சிதம்பரம் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருப்பான். முகத்திலே அறைகின்ற குளிர் காற்றினூடே வெறி மயக்கத்திலே தூஷண வார்த்தைகளின் நடுவே அவன் இந்த வார்த்தைகளையே ஒவ்வொரு நாளும் கூவிக் கொண்டு வருகிற போது அதனைக் கேட்டுக் காதுபுளித்துப்போன பொன்னையனது தாய், பிள்ளைகளைப் பார்த்து “ரவைக்கு மட்டுந்தானே இந்தக் கூத்து .. பொறுத்துக்கிட்டு இருங்க” என்று கூறிப் பிள்ளைகளை தாக்காட்டி வைப்பாள். காம்பரா வாசலில் இருந்தபடியே சாப்பிட்டு விட்டு முன் ஸ்தோப்பிலேயே சிதம்பரம் படுத்துவிடுவான். கொழுந்துக் கணக்கப் பிள்ளையாக இருந்தாலும் நல்ல காம்பரா சிதம்பரத்திற்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று மிகவும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். துரையிடம் இதைச் சொல்ல நினைத்தாலும் அவனது முகத்தினை நினைத்தால் பயம் வந்துவிடுகிறது. சட்டுப்புட்டுண்டு எதையாவது கதைத்து வெளியே விரட்டிவிடுவான் துரை.

* பொன்னையன் முறுக்கு மீசையாய், வாட்டசாட்டத்தினோடு வாலிபத்தின் வைகறை வயதிலே நின்றான்.

கொத்தரப்புக் கணக்கப்பிள்ளை மாரிமுத்து பொன்னையனில் ஒரு கண் வைத்திருந்தான். மாரிமுத்துவின் மகள் மீனாட்சி தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கப்போகின்ற போது அவளோடு பொன்னையன் திருட்டுத்தனமாக சரஸம் செய்வதைப்பற்றி சிதம்பரத்தின் காதுகளிலும் செய்தி அடிபடாமலில்லை. “பய நம்மப் போலதான்” என்று கூறிச் சிரித்துக் கொண்டான் சிதம்பரம். ஆனால் யாராவது கேட்டால். “அப்படியா வெசயம்?” என்று கேட்டுக் கொள்வான். ஒருநாள் மருதாயியே தன் கணவன் சிதம்பரத்தோடு பொன்னையனின் கலியாணத்தைப் பற்றிய பேச்சினைத் தொடங்கினான். சிதம்பரம் மிகக்கவனமாக அவளின் கதையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்; பொன்னையனின் கலியாணம் அவனுக்குப் பூரண சம்மதந்தான். ஆனால் அந்தக் காம்பராவை நினைத்தால்? ஐந்து குமரிகள், மருதாயி, பொன்னையன், மீனாட்சி...அவனது மனம் நினைத்துக் கொண்டது, ‘மானாச் செடிக்குள்ள கெடக்கிற கீரிப்புள்ளையின்ரை செளகரியம் நமக்கில்லியே?...’

“வாற கெழமே போயி தொரையிட்டை காம்பறா கேக்கணும்...காம்பறா வந்தவுடனெ பாக்கு மாத்திடலாம்...”

பொன்னையனையும் கூட்டிக் கொண்டுபோய் துரையைச் சந்திப்பதற்காய் நின்றபோது துரை வெகு ஆவேசமாய் வந்தான். ‘சலாமுங்க தொரை’ என்றவனை எரிக்கிறாற் போலப் பார்த்தான். அங்கு நின்ற பெரிய கிளாக்கரைக் கூப்பிட்டு அவர்களை அவ்விடத்திலிருந்து துரத்தும்படி இங்கிலீஷில் கூறிவிட்டு, காரிலே உட்கார்ந்திருந்த தனது மனைவியோடு எங்கேயோ போய்விட்டான்.

சிறிது தூரம் நடந்து வந்த சிதம்பரம், பெரட்டுக்களத்திற்கு அருகாக வந்ததும் தன்னையறியாது விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தான்.

பொன்னையனது இளமனதிலே இந்தச் சம்பவம் ஆழமாக, கவ்வாத்துக்கத்தியின் வேகமான கொத்துதலாகப் பதிந்து கொண்டது; தகப்பனைத் தேற்றினான். அப்பனின்ரை அப்பன்; அவனுடைய மகனுடைய கண்ணீர் பொன்னையனின் மனதினுள்ளே சுடு நீராகத்தகித்தது. மலைமுகட்டிலிருந்து தாவிவருகின்ற குளிர் காற்றுக்கூட அனலெனத் தகிப்பதாய் சிதம்பரம் உணர்ந்தான். “நம்மை மனிஷன்னு இவனெல்லாம் நெனைச்சு இருந்தாத்தானே!” என்று முணு முணுப்போடு பெருமூச் செறிந்தான் பொன்னையன்.

இரண்டு நாட்களாக நிம்மதியின்றித் தவித்தான் பொன்னையன், மனதினுள்ளே யோசனைகள் அட்டையாகக் குடைந்து கொண்டிருந்தன. அந்தத் துரைக்கு சரியான பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று இவன் நெஞ்சினுள்ளே வெறியுணர்வு புகுந்து கொண்டது. ‘கழுதைமவன் கழுதைமவன்’ என்று மனம் எந்த நேரமும் சபித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தத் துரையை. பொழுது நன்றாகப் போன, மழைத்தூறலான ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையின் போது துரையின் கார் கித்துள் மர வளைவைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கையில், “டணங் டணங்...” என்ற இரண்டு கற்கள் வெறியோடு அவனது காரின் முன் கதவினை நொறுக்கிக் கொண்டு கீழே விழுந்தன. துரைக்கு மண்டையிலே நல்லகாயம்,

இரவோடிரவாக பீலியடியில் நின்ற மீனாட்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து, நாய்களுக்குப் பயந்து இளைக்க இளைக்க ஓடுகிறை முயல்களாய் என்ன ஓட்டம்! முல்லைத் தீவில் வந்து தென்னந் தோட்டத்துக் காவற் காரனாகி, இரவற்காணியிலே பட்ட சொல்ல முடியாத அவதிகள்! பின்னர் செண்பகம் என்ற கைக் குழந்தையோடு இருக்க இடந்தேடிப்பட்ட அவதிகள், அவலங்கள்...

• “சாமியே நம்ம பெஞ்சாதி புள்ளையோடை நிம்மதியாய் ருக்க நமக்கு ஒரு நெலந் தந்திடப்பா!”

பொன்னையன் முருகண்டிப்பிள்ளையாருக்கு சிதறு தேங்காயடித்து விட்டுத்தான் தனது காணியைத் துப்புரவு செய்யத் தொடங்கினான். இது இருபது வுருஷங்களிற்கு முந்தி...

முருகையன், பொன்னையனின் தோளை உலுப்பினான்: “ஐயா வரார்...”

ஐயாவும் ஒரு தோட்டத் துரை போலவே பொன்னையனின் கண்களுக்குத் தெரிந்தார். தலைநரைத்த, சிவப்பான தோற்றம், பருத்த தேகம், திருநீறை இலேசாக நெற்றி காட்டிற்று. வெள்ளை சேர்ட் அணிந்திருந்த அவர் பொசுக்கென ஈஸியருக்குள் புதைந்து, இருந்தார். ‘முருகா’ என்றார் பக்திதும்ப.

“ஐயா வணக்கமுங்க...”

இருவரும் குனிந்தே வணங்கினர், வார்த்தைகளாக.

முருகையன் பொன்னையனைப் பார்த்தான்.

“மருதன் அண்ணாச்சியோடை வந்தமுங்க...”

“ஆ...” அவரது குரல் அசிரத்தையாய் வெளிப்பட்டது. பின்னர் எதையோ யோசிப்பவர்போல இருந்து விட்டு, “மருதன் கடைக்குப் போயிருக்கிறான்... அவன் வரட்டும்...” என்றார் தணிவான குரலிலே. அரைமணி நேரங் கழிந்த பின்னரே முட்டைகளுடன் மருதன் வந்தான். பொன்னையனுக்கோ கால்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன; இரவு நித்திரை விழிப்பு வேறு.

மருதன் முழு விஷயத்தையும் விஸ்தாரமாக காணீ ஐயாவுக்கு எடுத்துச் சொன்னான். எல்லாவற்றையும் மிகவும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஐயா, முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

கா.-3

“றோட்டோரத்திலை வைபோசாகக் காணி பிடிக்கிற தென்றால் அது மிச்சம் பிழையான காரியம்பா... அதுவும் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. ஒரு ஏக்கர். இப்ப உள்ள புதுச் சட்டப்படி எந்தக் கோர்ட்டிலையும் இதுக்கு ஐஞ்சு வருஷத்துக்கு குறையாத மறியல்தான் கிடைக்கும்... அதுவும் இப்ப வந்திருக்கிற புதுச்சட்டப்படி, நான் இதை அரசாங்கத்துக்கு ‘றிப்போர்ட்’ பண்ணினால் உடனடியாக காணியிலை அடாத்தாக இருக்கிறவரை பொலிஸ் ‘றிமாண்ட்’ பண்ணி இரண்டு கிழமை வைச்சிருக்கலாம். கோர்ட்டிலும் பிணை எடுக்கிறது மிகக்கஷ்டம்...”

மருதன் அர்த்த புஷ்டியோடு முருகையனைப் பார்த்தான். முருகையன் அழாக்குறையாக நின்றான். வாட்டசாட்டமான, விரிந்த தோள்களுள்ள அவனது முகத்திலே இப்போது சோகரேகைகள் மெதுவாகப் படர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“ஐயா நீங்கதான் எங்களுக்கு வழி சொல்லணு முங்க...”

முருகையன் தரும்புகிற குரலிலே சொன்னான்.

“ஐயா, இந்தக் காணியை நீங்கதான் இவங்களுக்கு எடுத்துக் கொடுக்கவேணும். கொழும்புக்குப் போயென்றாலும் இதை நீங்கள் முடிச்சுக் கொடுத்தால் அதைப் போல புண்ணியம் வேறே இல்லை. மறுக்காதேங்கைய்யா...”

பொன்னையன் மருதனை நன்றியோடு பார்த்தான். ஐயாவின் கையிலே முட்டைகோப்பி கிளாஸைக் கொடுத்தவாறு பவ்வியமான குரலிலே தொடர்ந்து கூறினான் மருதன்: “ஐயா, உங்களை ஒரு கடவுள்போலை நம்பித்தான் இவங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள்... எப்பிட்யும்...”

ஈஸிசியரில் இருந்து எழுந்து தனது அறையினுள்ளே போன ஐயா, ஒரு பெரிய பைலோடு வெளியே வந்தார். மீண்டும் ஈஸிசியரில் இருந்தவாறே பைலை விரித்து ஒரு தாளில் கவனத்தைப் பதித்தார். வாய்க்குள் இங்கிலீஷில் ஏதோ முணுமுணுத்தவாறு சிறிது நேரம் யோசனையிலாழ்ந்தார்.

“அரசாங்கம் இந்த விஷயத்திலை மிகவும் கடுமையான நடவடிக்கைகளைத்தான் எடுக்கப் போகுது... இப்ப நான் என்ன செய்யிறது? உங்களைப் பார்க்கவும் பாவமாயிருக்குது... ஆ... உங்களுக்கு உதவி செய்யிறதெண்டால் சில ஒழுங்குகளையும் மீறத்தான் வேணும்... அதுவும் நீங்கள் என்னுடைய ஆக்கள். என்னுடைய பாஷையைப் பேசுகிற உங்களை நான் காப்பாற்றவுந்தான் வேணும்... பிறகு நானும் ஒரு இனத்துரோகியாய்ப் போயிடுவன்...”

மருதனின் முகத்திலே விசுவாசம் பொருமிற்று: “ஐயாவைப் போலை எல்லா உத்தியோகத்தருக்கும் தமிழரெண்ட அபிமானம் இருக்குமாயிருந்தால் எங்கடை சாதிக்கு இப்பிடியொரு கீழ்நிலை வந்திராது...”

ஐயாவின் முகம் பெருமிதத்தினால் நிறைந்தது. பைலை முடிக்கொண்டே ஈஸிசியரில் சாய்ந்தார்.

“நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் போங்கோ. இங்கை நீங்க வந்து போனது ஆருக்கும் தெரியக்கூடாது... பிறகு எல்லாரும் வந்து எனக்குக் கரைச்சல் கொடுக்கத் தொடங்கி விடுவாங்கள்...” என்று கூறிக் கொண்டு போனவர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவராய், “ஒன்று சொல்ல வேண்டுமென்று நினைச்சனான். மறந்து போயிட்டன். இந்தக் காணி விஷயம்பற்றி ஏதோ நடவடிக்கை எடுக்கிறதுக்காக விவசாயிகள் சங்கம் அது இதெண்டு யாரும் வந்தால் அவங்கள் சொல்லுறதை

நம்பாதேங்க. அவங்கள் சரியான கள்ளன்கள். ஊரைத் தின்ற காசங்கள்” என்று எச்சரிக்கின்ற குரலிலே கூறினார்.

பொன்னையனுக்கு அந்த வார்த்தைகள் நெஞ்சினுள்ளே நெருடின. அவர்களைப்பற்றி, ஐயாவுக்கு யாரோ தவறான தகவலைக் கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான். விவசாயிகள் சங்கத் தலைவரை இவன் நன்றாக அறிவான். அருமையான மனுஷன். தரகர் பிரச்சினைகளிலிருந்து ஏராளம் பேரைப் பாதுகாத்தவன். எல்லோரோடும் அன்பாகத்தான் பேசுவான். ஆனால் தன்னுடைய கொள்கையில் யாருக்குமே விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான். அவனைப் போலவேதான் கந்தசாமியும், விவசாயிகள் சங்கமும் இது விஷயமாக காணிக்காரருக்கு உதவவுள்ளதாகத்தானே கந்தசாமியும் கூறியிருக்கிறான். அடுத்த முறை ஐயாவைச் சந்திக்கிறபோது ஐயாவிடம் இவைகளைச் சொன்னாலென்ன என்று பொன்னையன் நினைத்துக்கொண்டான். ‘நிலைமையைப் பார்த்து அடுத்த தரம் ஐயாவிட்டைச் சொல்லுவம்...’

இருவரும் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானபோது, ஐயாவின் வீட்டு வாசலிலே பெரியதம்பியின் டிரக்டர் வந்து நின்றது. வெளியே போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்த மருதன், “ஐயா இவங்களும் நிக்கட்டும். சாமான்களை அப்பதான் இறக்கேலும்” என்று சொன்னான்.

டிரக்டரிலிருந்து மூன்று நெல்லு மூட்டைகள், இரண்டு அரிசி மூட்டைகள், மிளகாய் மூடையொன்றை இறக்கி வைத்த முருகையன் அந்த அறைக்குள் நிறைந்திருந்த பொருட்களைக் கண்டு ஏங்கிப்போய் விட்டான். எவ்வளவு நெல் மூட்டைகள்! அரிசியும், உழுந்தும் மிளகாயும் கூட நிறையவே மூட்டைகட்டி சுவரோரமாய் அடுக்கியிருந்தன. அங்கிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டபோது

மீண்டுமொரு முறை வந்து தன்னைச் சந்திக்கச் சொன்னார் ஐயா.

7

பொன்னையன் அதிகாலைப் பொழுதிலேயே நித்திரை விட்டெழுந்துவிட்டான். சிறிதுநேரம் திண்ணையிலிருந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தவன் புகையிலையைக் கிழித்து சுருட்டைச் சுற்றி வாயில் இடுக்கிப் பற்றவைத்தான். காறித்துப்பினான். பின்னர் முண்டாசை உதறி இடுப்பிலே வரிந்து கட்டியவாறு எழுந்து காணியின் பின்பக்கமாக நடந்தான்.

அந்தக் காணி கிட்டத்தட்ட ஒரு ஏக்கர் வரை விரிந்திருந்தது சற்சதுரமான வடிவத்திலே, காணியின் பின்புறத்திலே மரவெள்ளிக்கிழங்கு, மிளகாய், பயிற்றங்கொடிகள். ஒன்பது செவ்விளநீர் மரங்கள் நிறைந்த குலைகளோடு. தெற்குப்புற வேலியில் இரண்டொரு தடிகள் சரிந்திருந்தன. அவற்றை நேராக இழுத்துக் கட்டினான். மாரியோடு இப்பக்கத்து நீக்கல்களுக்கு புதிய கதிரால்பை போட வேண்டுமென்று பூமாலை சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. திரும்பி நடந்தான். அசையாமல் நெடுத்து நிற்கிற பாலைமரம். இந்தப் பாலை மரத்தை முதலில் வெட்ட வேண்டுமென்றுதான் பொன்னையன் நினைத்திருந்தான். ஆனால் மீனாட்சி அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அவளுக்குப் பாலைப்பழம் என்றால் நல்ல விருப்பம். அப்போது இவ்வளவு பெரிதாக நிற்கவில்லை இந்தப் பாலைமரம். இந்த மரத்திற்கு வடக்கே நின்ற கருவேல மரத்தின் முள்ளு மீனாட்சியின் காலிலே ஏறி, அவள் ஒரு கிழமை படுக்கையில் கிடந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு

முள்ளுக்குத்திய காயத்திற்கு பச்சிலை தைத்துக் கட்டி முடித்ததும் அவன் செய்த முதல் வேலை, கருவேல மரத்தை வேரொடு நெருப்பு வைத்தது தான்.

காலிலே நெருஞ்சி முள்ளுச் சுரீரென்று ஏறிற்று. மெதுவாகப் பிடுங்கி வேலியோரமாக வீசினான். இந்தக் காணியை இன்னும் துப்புரவு செய்து கொத்திப் புரட்ட வேண்டும். இம்முறை நிலக்கடலை விதைக்க வேண்டும். கொஞ்சம் உழுந்து போடுவது நல்லது. யோசனையிடையே காணி அதிகாரியின் முகம் தோன்றிற்று, தலை நரைத்த, சிவந்த, பருத்த ஆகிருதியுள்ள அவர் தன்னையும் மற்றவர்களையும் ஒருபோதுமே ஏமாற்ற மாட்டாரென்று பொன்னையன் நம்பினான். “ஆள் அப்படித்தான் கொஞ்சம் சட்டுப்புட்டு என்று கதைப்பார். நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் போ. நானும் ஐயாவுக்கு ‘றிமேன்’ செய்யிறேன்” என்று உறுதியான குரலிலே சொல்லிவிட்டான் மருதன். “இன்னொரு தடவை மறந்திடாமல் முருகையாவோடை என்னை வந்து நீ சந்திக்க வேணும்”

“ஆமாங்க” என்று மருதனைப் பார்த்துப் பணிவாகவே கூறினான் பொன்னையன். இப்போது யோசித்துப் பார்த்தாலும் அந்தப் பெரிய பங்களாவிலே மருதனுக்கு உள்ள செல்வாக்கு மிகவும் வியப்பளிப்பதாயுள்ளது. ஐயாவிலேயிருந்து ஐயாவின் சின்ன மகள்வரை எந்நேரமும் ‘மருதன் மருதன்...’ முருகையனுக்கு மிகுந்த திருப்தி. “மருதன் அண்ணாச்சி சொன்னபடியே நடக்கும்.”

சாம்பல் மேட்டைப் பரவி சமனப்படுத்தவேண்டும். நல்ல பசளை சேர்ந்து நிலத்தோடு இறுகியிருக்கும். கொஞ்சம் சர்க்கரைப்பூசணி விதையும், சுரை விதையும் இந்தப் பகுதியிலே வீசிவிட வேண்டும். மூன்று வருஷத்திற்கு முதல் ஒவ்வொரு பூசணிப் பழமும் குடமளவு பொலிந்து இந்தப் பகுதி முழுவதிலும் நிறைந்திருந்தது.

முன்னூறு ரூபாவரை பூமாலை சந்தையிலே பூசணிப் பழங்கள் மட்டும் விற்றிருக்கின்றாள். பப்பாசி மரங்களை நிமிர்ந்து பார்த்தான். வெறும் பிஞ்சுகள் நிறையப் பிடித்திருந்தன. புதுப்புதுச் செடிகள் பப்பாசியைச் சுற்றி முளைத்திருந்தன. ஆடுகள் பொன்னையனைக் கண்டுவிட்டு இலேசாகச் சிணுங்கின. அவற்றின் பாஷையிலே, “அப்பா அப்பா, பசிக்குது. எங்கினே போறே?” என்பது தான் அர்த்தம். ஆட்டுக் கட்டைக்குள் போனான் பொன்னையன். செண்பகந்தான் முன்னுக்கு வந்து நின்று பொன்னையனின் முழங்காலடியில் தலைகுனிந்து உரசி ‘ம் ம் மே...’ என்றது. பொன்னையனது மூத்த மகள் செண்பகம். வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்ட அவளின் நினைவாக இப்போது இந்த செண்பகம். “அவ போலவே தான் குதியும் ஆட்டமும். எட குட்டி அவளைப்போல ஓடிப்போயிடாதே நீ. அப்புறம் நா பொல்லாதவன் ஆயிடுவேன்” என்றவாறு ஆட்டின் முதுகைத் தடவினான். ஆட்டுப் புளுக்கைகளை கடகத்துள் அள்ளி ஒரு மூலையிலே வைத்துவிட்டு, ஆடுகளை இடம் மாறிக் கட்டினான். பின்னர் மீனாட்சியைப் பார்த்து அதன் காதிலே இழுத்து மிகவும் செல்லமாக “என்னா யோசினே?” என்று அதட்டினான்.

இப்போது மீண்டும் அவன் காணியின் முன்பக்கத்திற்கு வந்துவிட்டான். சேவலைக் கலைத்துவிட்டுத் திரும்பிய சங்கிலியன் பொன்னையனுக்கு அருகே வந்து அவனது காலினை அணுக்கத்தோடு நக்கிவிட்டு காலடியிலே படுத்து விட்டது. சுந்தரி மூன்று குட்டிகளும் தொடர அவ்விடத் திற்கு வந்து கொண்டிருந்தது. வைரவ சூலத்திற்கு பூ வைப்பதற்காக பூமாலை கிணற்றடிக்கு அருகேயுள்ள சிதம்பரத்தை மரத்திலே பூக்கள் பறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பொன்னையனின் மனதினுள்ளே இனம் புரியாததோர் துணிவு பிறந்தது. தான் இப்போது சுற்றிக்கொண்டு

வந்து நிற்கிற பூமி தன்னுடையதில்லையென்று சொல்ல யாருக்குத் துணிவிருக்கிறது? இந்தக் காணியிலுள்ள பாலை மரத்தினைத்தவிர மற்ற எல்லா மரங்களையும் அவன்தான் நட்டான். இந்தக் கிணற்றினை அவன்தான் தோண்டினான். இந்தப் பயிர்களையெல்லாம் அவனே விதைத்தான். இந்தக் குடிசையை அவன்தான் கட்டினான். இந்த மண்ணிலேதான் மீனாட்சி, பூமாலையை ஈன்றெடுத்தாள் இதிலேதான் செண்பகமும், பூமாலையும், மீனாட்சியும் நடமாடித் திரிந்தார்கள். இந்த வைரவசாமியைக் கும்பிட்டார்கள். பொங்கல் வைத்தார்கள்—அவனையறியாத தோர் ஆவேசம், கனன்றெழுந்த சினம், பீறிட்ட நியாய ஆவேசம் அவனை உலுப்பி வீறுபட வைத்தது. தன்னை மறந்த வேகத்திலே அவன் கூவினான் :

“தார்றாவன்?. எந்தப் பய வந்தாலும் என்னை இந்த நெலத்திலை இருந்து, வெரட்ட முடியாதுடா...”

வைரவ குலத்திற்கு பூ வைத்துக்கொண்டு நின்ற பூமாலை அதிர்ந்து போனான். இவ்வளவு உரத்த குரலிலே தகப்பன் சத்தமிட்டுக் கதைத்தது அவளறிய இதுதான் முதல் தடவை. தன்னிச்சையாகவே அவள் தகப்பன் நின்ற இடத்தினுக்கு ஓடினாள். கழுத்து நரம்புகள் புடைத்திருக்க பற்களை நரும்பிக்கொண்டு கைமுஷ்டிகளை இறுக்கிய வாறே வெறித்த பார்வையோடு நின்றான் பொன்னையன். தனக்கு எதிரேயுள்ள விரோதி ஒருவனுக்கு சவால் விடுபவன் போல அவன் நின்றான். பூமாலையின் தொண்டைக்குள்ளே ஏக்கங்கலந்த அழுகை சுழித்தெழுந்தது. பயத்தினால் உடலே ஆட, தகப்பனின் தோள்களைப் பிடித்து, “அப்பா...அப்பா” என்று தளதளத்த குரலோடு பலமாக உலுப்பினான்.

பொன்னையன் சுயநினைவுக்கு வந்தான்: “என்ன மோளே?”

அவனது இடுப்பிலிருந்த முண்டாசை அவிழ்த்து நெற்றியிலும் உடலிலும் பொங்கித் துளிர்ந்த வியர்வையினை ஒற்றித் துடைத்தவாறே பூமாலை மிகப் பரிவோடு தகப்பனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“ஏன் அப்பா இப்பிடியெல்லாம் மனங்குழம்பி அவதிப்படுகிறீங்கள்? நீங்கள் எதுக்கும் பயப்பிடாதேங்க. நான் உயிரோடை இறக்கிறதை நீங்கள் மறந்திட்டீங்களோ?”

மகளை நிமிர்ந்து பார்த்தான் பொன்னையன். அவளுடைய கண்கள் தன்னுடைய மனதினைத் துருவி ஆராய்கிறாற்போல ஒளிர்ந்ததைக் கண்ட அவனுக்கு மீனாட்சி ரூபகம் வந்தாள்.

“நீங்கள் எதுக்கும் யோசிக்காதையுங்க. இருபது வருஷமாக நாங்கள் இந்தக் காணியிலை இருந்திருக்கிறம். எங்களைப் போலையே இன்னும் பலபேர் ரொம்ப வருஷமாக இந்தப் பக்கத்திலை காணி பிடிச்சிருக்கினை. இவையளையெல்லாம் எந்தக் குளத்துக்குள்ளை தூக்கிப் போட முடியும்?”

பொன்னையன், மகளை மிகவும் ஆசையோடு பார்த்தான். எவ்வளவு அழகாகவும், தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் இவள் கதைக்கிறாள். யாருக்கும் பயப்படாத இப்பிடியொரு மகளைப் பெற்றதற்காக பொன்னையனை எவ்வளவோ பேர் பாராட்டியபோதெல்லாம் அவனது மனம் பூரித்து இவ்வளவு நெகிழ்வுற்றதில்லை. இன்று; இன்றோ? அவன் நெஞ்சம் அளவற்ற பெருமிதம் கொண்டது. இவளை நன்றாகப் படிப்பிக்க முடியாது போய்விட்டதே என்ற ஏக்கம் பலமுறை அவன் மனதிலே எழுந்தாலும் இன்றுபோல அழுத்திக் கனத்ததில்லை. தகப்பனது பதட்டமும், அச்சமும் பூமாலையின் மனதினை கருவேல முட்களாய் நெருடின. ஒரு திடமான முடி

வோடு, தீர்மானமான உறுதியோடு தகப்பனைப் பார்த்தாள் பூமாலை.

“அப்பா, உங்களோடே நானிருக்கிறவரை இந்தக் காணிக்குள்ளை யாரையும் வர நான் விடமாட்டன். இந்தக் காணி உங்களைத் தவிர வேறே ஆருக்கும் சொந்தமானதில்லை... போய் முகத்தைக் கழுவுங்கோ... போங்க.”

தனக்கு முன்னே குட்டிகளோடு நிற்கிற சுந்தரியை விலத்தியவாறு கிணற்றடிப் பக்கமாக நிதானமான மனதோடு நடந்தான் பொன்னையன்.

8

குளத்தின் எதிரே நின்று, அதனருகாக இலைகள் உதிர்த்து நிற்கிற மரங்களிலே அங்குமிங்குமாய் பறந்து கொண்டிருக்கிற குருவிகளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் முருகையன். அவற்றின் கீச்சிடுதல்களிலும் ஒரே தன்மையான ஒழுங்கிருந்தது. அவை அங்குமிங்கும் பறக்கின்றன. ஒன்றின் இறகுகளை இன்னொன்று கோதி அன்பு செய்கின்றது. ஒன்றிற்கு இன்னொன்று உணவு தீற்றுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் தனது சின்னக் குழந்தைகளுக்கு காட்டி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கதையினை, குருவிக் கதைகளினை வெள்ளச்சி சொல்வதைக் கேட்டு இவனுக்கு மனதினுள்ளே சிரிப்பு நுரை நுரையாகப் பொங்குவதுண்டு. அவள் சொல்லுவாள். ‘ஒரு மரத்திலை ஒரு அப்பாக் குருவியும், அம்மாக் குருவியும் இருந்து வந்ததாம். பிறகு அவை ரெண்டு பேருக்கும் அவையள் இருந்த கூட்டிலை ஒரு தம்பிக் குருவி இருந்துதாம்....’

பிறகு அந்தக் கூட்டிலை ஒரு தங்கச்சிக் குருவியும் வந்து தாம்... உச்ச...உச்ச... சோறு தின்னு. அப்பதான் மிச்சக் கதை..." அவளின் குரல் இப்போது மனக்காதுகளிலே ஒலித்த போது அவனையறியாத சோகத்திற்கு முருகையன் ஆட்டபட்டான். இருபத்தைந்து வருஷ காலமாக அவனுக்கென்று சொல்ல ஒரு நிலத்துண்டே இருந்ததில்லை. அனுராதபுரத்திலே கூலித்தொழில் செய்த அவனது பெற்றோர் இரவல் காணியிலேதான் வாழ்ந்து முடிந்தார்கள். சின்ன வயதிலிருந்தே பயிர் செய்வதிலே நிறைய ஆர்வம் இருந்தது முருகையனுக்கு. தனது சொந்த நிலத்திலே, பயிர் போட்டு, தனது குன்றாத உழைப்பால் நல்ல கமக்காரன் என்ற பெயரெடுக்க வேண்டுமென்ற அடங்காத ஆசையோடுதான் இந்தக் காணியினைப் பிடித்துப் பண்படுத்தி என்ன செழிப்பாக அவன் ஆக்கி விட்டான்! இத்தனை ஆண்டுகள் முடிந்த பிறகுதான் இப்போது, 'அரசாக்கக் காணிக்குள் அடாத்தாகப் பிரவேசித்து அதனை சேதப்படுத்தி...'

காற்றிலகப்பட்ட சருகாய் அவனது மனம் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றது. மருதன் சொன்னபடி சில வேளை நடைபெறாவிட்டால்? சீ மருதன் எப்படியும் ஐயாவைக் கொண்டு செய்தே தீருவான். ஐயாவை இன்னொரு முறை சந்திக்க வேண்டுமென்று மருதன் கொன்னான். இந்தக் கப்பல் வாழைக் குலையை ஐயாவுக்கு வெட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். மருதனுக்கும் ஒரு வாழைக் குலை கொடுக்கத்தான் வேண்டும். செவ்விளநீரிலும் இரண்டு குலை கொடுத்தால் நல்லது. எப்படியோ இந்த விஷயம் முடிந்தால் சரி.

“ராராரா”

வெள்ளச்சி குழந்தையோடு வெளியே வருகின்றான்... கதை, குருவிகளின் கதை...

முருகையனின் மனதினுள் திடீரென்று ஒரு ஏக்கம் குமிழிவிட்டது.

“மனுஷனாப் பிறந்த நேரம் ஒரு காக்காவாய்ப் பிறந்தாலும் என்ன சந்தோஷமாயிருந்திருக்கலாம். சொந்தமாக ஒரு கூட்டிலை, தாய்க்குருவி குஞ்சுகளோடை எந்தக் கவலையுமே இல்லாமல் மன நிம்மதியோடை...”

வெள்ளச்சியின் குரல் அவனது சிந்தனையைக் குலைத்தது.

“அதோ மருதன் வாறாருங்க...”

குளத்தின் வரம்போரமாக வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த மருதனைக் கண்டதும் முருகையனுக்கு நெஞ்சினுள் என்னவோ செய்தது. தன்னைச் சுதாரித்தவாறே மருதனை எதிர்கொண்டு அழைத்து வருவதற்காய் பரபரப்போடு அவன் வந்த திக்கினை நோக்கி நடந்தான்—

“ஐயாதான் அவசரமாக உன்னைப் பார்த்து வரச் சொன்னார்...”

மருதன் சொன்ன முதற்சொல்லே முருகையனைத் தூக்கி அடித்தது. அதிர்ந்தவனாக, “அப்பிடி என்ன?” என்று குளறினான்.

“பயப்பிடாதை. எல்லாம் உன்னுடைய நன்மைக்குத்தான். வேறே ஆருடைய விஷயமாக இதிருந்தால் நான் எனக்கு இப்ப ‘ரைம் இல்லை சேர்’ என்று சொல்லிவிட்டு வந்திடுவன். என்னைப்பற்றி உனக்குத் தெரியுந்தானே... நான் ஒரு ‘பிஸி’மேன்.”

விளங்கினது பாதி விளங்காதது பாதியாக பயபக்தியோடு மருதனைப் பார்த்துத் தலையசைத்துக்கொண்டான் முருகையன்.

“அண்ணாச்சி, என்ன விஷயம் என்று...” —இழுத்தான் முருகையன்.

“இதெல்லாம் றோட்டிலை பேசுகிற விஷயமில்லை. மரங்களுக்கும் காதிருக்குது. வீட்டுக்குப் போய்க் கதைக்கலாம்...”

சுடச்சுடத் தேநீரைக் குடித்துக்கொண்டே அம்மைத்தளும்புகள் நிறைந்த தனது முகத்தினை வருடியவாறே கதையைத் தொடங்கினான் மருதன்.

“எல்லாமாக முருகையாவுக்கு இந்தப் பக்கத்திலை எத்தினை ஏக்கர் காணி வரையிலை இருக்குது?”

“ஒரு ஒண்ணரை ஏக்கர் வருமுங்க...” முருகையா உடனே பதில் சொன்னான். தயங்கித் தயங்கிப் பதில் சொன்னால் தன்மீது மருதனுக்கு ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்படலாமென நினைத்தான் முருகையன்.

“முருகையா எவ்வளவு காலமாக இந்தக் காணியிலை அடாத்தாக இருந்து வாறது?”

“ஏழெட்டு வருஷம் இருக்குமுங்க?”

“முருகையாவுக்கு மலைநாடுதானே பிறந்தது?”

முருகையா சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“இல்லைங்க. பொறந்ததெல்லாம் அன்ராசபுரந்தானுங்க... அப்பன் ஆயாதான் மலைநாட்டிலை பொறந்தவங்க...”

முகத்தைச் சுருக்குவதுபோல பாவனை செய்தான் மருதன்.

“பிரஜாவுரிமை இருக்கா முருகையனுக்கு?”

மகிழ்ச்சி கலந்த பரபரப்போடு, “பெரசாவுரிமை நமக்கு இருக்குங்க. நம்ம சம்சாரம் இலங்கைதானுங்க, வவுனியாவுங்க...” என்று முருகையன் கூறியதும் மருதனின் முகம் இலேசாக வாட்டமுற்றது. எனினும் தன்னைச் சமாளித்தவாறு, “குட் குட்” என்றான். சிறிது நேரம் மெளனமாயிருந்த மருதன் மீண்டும் நாடியை வருடிக் கொண்டான்.

“ஒரு வருஷத்துக்கு முருகையனுக்கு என்ன வருமானம் வரும்?”

தலையைச் சொறிந்துகொண்டு யோசித்தான் முருகையன். சந்தையிலே விற்கிற காய்கறி, மிளகாய், சிறிதளவு நிலத்தில் பெருவிளைச்சல் தருகிற உளுந்தும் பயறும். அ.செ. முதலாளியிடம் வருஷா வருஷம் மிளகாய்க்காய் பெறுகிற ஆயிர ரூபாய் அட்வான்ஸ் றக்டர் கூலி. வீதை, உரக்கூலி, மனதினுள் கணக்குச் செய்து பதில் சொன்னான்.

“ஒரு மூவாயிரம் கையிலை வருமுங்க...”

“செலவெல்லாந் தள்ளித்தானே...”

“ஆமாங்க...”

“எட்டு வருஷமென்றா இப்ப முருகையனிட்டை இருபது முப்பது ரூபா இருக்க வேணுமே...”

தீட்சண்யமாக முருகையனை ஊடுருவினான் மருதன், “உண்மையைச் சொல்லு, உண்மையைச் சொல்லு” என்று முருகையனை வற்புறுத்தின மருதனுடைய மெளனமான கண்கள். அவனிடமிருந்து தனது பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு சுவரில் பூச்சியைப் பிடிக்க இலக்குப் பார்க்கின்ற பல்லியை நோக்கினான் முருகையன்.

“இல்லீங்க. மொதல்ல காணியைச் சரி செய்ய நம்ம சம்சாரத்தோடை நகை நட்டெல்லாததையும் அ. செ.

மொதலாளிட்டை வைச்சு பணம் வாங்கினேனுங்க. அப்புறம் ரெண்டு வருஷம் வெள்ளம் வந்து எல்லாம் நாசமாயிடுச்சுங்க... அப்புறம் செலவு தண்ணியென்னு போயிடிச்சு. ரெண்டு மூனுக்கு கையிலை இருக்குதுங்க... ஏனுங்க?''

அவனுடைய தடுமாற்றம் மருதனுக்கு சந்தோஷத்தை யளித்ததை முகத்தின் புன்னகை சட்டென்று சொன்னது.

''சும்மா ஒரு கதைக்குக் கேட்டன் முருகையா?''

''சரிங்க'' முருகையனின் குரலில் நிம்மதி நிறைந்திருந்தது.

''முருகையாவுக்கு இப்ப வயது என்ன?''

''நாப்பது வருமுங்க?''

''என்ன?'' ஆச்சரியத்தோடு அவனை வியப்பதுபோலப் பார்த்தவாரே அவனது விரிந்த தோளிலே தனது புறங்கையினால் மெதுவாகத் தட்டிப்பார்த்த மருதன், ''முருகையாவுக்கு முப்பத்தொரு முப்பத்திரெண்டு வயது தான் இருக்கு மென்று நான் நினைச்சன்'' என்றான்.

''கடவுள் புண்ணியமிருந்தா முருகையன் இன்னும் நாப்பது ஐம்பது வருஷம் இந்தக் காணியிலை இருக்கலாம். பிரயோசனம் எடுக்கலாம். பிறகு பிள்ளை குட்டியிருக்கலாம்...''

''எல்லாங் கடவுள் செயலுங்க...''

நிமிர்ந்து பார்த்துக் கும்பிட்டான் முருகையன்.

''ஐம்பது வருஷம் இந்தக் காணியிலை உழைச்சாலும் ஓண்டரை லட்சம் ரூபா முருகையனுக்கு கையிலை வந்திடும். அப்பிடிப் பாக்கப்போனா முருகையன் ஒருலட்சாதிபதி...''

முருகையனின் முகத்திலே அவனது எண்ணங்களைத் தேடித்துருவின மருதனின் கண்கள். இந்தக் கணக் கெடுப்பைத் தாங்க முடியாது தத்தளித்த முருகையனின் மனதினை அவனது சொற்கள் எவ்வித ஒளிவு மறைவு மின்றிக் காட்டிக் கொடுத்தன.

“சும்மாப் போங்கண்ணாச்சி, இப்பிடிப் பெர்சா...”

“நான் சொன்னது முழுதுமே உண்மை... இந்தக் காணியினுடைய பெறுமதி உனக்கு இப்ப தெரியாது. ஐந்து பத்து வருஷம் போகவேணும். அதுதானே பத்ம நாத ஐயா என்னைக்கொண்டு உன்னட்டை இதைக் கொத்தி விடலாமெண்டு பார்த்தவர். மறந்து போனியோ?”

இல்லையென்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத்தான் முருகையன். அவனது மனதிலே இப்போது கலக்கம் உருக்கொள்ளுகின்றது. முக்கியமான விஷயமாகப் பேசுவென்று வந்த மருதன் எங்கெங்கெல்லாமோ சுற்றிச் சுற்றி வருவது முருகையனின் மனதிலே வியப்பையும், சந்தேகங்கலந்த பயத்தையும் கணத்துக்குக் கணம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“முருகையா, தற்செயலாக உனக்கு ஒரு வருஷம் இந்த நிலத்திலை அழிவு வந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பாய்?”

“என்னங்க செய்யலாம்? பொறுத்துக்க வேண்டியது தான்...”

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் மருதன். தனக்கு அருகாக வரும்படி முருகையனுக்கு சைகை செய்தான். பின்னர் குரலை அடக்கிக் கதைத்தான்:

“முருகையா எனக்கு நீ ஒரு சத்தியம் செய்து தர வேணும்?”

பதறிப் போனான் முருகையன்: “என்னங்க இது?”

“செய். நான் இப்ப சொல்லுறதை ஒருத்தருக்கும் சொல்லவே கூடாது...” கையை விரித்து முருகையனது முகத்திற்கு எதிரே நீட்டினான் மருதன். அவனது உள்ளங்கையிலே தனது கையை வைத்து தளதளக்கிற குரலிலே, “சாமி ஆணையா யாருக்கும் சொல்ல மாட்டேனுங்க” என்றான் முருகையன்.

“குட்... குட்...” மருதனின் முகம் பூரணமாய் மலர்ந்தது.

“முருகையா, உனக்காக நான் ஐயாவோடை கதைச்சு தாலைதான் உன்னுடைய காணிக்கு பிரச்சினை இல்லாமல் போகப் போகுது... உன்னாலை எனக்கும் கஷ்டம், ஐயாவுக்கும் கஷ்டம்...”

“கொஞ்சம் வெவரமாச் சொல்லுங்க?”—ஆவல் பரபரத்தது.

“முருகையா இந்தக் காணியை உன்னட்டை இருந்து பிடுங்காமல் செய்யிறது எங்கடை ஐயாவின்ரை கையிலை மட்டுமில்லை. டி.ஆர்.ஓ., கிராம சேவகர், கொழும்பிலை உள்ள ‘ஓபிசேஸ்’ எல்லாரையும் சரிக்கட்ட வேணும். சரியான கஷ்டமான காரியம் இது...”

வெளியே வெள்ளச்சி உரத்த குரலிலே சின்னக் குழந்தைக்கு குருவிகளைப் பற்றிய கதையைச் சொல்வது காதுகளில் அறைந்தது.

“வெள்ளச்சி... மரத்தடிக்குப் போ...”—உரத்து குரலினிருந்து அடங்கிய குரலினிற்கு மாறினான் முருகையன்: “அண்ணாச்சி நீங்க சொல்லுங்க...”

“முருகையா, லட்சுபா காணிக்காக நீ ஒரு மூவாயிரம் ரூபா செலவழிக்கிறது பெரிய நட்டமில்லை...”

கா.-4

ஐயாவுக்கு நீ ஒரு மூவாயிரம் ரூபா கொடுத்தியென்றால் அவர் எல்லாருடைய வாயையும் மூடி உனக்கு இந்தக் காணியைச் சொந்தமாக்கிவிடுவார்... நீ இப்ப எனக்கு இதைச் சொல்லத் தேவையில்லை... ஆறுதலாக யோசிச்சு நாளைக்கு பதிலைச் சொல்லு...”

9

வேனிகளின் வரிச்சுகளையும், கதியால்களையும் ஒழுங்கு படுத்திக் கட்டுவதிலேயே பொன்னையனின் காலைப் பொழுது கழிந்துவிட்டது. பூமாலை யை காணியை நன்றாக கூட்டித் துப்புரவு செய்யும்படி சொல்லியிருந்தான் பொன்னையன். மத்தியானமாகியபோது அரைவாசிப் பகுதியைக் கூட்டி முடித்த பூமாலைக்கு தகப்பனின் உற்சாகமும் பரபரப்பும் அளவு மீறிய வியப்பினைக் கொடுத்தது. கந்தசாமியோடு கதைத்தபோது அவன் சொன்னவற்றை மிகவும் நிதானமாகவும், ஆறுதலாகவும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொன்னையன் இறுதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் கந்தசாமியை நெகிழ்வுற வைத்து கண்கலங்கச் செய்தன.

“இது இந்தப் புள்ளை—பூமாலை பொறந்த பூமிங்க. இதை வுட்டிட்டு எங்களாலை போக முடியாதுங்க. இந்த எடத்தை வுட்டு நாங்க போக மாட்டோமுங்க... வெரட்டினாலும் போக மாட்டோமுங்க... இந்த எடத்தை வுட்டா நம்மைப் பொதைக்கக்கூட எடமில்லேங்க... நம்மளப் போல ரொம்பப் பேருக கொளம்பிக்கிட்டு இருக்காங்க...”

பொன்னையனின் ஒவ்வொரு சொற்களிலும் புண்பட்ட நெஞ்சினது அளவிலாத வேதனை தொனித்ததைக் கந்தசாமி தெளிவாகவே உணர்ந்து கொண்டான்.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீங்க. விவசாயிகள் சங்கம் இந்தப் பிரச்சினைக்கெதிராக உறுதியாகப் போராடும். நாங்கள் கல்வீட்டுக்காறரைப் பற்றி அக்கறைப் படேல்லை. காணி பூமியில்லாத நாற்பத்திரெண்டு பேரையும் இந்தக் காணியிலையிருந்து எக்காரணம் கொண்டும் வெளியேற்ற நாங்கள் விடமாட்டம்... நீங்கள் எல்லாரும் ஒற்றுமையாய் ஒரேயடியாய் நின்றால் யாருமே அசைக்க முடியாது...”

“அது சரிங்க... நாமெல்லாம் ஒண்ணா சேர்ந்துதான் இதுக்கு ஒரு முடிவு பண்ணணும். நீங்க சொல்றது ரொம்ப சரிங்க...”

கந்தசாமி பொன்னையாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்த போது ஆறு பேர் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் பொன்னையாவின் அயற்காணிக்காரர். அந்த ஊரிலேயே நிரந்தரமாக இருந்த சுப்பையாவின் மகன் நடராசமூர்த்தி ஆத்திரத்தோடு முணுமுணுத்தான்.

“என்னுடைய பரம்பரையே இரவல் காணியிலையிருந்துதான் வாழ்க்கையை நடத்திச்சது. நானும் அப்புவும் ஒன்பது வருஷத்துக்கு முந்தி வெய்யில் மழை பாராமல் இரவு பகலாய் படாத பாடுபட்டு இந்தக் காணியைப் பிடிச்சுப் பயிர் செய்து வாறம்... இப்ப வந்து காணியை விட்டு வெளியிலை போ என்றால் நாங்கள் என்ன செய்யேலும். என்னைப் பொறுத்தவரை செத்தாலும் நான் இந்தக் காணியை விட்டிட்டுப் போகப் போற தில்லை...”

“நாங்கள் இதைப்பற்றி காணி அதிகாரியோடே நேற்றுக் கதைச்சனாங்கள். அவர் ஒரே பிடிவாதமாக நிற்கிறார். அரசாங்கத்தினுடைய கடுமையான உத்தரவாம் இது. அடாத்தாக காணி பிடிக்கிறது பாரதூர

மான காரியமென்றும் தேவைப்பட்டால் இந்த விஷயத் திற்காகத் தான் பொலிஸ்காரரையும் துணைக்குக் கூப் பிடப் போறதாகச் சொன்னார்... இருபது வருஷமாக காணியிலை இருக்க ஒருத்தனை விட்டிட்டு இப்ப எழும்பிப் போ என்றால் அவனாலை எங்கை போகமுடியும் என்று நாங்கள் கேள்வி கேட்டம். அவராலை ஒன்றுமே பதில் பேச முடியேல்லை...''

இடையிலே குறுக்கிட்டான் கதிர்காமு. ''காணி அது காரி பெரிய ரூயமெல்லாம் கதைக்கிறார்... பெரியதம்பி போலை ஆட்கள் பிடிச்ச காணியிலை பெரிய கல்வீடெல் லாம் கட்டியிருக்கினை. அவையளின்ரை வீட்டிலைப் போய் இந்த அரசாங்க உத்தியோகத்தரெல்லாம் தின்று குடிச்சத்தானே வருகினை, ஏலுமென்றால் அவையளை இந்தக் காணியிலை இருந்து காணிக்கந்தோர் அகற்றட்டும். பார்ப்பம்...''

''நீங்கள் சொல்லுறது முற்றிலுஞ் சரியண்ணை. காணிக்கந்தோர் கிளாக்கர் சுப்ரமணியம் ரஞ்சன் வீட்டு முன் அறையிலைதானே வாடகை குடுக்காமலே ரெண்டு மூன்று வருஷமாயிருக்கிறார். நோட்டோரத்திலை இரண்டு ஏக்கர் நல்ல காணியைப் பிடிச்ச பெரிய வீடொன்றை ரஞ்சன் கட்டி விட்டிருக்கிறார்'' மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு ரத்தினம் கூறினான். ''இவ்வளவு காலமுந்தான் நாங்க இந்தக் காணியிலை இருக்கிறம். அதை முற்றிலுமே கவனியாதது போலை இந்த உத்தியோகத்தர்கள் நடந் திருக்கினம்... அது மட்டுமில்லை ஜீப்பைக் கொண்டு வந்து காணிக்கு முன்னாலை நிப்பாட்டிப் போட்டு தேங்காய் யெண்டும், மாங்காயெண்டும், மிளகாய், காய்கறி யெண்டும், வாழைக்குலை யெண்டும் பகிரங்கமாகவே வாங்கிக்கொண்டு போயிருக்கினை... சிலருக்கு வாடிக்கை போலை இதையெல்லாம் கொடுத்து வந்திருக்கிறம்...''

இதையெல்லாம் செய்து போட்டு இப்ப பொலிஸ் துணையோடே எங்களை இந்தக் காணிகளிலையிருந்து அகற்ற வேண்டுமென்று இவையள் சொன்னால் இதைக் கடவுள் கூடப் பொறுக்கமாட்டார்...''

ரத்தினம் சொன்ன நியாயபூர்வமான உண்மையினை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கூற நினைத்த விஷயத்தையே ரத்தினம் கூறியதாக அவர்கள் திருப்தி கொண்டனர். இந்த அனுபவங்களுக்கு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உட்பட்டிருந்தனர்.

“என்னுடைய மகளுக்கு அனுப்பவென நான் மரத்திலேயே கனிய விட்டிருந்த வாழைக்குலையை கொழும்பிலை உள்ள உத்தியோகத்தருக்கு குடுக்கவென்று சொல்லி வெட்டிக் கொண்டு போன மனிஷன் இப்ப பொலிசோடே எங்களின்ரை காணிக்ஞள்ளை வாறதெண்டால் வந்து பாக்கட்டும்...”

கீச்சிட்ட குரலிலே சொன்ன பழனி இறுதி முத்தாய்ப்பாக, “இந்த உயிர் நாளைக்குப் போறது இண்டைக்குப் போனால் என்ன? எவனையும் காணிக்ஞள்ளை இறங்க விடுகிறதில்லை” என்று குளுரைத்தான்.

தயங்கிய குரலிலே கூறத் தொடங்கினான் சண்முகம்.

“காணிக்கந்தோரிலை வேலை செய்யிற சி. சி என்னுடைய கூட்டாளி. அவருக்கும் எனக்கும் எந்த ரகசியமும் கிடையாது... அவரிட்டை நான் இதைப்பற்றி விசாரித்தபோது, தங்களினுடைய பைலுக்குள்ளை இப்பிடியொரு அறிக்கை இல்லையென்று சொன்னார்...சிலவேளை பெரியவருக்கு இதைப்பற்றி அந்தரங்கமாகக் கடிதம் வந்திருக்கலாமென்றும் தலையைச் சொறிந்தார். ஆனால் காணியிலை இருந்து அடாத்துக்காறரை எழுப்பிறதுக்கு

உதவச் சொல்லி எஸ். பிக்கு அவசர கடிதம் எழுதியிருக்கிறது உண்மையாம்...’’

கந்தசாமி உறுதியாகச் சொன்னான் :

‘‘பொலிஸ் வந்து என்ன செய்ய முடியும்? இந்தக் காணிப் பிரச்சினையிலை ஒரு ஒளிவு மறைவோ, திருட்டுத் தனமோ இல்லை...யார் வந்து கேட்டாலும் ஒரே குரலாய் ஒரு மறுமொழியைத்தான் எல்லாருஞ் சொல்ல வேணும்... இதை நாங்கள் வென்றெடுக்கிறதுக்கு ஒற்றுமைதான் ஒரே வழி...’’

‘‘நீங்க சொல்லுறது முற்றிலுஞ் சரிதான். ஆனால் பொலிஸ்காறர் எங்களைப் பிடிச்சுக்கொண்டு போய் மறியலுக்கை போட்டால்?’’

ரத்தினத்தின் தயங்கிய கேள்விக்கு பதில் சொன்னான் கந்தசாமி.

‘‘இது ஒரு தனிப்பட்ட பிரச்சினையாயிருந்தால் பொலிஸ் அப்பிடித்தான் செய்யப் பார்க்கும். ஆனால் இது பலருக்குரிய பொதுப் பிரச்சினையாக மாறியிருக்கிற போது பொலிஸ் இதிலை துணிஞ்சு தலைப் போடாது. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் இந்த விஷயத்திலை வழக்குத் தான் வைக்கேலும்...’’

கந்தசாமியை இவ்வேளையில் கேள்வியோடு பார்த்தாள் பூமாலை. அந்தக் கேள்வியின் அர்த்தத்தை கந்தசாமி உணர்ந்து கொண்டான்.

அன்று நாலு மணிக்கு எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடியோசிக்க வேண்டுமென்று கந்தசாமி கூறியபோது, பொன்னையன் அதைத் தன்னுடைய காணிக்குள்ளேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னான். எல்லோரும்

அதற்குச் சம்மதம் கூறியபோது பூமாலையின் முகத்தில் புன்னகை நிறைந்து பொலிந்தது.

10

சற்று முன்னர் நடந்த சம்பவத்தை நினைக்க நினைக்க பூமாலையின் மனதினிலே அளவு மீறிய ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தான் நடந்துகொண்ட விதம் பொன்னை யனுக்கு மனதினுள் பிடித்திருக்குமென்றே அவள் நினைத்தாள். எனினும் அப்போது அவனது முகத்தின் உணர்ச்சிகள் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தன.

விவசாயிகள் சங்கத்தலைவர் கலந்துகொண்ட காணிக்காரர்களின் கூட்டம் நடந்துமுடிந்து அவர்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தபோது, பொன்னையனின் காணிக் குள்ளே மருதன் வந்தான். அவர்கள் யாவரையும் ஒருங்கே கண்ட போது அவனது நீண்ட முகத்தில் கலவரம் மிதந்தாலும், தன்னைச் சமாளித்தவனாய் அவர்களுக்கு விலத்திக் கொண்டு உள்ளே வந்து பூமாலையை பார்த்து, "மீற்றிங் நடந்திருக்குதுபோல" என்று அசட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டான். பூமாலை அதற்கொன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. பொன்னையன் இடுப்பிலிருந்த முண்டாசை அவிழ்த்து உதறிக் கொண்டே, "ஆமாங்க" என்றான்.

பொன்னையனின் முகம் மருதயனின் முகத்தை துருவியது. அவனது உணர்ச்சியை உடனே புரிந்து கொண்ட மருதன் அவனோடு தனியாகப் பேசவேண்டுமென்று கூறிக் காணியின் பின்பக்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். பாலை மரத்தின் கீழே நீண்ட நேரமாக அவர்கள் பேசி கொண்டு நின்றதனை பூமாலை அவதானித்தாள். மருதனைக் கண்டால் ஏனோ அவளுக்குத் துளியும் பிடிப்ப

தில்லை. அவனுடைய நடையுடை பாவனை, தரகுத் தனங்கள், அதிகாரிகளுக்கு வால்பிடிக்கிற தன்மை என்பனபற்றி பலரும் பேச அவள் கேட்டிருப்பது ஒரு காரணமாயிருக்கலாம். அதிக நேரம் அவன் தகப்பனோடு பேசிக்கொண்டிருப்பது இவளுக்கு எரிச்சலை ஊட்டவே, “அடிக் அடிக்” என்று சத்தமிட்டாள் சங்கிவியனைத் துரத்துவது போல.

சிறிதுநேரத்தில் பொன்னையனும் மருதனும் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். பொன்னையனின் முகம் வாடிப் போயிருந்ததனை பூமாலை அவதானித்தாள். ஆட்டுக் கொட்டிலி விருந்து செண்பகத்தின் குரல் கேட்டது. தன்னை சுய நிலைக்குக்கொண்டுவர முயல்பவனாக, “மோளே ஆட்டுக்கு கொழை போட்டிடு...” என்றான். மருதன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு பொன்னையாவைப் பார்த்து, “பொன்னையாவிடம் ஆடுகள் அதிகம் நிற்குதோ?” என்று இறங்கிய குரலிலே கேட்டான். எதுவிதமான அக்கறையுமின்றி அசுவாரஸ்யமாக வந்தது பொன்னையனின் குரல்: “சும்மா நிக் குதுங்க...”

அவனது அலட்சியத்தினை உணராதவன் போல மருதன், “ஆட்டுப் பால் வாய் அவியலுக்கு நல்ல தில்லையா?” என்று மீண்டும் ஆடுகளிலேயே கதையினைத் தொடரவிட்டான். பொன்னையன் தனது ஒழுங்கற்றுத் துருத்தி நிற்கிற மீசையினை கைகளால் ஒதுக்கிக் கொண்டான்.

“ஆமாங்க...”

“பொன்னையாவுக்கு எத்தினை ஆடு சொந்தமாய் இருக்கு?”

“முணு ஆடுங்க...”

“பால் கறக்கிறதில்லையா?”

“ரெண்டிலை கறப்பனுங்க...”

“ஆ...” குரலைத் தணித்தான் மருதன்.

“பொன்னையா, ஐயாவின்ரை அம்மா வைக்கண்டதா?”

“இல்லீங்க...”

“மகாலட்கமிதான், அண்டைக்கு மானிறைச்சி தந்தது பொன்னையன் என்று சொன்னபோது, அடுத்தமுறை வீட்டுக்குப் பொன்னையன் வந்தால் தனக்குச் சொல்லும்படி எனக்கு அம்மா கட்டளை போட்டிருக்கிறா...” கூறியவாறே பொன்னையனின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் மருதன்.

“ஐயா அம்மா சொன்னா எதையுமே மீறமாட்டார்...”

“அப்பிடங்களா?”

மெல்ல மலர்ந்தது பொன்னையனின் முகம். வெற்றிலைக்காவி படர்ந்த பற்கள் சிரிப்பினில் வெளித் தெரிந்தன. முண்டாசினால் முதுகினை அழுத்தித் துடைத்தவாறு அவனையறியாமல் பெருமூச்சுவிட்டான்.

“ஆனால் அம்மாவுக்கு ஒரே குறைதான் பொன்னையா...”

“என்னங்க அது?” லேசான பதற்றத்தோடு கேட்டான் பொன்னையன்.

“இல்லைப் பொன்னையா... அம்மாவுக்கு வாய் அடிக்கடி அறியும்... சாப்பிடக்கூட முடியாமல் அந்தரப்படுவா...”

பொன்னையன் சிறிதுநேரம் யோசித்தான். தலையைச் சொறிந்து கொண்டே தயங்கின குரலிற் கேட்டான்.

“அதென்னங்க... நா வேணுமின்னா காலையில் அம்மாவுக்கு ரெண்டு போத்தல் பாலை அனுப்பிடுறேனுங்க. அம்மா சம்மதிப்பாங்களா?”

“இல்லைப் பொன்னையா...அது சரிப்பட்டுவராது... அம்மா சரியான சுத்தம் பார்க்கிறவ. எதையும் பிறர் கொடுத்தா வாங்கமாட்டா...”

“அப்படிங்களா?”

“பொன்னையன்... வித்தியாசமாக நினைக்காதே, ஒன்று செய்தாலென்ன?”

“சொல்லுங்க...”

“ஒரு பால் கறக்கிற ஆட்டையும், குட்டிகளையும் அம்மாவுக்கு கொடுத்தால் என்ன? வேணுமெண்டால் பொன்னையாவே ஐயா வீட்டிலேகொண்டுபோய் விட்டிட்டு வரலாம்...”

அந்த வார்த்தைகள் பொன்னையனின் முகத்தினை ஓங்கி அடித்ததுபோல அவன் அதிர்வடைந்து திகைத்துப் போய் நின்றான். இவற்றையெல்லாம் பப்பாசி மரத்தின் கீழே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த பூமாலைக்கு அளவு மீறிய ஆத்திரம் பொங்கியெழுந்தது. மூன்றாவது காணியிலே வசிக்கிற ரங்கசாமிப் பூசாரியின் உடுக்கடிச்சத்தமாய் நெஞ்சு படபடத்தது. எனினும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அவர்களின் பேச்சைக் கேட்கிற அவதானத்திலே நின்றான்.

“என்ன? பொன்னையனுக்கு விருப்பமில்லையா?”

“.....”

“பொன்னையன் வாய்திறந்து மறுமொழியைச் சொல்ல வேணும்?”

“என்னங்க சொல்றது?”

“பொன்னையைனைப் பற்றி இனி என்னாலை ஐயா
வோடை கதைக்கவே முடியாது. காணியைவிட்டு பொன்
னையைனை விரட்டிற்றபோது பொன்னையைன் என்னைத்தேடி
ஒரு போதும் வரக்கூடாது...”

இறுக்கமாக, மிரட்டுகிறாற்போல வந்தது மருதனின்
குரல். மத்தியானமும், பின்னேரமும் அடாத்தாகக் காணி
பிடித்தவர்கள் சொன்ன உறுதியான வார்த்தைகள்
பொன்னையைனின் மனதிலே சில மாற்றங்களை விதைத்
திருந்தன; மகளின் வார்த்தைகள் அவற்றிற்கு நீராகி
யிருந்தன.

“ஐயாவைப் பகைச்சு ஒரு நிமிஷங்கூட காணியிலை
இருக்கமுடியாது...”

பொன்னையனுக்கு திடீரென்று மனம் சினந்து பொங்
கிற்று.

“என்னங்க இது? அநியாயம் செஞ்சி நம்மளை காணி
யிலைருந்து வெரட்டிட முடியுங்களா?... அப்படி முடியா
துங்கையா...”

வாயிலே தூஷண வார்த்தை தெறிக்க எழுந்தான்
மருதன். கணப்பொழுதிலே அவ்விடத்திலேபோய் நின்றான்
பூமாலை. அவளின் உடம்பு ஆத்திரத்திலே பதறிக்கொண்
டிருந்தது. ஏளனமாக மருதனைப் பார்த்தாள்.

“இதென்ன பகலினை கொள்ளையடிக்கவா வந்தீங்
கள்...?”

மருதனின் முகம் சிவந்தது.

“நீ இதிலை தலையிடாதே போ...”

“முதலிலை நீ இந்த இடத்தை விட்டுப்போ...
போயிடு...”

பூமாலையின் சொற்கள் மருதனின் கழுத்திலே கைகளாய் விழுந்து அவனை விரட்டின. அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து முடியவில்லை மருதனால்.

“இதையிட்டு நீங்க பின்னாலே அழுவீங்க...”

“சரி...சும்மா போய்யா...”

வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிற மருதனைப் பார்த்து பொன்னையா அலட்சியம் பொங்க முணுமுணுத்தாள்: “பயங்காட்டி நம்மளை வெரட்டிப் புடலாமுன்னு எல்லாருமே நெனைச்சிட்டாங்க...வாலு பிடிக்கிற பயலுக...”

11

இந்த நான்கு நாட்களை போல முருகையனின் மனம் ஒரு போதுமே அவதிப்பட்டதில்லை. உடலிலிருந்த பலம் முழுவதுமே தன்னிடமிருந்து கழன்றுபோய் விட்டதைப் போல அவனது உணர்வு சொல்லிற்று. இன்றைக்கு எப்படியும் கூட்டத்திற்கு வரும்படி பொன்னையன் சொல்லியிருந்த போதிலும் இவன் போகவில்லை. வெள்ளச்சி இவனோடு நேற்றிலிருந்து சுமுகமாகப் பேசாவிடினும், பொன்னையனிடம் போகும்படி மட்டும் இரண்டு முறை வற்புறுத்திச் சொன்னாள். அதைக் கேளாதவன் போலவே இருந்துவிட்டான் முருகையன்.

மாலை மங்கிக்கொண்டிருந்த இந்த வேளையிலே வழமையாக வெளியே நின்று குழந்தைக்கு குருவி காட்டிக் கொண்டிருக்கிற வெள்ளச்சி இன்று அழகின்ற குழந்தையைக் கவனியாது யோசனையிலே ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். நீண்ட காலமாக துயரத்தைச் சும்மந்து வருந்து

கிறவளைப்போல அவளது சோபையிழந்து கவலையினால் சருங்கிய முகம் தெரிந்தது. இந்தக் காணி பற்றிய பிரச்சினை ஏற்பட்ட நாளிலிருந்து வீட்டிலே நிலவிய சந்தோஷம் இல்லாது போய் பயங்கரமான மௌனம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. முருகையன் ஒழுங்காகச் சாப்பிடவில்லை. கள்ளுக்கொட்டில் பக்கம் போகவில்லை. எதற்கும் காரணமின்றிச் சினந்தான். அவளுக்குச் சொல்லாமல் எதையுமே ஒருபொழுதும் செய்தறியாத முருகையன், நேற்று அவளுடைய எல்லா நகைகளையும் அ.செ. முதலாளியிடம் அடைவு வைப்பதற்காகக் கொண்டு சென்ற போது வெள்ளச்சிக்கு நெஞ்சைப் பிழிந்து கொண்டு வந்த அழகை அவளது கட்டுப்பாட்டினையும் மீறி கண்களிலே பொல பொலவென்று உருண்டு வெடித்தது. மெல்ல விம்மினாள். மிகவும் பரிதாபகரமாக அவனை நோக்கினாள். அவன் அவளைப்பற்றியே அக்கறைப்படாதவன் போல வெளியே போய்விட்டு அரைமணித் தியாலத்தில் திரும்பி வந்தான். பின்னர் வீட்டினுள்ளேயிருந்த றங்குப் பெட்டியைத் திறந்து சேலைகளின் அடியிலே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த நோட்டுக்கட்டை எடுத்து, தான் ஏற்கனவே சிறிய பை ஒன்றினுள் கொண்டு வந்த பணத்தினோடு சேர்த்து எண்ணினாள். பின்னர் வெளியே போய் இரண்டு கப்பல்குலைகளை வாழை யிலிருந்து வெட்டி தனது ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் சருகுகளோடு சுற்றிவைத்தான். வெண்டக்காய் கத்திரிக் காயில் நல்லதாகத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்து விட்டு, யாருக்கோ சொல்வதுபோல—“என்னை ஆரும் கேட்டாங்கன்னா சந்தைக்கென்று சொல்லிவிடு...” என்று கூறிய வாறு வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்து மாட்டை விரட்டி விட்டான். பின்னேரம் அளவிலேதான் அவன் வீடு திரும்பினான். முகம் களைத்துப் போயிருந்தது. அவளோடு எதுவுமே பேசவில்லை. “பசியில்ல, நீ சாப்பிடு” என்று கூறியவாறு படுத்து விட்டான். சூரியனின் கதிர்கள் சிதைத்தோடு அவளது முகத்தை எரித்தபோதுதான்

கண்களைக் கசக்கியவாறு பாயிலிருந்து எழுந்தான். சூரியன், குளத்திற்கு எதிராக வரிசையிட்டு நிற்கிற கிளுவ மரங்களிற்கு மேலே ஏறிவிட்டான் என்றால் மணி எட்டினைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும்.

இரண்டரை மணிபோல நாகமுத்தன் முருகையனிடம் வந்தான். முருகையனுக்கு காணியை உழுது கொடுக்கிற டிரக்டர்காரன் அவன். இம்முறை நிலம் எப்போது உழப்போகிறாய் என்ற கதையைத் தொடங்கினவன் இறுதியாக பயமுறுத்துகிற குரலிலே, “என்னண்ணை அடாத்தாகப் பிடிச்ச காணியெல்லாத்தையும் கவண் மெந்து திருப்பி எடுக்கிறதெண்டு ஒரே சத்தமாயிருக்கு. உங்கடை பாடு எப்பிடி, பேயிற் எடுத்துப்போட்டியனோ... இல்லையெண்டால் பொலிஸாலை வந்து நிமாண்டிலை போட்டிடுவாங்களாமே.. இன்றைக்கு நான் எம்.பி.யின்றை வீட்டை போனான். அவர் வெளிநாட்டுக்கு போயிட்டா ராம். திரும்பி வரவும் ஒண்டரை மாதம் செல்லுமாம்... இதை ஆரோடு பேசிறது எண்டு தெரியேல்லை...” என்று கூறிவிட்டு பெருமூச்சு விட்டான்.

“ஏனுங்க அண்ணாச்சி, காணி ஐயா செய்ய மாட்டாருங்களா?”

ஏளனமாகச் சிரித்தான் நாகமுத்தன்.

“அவருக்கு பத்தேக்கர் வயல்—மூண்டாம் வருஷம் நான் உழுது குடுத்தனான். இதுவரை அவர் ஒரு சதமும் தரேல்லை. ஜீப்பிலை போற அவர், வீட்டை திரும்பிப் போகேக்குள்ளை ஊரவன் கொடுக்கிற சாமான்களோடை தான் போவார். அப்பிடி வழியிலை ஒண்டும் அகப் படாட்டில் தோட்டத்துக்கு உதவட்டுமே என்று வழியிலை கிடக்கிற எருவையாவது ஜீப்பிலை ஏற்றிக் கொண்டாந் திடுவார்...”

மருதன் சொன்ன ஐயாவின் உருவம், நாகமுத்தன் கூறுகின்ற மனிதனுக்கு நேரெதிரான குணாம்சங்களைக்

கொண்டிருந்தது. அவனால் நம்புவது மிகக் கடினமாயிருந்தது. டிரக்டர் கூலி கொடுக்கவில்லை என்ற ஆத்திரத்தில் இப்படிச் சொல்கின்றானா நாகமுத்தன்? அவர் சாந்தமாகக் கதைக்கின்றார்; சாந்தமாகச் சிரிக்கின்றார்; தன்னுடைய குடும்ப நலன்களையெல்லாம் ஆறுதலாக விசாரிக்கின்றார்; தமாசாகப் பேசிவிட்டு சத்தம் போடாமலே சிரிக்கின்றார்; இந்த வாழைக்குலையைப் பழுக்க வைத்து உன்னுடைய குழந்தைக்குக் கொடுத்திருக்கலாமேயென கண்டித்துவிட்டு, “இனி இப்பிடிச் செய்யாதே, எனக்குத் தேவையென்றால் சொல்லிவிடுவேன்” என்றவராக, “சரி, பின்னாலை போய் அம்மாவிட்டைதேத் தண்ணீர் வாங்கிக் குடி” என்கிறார். இந்த மனிதர் அப்படியிருப்பாரா?...ஓ!

“அவரைக் கொண்டு என்னவும் செய்யலாம்... காசை முகத்துக்கு முன்னாலை நீட்டினால் போதும் ஆள் எழும்பி நிண்டாடுவார்... அவருக்கு நல்ல கையாள் வாய்ச்சிருக்கிறான்... மருதன், தரகு மருதன்...”

நாகமுத்தனோடு கதையை வெட்டிக்கொள்ள விரும்பிய முருகையன். “கொஞ்சம் வேலை இருக்குதுங்க...” என்றவாறு எழவே நாகமுத்தனும் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

இப்போது மனதினுள் மிகவும் சஞ்சலம். பயிற்றங்காய்களைக் கொத்தித் தின்ன கினையாக வருகின்ற சிளிக் கூட்டங்கள்போல தொகையான குழப்பங்கள் மூளையினுள் ஓசையிட்டு பிராண்டின.

மருதன் கூறினான்; “உனக்கு ஓராளுக்கு மட்டுந்தான் ஐயா செய்வாரெண்டு நான் நினைக்கிறேன். நீ பொன்னையனுக்கும் செய்யச் சொல்லி ஒற்றைக் காலிலை நிற்கிறாய்... அவன் உனக்குச் செய்த உதவிக்காக நீ

இதைச் செய்ய வேணுமென்று நீ சொல்லுறதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுறன். ஆனால் இரண்டு பேருக்கும் கட்டாயம் ஆறாயிரம் ரூபா வேணும்...”

“என்னங்க அப்புடிச் சொல்லிப்பட்டிங்க...”

“இல்லை முருகையா அதை மாற்றேலாது...இனி உன் இஷ்டம்”

எழுவதற்குத் தயாரானான் மருதன். முருகையன் கெஞ்சுதலோடு அவனை நிறுத்திவிட்டு, “சரிங்க... ஐயாலுடலே சந்திக்கிறேனுங்க...” என்றான். சாமிப் படமொன்றின் முன்னாலே, “இந்த வெசயத்தை. ஆருக்கும்—பெஞ்சாதிக்கும் கூடச் சொல்ல மாட்டேனுங்க” என்று ஐயாவுக்கு முன்னின்று காசைக் கொடுத்து விட்டுச் சத்தியம் செய்தான் முருகையன்.

“முருகையா நீ ஒன்றுக்கும் யோசியாதை. ஒரு கிழமைக்குள்ளை உங்கள் ரெண்டு பேருக்கும் இந்தக் காணியை நான் உனக்குச் சொந்தமாக்கித் தாறன். உங்களுக்கு இனி ஒரு பொலிஸ் கரைச்சலும் வராது. ஆனால் இந்த விஷயத்தை ஆருக்குமே நீ சொல்லக் கூடாது...”

“இந்த மா திரி வெசயங்களை போய் மத்தவங்ககிட்ட கதைப்பனுங்களா? மூச்சு விடமாட்டேனுங்க... ஆனா எங்க பேருக்கு மட்டும்...”

அவன் பேசுவதைத் தடுத்தான் மருதன்; “முருகையா ஐயா சொன்னால் சொன்னதுதான் நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் போ...”

யோசிக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும்? அவனுக்கென்றிருந்த எல்லாவற்றையுமே இந்த நிலத்திற்காக அவன் பணயம் வைத்துவிட்டான். இனி அவனுக்குள்ள

இந்த ஒரே நிலத்தை வைத்துத்தான் அவன் மனிதனாகத் தலைநிமிர முடியும்

சின் வண்டுகள் இரையத் தொடங்கின. மூடிய இருள் வெள்ளத்திடையே மின்மினிப் பூக்கள் அருகிப் பூத்திருந்தன. உள்ளே போவதற்கு எழுந்த முருகையனை இருளிடையே கேட்ட கூக்குரல் அடித்து நிறுத்தியது.

“முருகையா, நம்ம ஆட்டைக் கொழுத்திட்டாங்களடா...”

12

“ஐயோ” என்று தலைதலையாக அடித்துக்கொண்டு அலறினான் முருகையன். கம்பீரமான அந்தத் தோற்றம் கலங்கிக் கதறுவதைப் பார்க்கவே நின்றவர்களுக்குக் கண்ணீர் பெருகியது.

பொன்னையனின் வீடு முற்றிலும் எரிந்து கருகிப்போய் விட்டது. பப்பாசி இலைகளும், வாழை மரங்களும் பொசுங்கி மணத்தன. மீனாட்சி நெருப்பினிலே வெந்து கருகி இறைச்சியாய் நாறிற்று. இன்னமும் ஓயாத புகையும், தணற் குடும் எங்குமே மங்கித் தெரிந்தன. அங்குமிங்குமாய் பொங்கிய வெளிச்ச அலையிலே, நிற்பவர்களின் சோகம் துலங்கிற்று.

இவையெல்லாவற்றையும் வெறித்துப் பார்த்தபடியே மௌனமாக நின்றான் பொன்னையன். அவனது முண்டாசு கூட எரிந்து போய்விட்டது.

“இதை யார் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய குடலை உருவி எடுக்கவேணும்” இளங் குரலொன்று சீறி எழுந்தது.

“தயவுசெஞ்சி மொறட்டுத்தனமாக கதைக்காதேங்க...”

களைத்து வந்தது பொன்னையனின் குரல்.

“சொரண்டுகிற பயலுக ஒண்ணு சேர்ந்துகிட்டானுக... என்னாங்க செய்யுறது?” என்று கூறிய பொன்னையன் முருகையனைத் தனக்கு அருகாகக் கூப்பிட்டான். அவனது தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டே, “பொன்னையனைப் பயங்காட்டி வெரட்டிப்புடலாமின்னு எல்லாரும் நெனைச்சுட்டாங்க... நாங்க எதையும் எதித்திக் கேக்க மாட்டோமின்னு மனசுக்குள்ளை நெனைச்சுக்கிட்டுத்தான் அவங்க நெனைச்சபாட்டுக்கு செஞ்சுகிட்டு வாறானுக... முருகையா... நாம இனிமே சும்மா இருக்கக்கூடாது...” என்றான் பொன்னையன். வழக்கத்திற்கு மாறாக விம்மி விம்மியழுது கொண்டிருந்த முருகையனை அவ்வேளையிலும் அதிசயத்தோடு பார்த்தான் பொன்னையன். முருகையனது மனதிலே இதுவரை பெருமரமாக சடைத்து நின்ற நம்பிக்கை இப்போது ஆணிவேரறுந்து தரைசாய்ந்து கிடந்தது. தங்களிருவரையும் திட்டமிட்டு இந்த அதிகாரி ஏமாற்றி விட்டானா என்ற ஏக்கம் நெஞ்சைப் பிய்த்து பிறாண்டியவாறிருந்தது. காணி ஐயாவும், மருதனும மாறி மாறி நினைவிலே வந்தார்கள். அவர்களறியாமலா இவை யெல்லாம் நடந்திருக்கும்?

விம்மலொன்று நெஞ்சினுள்ளே சுழித்தது முருகையனுக்கு. அவனைத் தட்டிக்கொடுத்த பொன்னையன் மீண்டும் சொன்னான்: “அழுவாதே முருகையா... கொழம்பிக் கிட்டிருக்கிறதிலை பொரயோசனமில்லை... சும்மா கொழந்தை மாதிரி அழாம எந்திரிடா...”

“பூமாலையைக் காணோமே...”

தன்னைச் சுதாரித்தவாறு மெலிந்த குரலிலே கேட்டான் முருகையன்.

கந்தசாமி பதில் சொன்னான்.

“எரிந்துபோன இந்தக் குடிசையை இரவோடு இரவாகவே மீண்டும் திருப்பிக் கட்டிவிட வேணும்... அது தான் கிருகுகள் எடுக்கிறதுக்காக அடுத்த காணிக்குப் போன ஆட்களோடே பூமாலையும் போயிருக்கிறா...”

வியப்பிலாழ்ந்து போய் பொன்னையையே அந்தப் பந்த வெளிச்சத்திலே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் முருகையன். பொன்னையனுக்கு தன்னையும் பூமாலையையும் விட்டால் வேறு யாருமேயில்லை என்றுதான் இதுவரை காலமும் முருகையன் தன்னுள்ளே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். செயற்பட்டான். இப்போதோ எரிந்து புகையும் இந்தச் சுற்றாடலிலே எவ்வளவு பேர்... முருகையனுக்கு இதன் தார்ப்பரியம் என்னவென்று உடனடியாகப் புலப்படவில்லை. திடீரெனத் தன்னருகே யாரோ ஒட்டிக் கொள்வதனை உணர்ந்த முருகையன் திரும்பினான். வெள்ளச்சி குழந்தையைக் சுக்கத்துள் இடுக்கிக்கொண்டு தஞ்சம் தேடிய பறவையாய் அவனோடு ஒடுங்கிக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். அவனது கண்களிலியேருந்து தாரை தாரையாகப் பெருகியோடிய கண்ணீரை மிகுந்த வாஞ்சையோடு துடைத்து விட்டவாறே “கண்ணைத் தொடச்சுக்க... அழுவாதெ வெள்ளச்சி...” என்று ஆதரவோடு கூறினான்.

13

‘ஐயா... ஐயா... என்று பயங்காட்டுறீங்க...? அவனார்டா என்னைக் கேக்க? எந்த அப்பன் வந்தாலும்

என்னை வெரட்ட முடியாது... அப்படி என்னடா பயம்...
நா பதில் சொல்றேன்...''

பொன்னையன் ஆக்ரோஷமாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். மயிரெல்லாம் பொசுங்கிப் போன சங்கிலியன் இன்னமும் மிரட்சியிலிருந்து மீளாமல் அர்த்தமில்லாமல் வேல மரப்பக்கமாகப் பார்த்துக் குரைத்துக் கொண்டு நின்றது. அந்தக் காணி முழுவதும் இப்போதே உழுது முடிந்த புதுவயலாகத் தெரிந்தது. நேற்று இதே இடத்திலே ஒரு குடிசை எரிந்து சாம்பராகி மண்ணோடு மண்ணாகிப் போயிருந்தது என்று யாராவது சொன்னால், அதை நம்பமுடியாத அளவிற்குப் புதிய குடிசையொன்று எழுந்து நின்றது. சாம்பர் மேட்டுப் பக்கமாக நின்ற பப்பாசி மரங்களின் ஒரு பகுதி இலைகள் மட்டும் பொசுங்கிக் கருகி நின்றன.

பொன்னையனுக்கு புதிய குடிசை அமைத்துக் கொடுப்பதிலே விவசாயிகள் சங்கத்தினரும் முன்னுக்கு நின்று பாடுபட்டிருந்தனர். இரவிரவாக எங்குமே சுவரொட்டிகள் விவசாயிகள் சங்கத்தால் ஒட்டப்பட்டு விட்டன. நீதியையும், மனித மனச்சாட்சியையும் அந்த சுவலோகங்கள் அடித்தளம் வரையிலே சென்று தட்டிக் கேட்டன. சனக் கூட்டம் இனந்தெரியாததோர் ஆர்வத்தினோடு சுவரொட்டிகளை மொய்த்திருந்தது.

காணிக்கந்தோருக்குச் சென்ற ரத்தினம், காணி அதிகாரி நேற்றே தனது குடும்பத்தினரோடு வேறிடத்திற்குப் போய்விட்டாரென்றும், நாளை முதல் புதிய காணி அதிகாரி இங்கே நியமிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், தகவல் அறிந்து வந்து சொன்னபோது அதனை கந்தசாமியால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஆனால் ரத்தினத்தின் தகவல் சரியானதென்பதை விவசாயிகள் சங்கத்தலைவரும் உறுதிப்படுத்தினார். காணி அதிகாரியின் அலுவலகம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இரவோடிருவாக இப்படி காணி அதிகாரி தலைமறைவாவார் என்று யாருக்குத்தான் தெரியும்... எவ்வளவு மோசமாக ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோம்... சீ... பகற்கொள்ளையாய்ப் போச்சே...”

பலரின் வாய் முணுமுணுப்பினைக்கேட்ட பியோனுக்கு மிகவும் அதிசயமாகிவிட்டது. காணி அதிகாரியின் முகத்தையும் வார்த்தைகளையும் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துப் பார்த்தான். என்ன கனிவான வார்த்தைகளும் புன்னகையும்! சிலவேளை இவையெல்லாம் அபாண்டமாயிருக்குமோ?

பொன்னையா காணி அதிகாரியின் வீட்டிற்குள்ளே பெரியதம்பியின் டிறக்டரிவிருந்து ஏற்றி வைத்த தானிய மூடைகளையும், அப்போது அந்த அறைக்குள் கண்ட காட்சியையும் நினைவு கூர்ந்தான். ஒரு துண்டுக் காணியயல் கூடச் செய்யாத அவரின் தானிய அறையினுள்ளே உள்ள மூட்டைகளை ஏற்றிச் செல்ல மட்டும் ஒரு லொறி தனியாக வேண்டுமே...

பலத்த யோசனைகளோடு கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு நின்ற பொன்னையன், தனது காணியின் முன்னே வந்து நின்ற பொலிஸ் ஜீப்பைக் கண்ணுற்றதும் மனந் துணுக்குற்றான். அப்படியே வாளியை வைத்து விட்டு திடுக்காட்டத்துடன் வாசற்புறத்தினை நோக்கி லேசான மனப் படபடப்புடன் சென்றான். ஐந்து பொலிசார் அட்டகாச வார்த்தைகளுடன் காணியுள் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“நீ இந்தியாக்காறந்தானேயடா..!”

தமிழிலே உறுக்கல் வந்தது. வெருட்டுகிற பார்வையோடு கேட்ட பொலிஸ்காரரைப் பார்த்து பணிவோடு சொன்னான் பொன்னையா:

“இல்லீங்க ஐயா... எனக்குப் பெரசாவுரிமை இருக்கு துங்க...”

புளகாங்கிதத்தோடு கேட்ட பொலிஸ்காரரின் முகம் தொட்டாற் சுருங்கி இலையாயிற்று. மற்றப் பொலிஸ்காரர் முன்னே வந்தவாறு, “எங்கே அதைக் கொண்டு வா பார்க்கலாம்...” என்றார். வாய் பரபரக்க இடையினிலே வந்தாள் பூமாலை.

“அதெல்லாமே ராத்திரி எரிஞ்சு போச்சுது .. நாங்கள் இதைப்பற்றி பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலை முறைப்பாடு கொடுக்க வந்தம். நாங்கள் சொன்ன எதையுமே நீங்கள் கேட்கவுமில்லை... ‘என்றி’ எழுதவுமில்லை. துரத்திவிட்டீர்கள்...”

“ஹா ஹோ ஹா ..” — பொலிஸ்காரர்கள் அட்டகாசமாகச் சிரித்தனர்.

பொன்னையனுக்கு தன்னிலை மீறிக் கோபம் கிளர்ந்தது.

“ஏனய்யா சிரிக்கிறீங்க? நான் மட்டுமில்ல .. என் வீட்டு அப்பனில்ல அப்பனுக்கு அப்பனும் இந்த மண்ணில்தானய்யா பொறந்தவங்க... நாம பரம்பரை பரம்பரையாகவே இந்த மண்ணில்தானய்யா இருந்து வாறமுங்க...”

பொன்னையனின் ஆக்ரோஷம் பொலிஸ்காரரை சினப்படுத்தியது. முதலிற் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் திடீரென பொன்னையனின் கன்னத்திலே ஓங்கி அறைந்தான். எதிர்பாராத தாக்குதலால் துவண்டு போய்விட்டான்.

பொன்னையன். அவனது கடவாய் வழியாக இரத்தம் துளிர்ந்துப் பெருகிவழிந்தது...

“அப்பா...”

பூமாலை அதிர்ந்து அலறினாள். தகப்பனைத் தூக்கு வதற்காகக் குறுக்கே போன அவளை முரட்டுத்தனமாகப் பிடரிபில் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டனர் பொலிஸ்காரர்.

“அடியே, நீயும் பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு வரவேணும்.. ஞாயமா கதைக்கிறியள்?”

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்த மூன்றாவது பொலிஸ் காரர் கரகரத்த குரலிலே, “பிரஜாவுரிமை இல்லாத உங்களுக்கு ‘வை போஸாக’ வந்து காணி பிடித்து வீடு கட்டியிருந்து கொண்டு நியாயமும் கதைக்கத் துணிவு வந்திட்டிடுதா? எல்லாத்துக்கும் பொலிஸ் ஸ்ரேஷனுக்கு வாருங்க...” என்று ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினான்.

14

தன்னெதிரே விரிந்து தெரிகின்ற ஒவ்வொரு காட்சியும் மங்கிக் கரைந்து அழிவது போலத் தோன்றிற்று முருகையனுக்கு உடலில் இதுவரை காலமும் அவனுக்கு இப்படியொரு களைப்பும் ஆயாசமும் தோன்றியதில்லை. பொன்னையனது குடிசையிலிருந்து திரும்பிய நேரம் முதல் பைத்தியம் பிடித்தவன் போலிருந்த அவனுக்கு இந்தத் திண்ணையிலிருந்து எழுந்திருக்கவே மனம் வரவில்லை. அவனால் எதையுமே நினைத்துப்பார்க்க முடியவில்லை... ‘என்னிடம் இனி என்ன இருக்கிறது? எல்லாவற்றையுமே பறிகொடுத்து விட்டேன். வைரவசாமியே இப்பிடிதே எனக்கொரு நிலைமை வர யாருக்கு நான் என்ன துரோகத்தைச் செய்தேன்...’ முருகையனின் கண்களில் நீர் பனித்தது.

உள்ளே வெள்ளச்சி குழந்தையை அதட்டி உறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நுகத்தடியிலே கட்டப்பட்ட மாடுகள் போல அவளும் அவனும் இந்தக் காணியின் விருத்திக்காய் எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கிறார்கள்! அவள் அவனது ஒவ்வொரு செயலிலும் ஒப்பற்ற பங்காளியாக இருந்தவள். அவளை மணமுடித்தபோது என்ன திடகாத்திரமான யௌவனம் பூத்த பெண்ணாயிருந்தாள். ஒரு நாளேனும் அவனைச் சினந்தறியாதவள். அவனுக்கு எல்லாமாக விளங்கிய அவளுக்குத் தெரியாமலே, அவள் கேட்க முனைந்தும் சொல்லாமலே இனி ஒருபோதுமே தலைநிமிர முடியாத அளவிற்குத் தான் மோசம் போனதை நினைக்க நினைக்க அவனது நாடி நரம்புகளெல்லாம் படபடத்து முறுகின. நெஞ்சைப் பலமுறை தடவிக்கொண்டான். நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து எதிரே தெரிகிற காட்சிக்குள் தன்னைக் கரைக்கமுயன்றான்... இரத்தமாய் சிவந்து நீலவானத்தை உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கின்ற அடிவானம், அவனது காணியினை எல்லையிட்டு நிற்கின்ற வயது முதிர்ந்த கிளுவமர வேலிகள், கரும்பச்சையும், மஞ்சளோடு குழைந்த கபிலவண்ணத்திலும் சிதறியிருக்கிற மரஞ்செடிகள், வற்றிக்கொண்டிருக்கிற தாமரைக்குளம், அம்மாவென்று தீனமாக அழைத்தபடியே மாட்டுப் பட்டிக்கு விரைகின்ற மந்தைக்கூட்டம், லேசாகக் காய்ந்து மஞ்சள் பிடித்திருக்கிற வற்றகைக் கொடிகள், பழுத்த பூசணிக்காய்களைச் சுற்றியிருக்கின்ற சருகுமுடல்கள், இதோ பார்வைக்கு அண்மித்து தெரிகிற ஒற்றை மாட்டு வண்டி, அதிலே அலகை உரசிக்கொண்டு நிற்கிற அவனது சிவப்பு நிறச் சேவல்கள் (இவைகளிலே இரண்டைக்கூட ஐயாவுக்கு கொடுக்கலாமே என்று மருதன் சொல்லியிருக்கிறான், ஒரு பின்னேரப் பொழுதொன்றிலே), அதற்குக் கொஞ்சத்தூரம் தள்ளி மணியைக் கிலுக்கிக் கொண்டு நின்று இளைப்பாறுகின்ற வெள்ளை வெளேரென்ற வண்டி. மாட்டுக்காளை 'வீரன்'...

இந்தக் காட்சிகள் மெல்ல மங்கித் தெரிந்து ஒவ்வொன்றும் ஓசையே அற்றுப்போய் மங்கிமறைந்து, இவனது பிரயத்தனமான ஊடுருவலால் மீண்டும் தோன்றி அதேவேகத்தில் மங்கி அழிந்து...

“வெள்... ள்ச்சீ...”

அவன் நாக்குத் தடுமாறக் குழறினான். உயர்த்த முயன்ற கை, வலுவின்றித்துவண்டு சறுகிற்று. அவனது ஓசையால் விதிர்த்துப் போன வெள்ள்ச்சி உள்ளேயிருந்து ஓடிவந்தாள். திண்ணையடியிலே சரிந்து கிடக்கின்ற முருகையனைக் கண்டதும், “வைரவசாமியே” என்று ஒங்கி அலறினாள். பின்னர் உள்ளேபோய் தண்ணீர்ச் செம்பை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அவனைத் தூக்கி தனது மடியிலே படுக்கவைத்து, வாய்க்குள்ளே மெதுவாக நீரை ஊற்றினாள். அவனுக்கு மெல்ல மெல்லப் புத்துணர்வு வருவது போலத் தோன்றிற்று. “என்னவோ தெரியல்லை... நெஞ்சுவளிக்குது...” என்றவனை முன்றானையால் வீசிக் கொண்டே வண்டில் மாட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தவாறே “ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவம்...” என்றாள் வெள்ள்ச்சி. அவன் தலையை அசைத்து மறுத்துவிட்டு, கண்ணீர் வழிய இருக்கிற அவளது கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டான். அவனது கைகள் பச்சைத் தண்ணீராய் சில்விட்டன.

மீண்டும் அவனுக்கு வேர்த்துப் பொங்கிற்று. கண்கள் செருகி மூடுண்டுவிட குரல் அரற்றியது... “மருதண்ணாச்சி, ஒங்க பேச்சு அப்படியேகேட்டு நடந்தேனுங்களை... என்னைத்தாங்க செருப்பாலை அடிக்கணும்... நீங்க இப்படிச் செய்வீங்கன்னு எனக்கு முன்னமே தெரிஞ்சிருந்தா இப்பிடி மடவேலையிலை எறங்கியிருக்க மாட்டேங்க... என்னைய தலை நிமிரமுடியாம செஞ்சுப்பட்டீங்க... என்னை நம்பின பொஞ்சாதி புள்ளையை நா வுட்டிட்டேனுங்க... ஐயே... வெள்ள்ச்சீ... பொன்னையா அண்ணாச்சீ...”

முருகையன் அமுதமுது விக்கினான்.

மாட்டு வண்டியின் ஆசனத்தட்டிலிருந்த உக்குளான் குருவி கீச் கீச் சென்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதையே அவதானித்தவன் போல மௌனமானவன், திடீரென நெஞ்சை அழுத்துக்கொண்டு காலை வலித்து கைகளைக் கோணி பற்களை நரும்பிப் பிரயத்தன முற்றுவிட்டு இலேசாக.....

தலைதொய்ந்து கண்கள் குத்திட்டன.

வெள்ளச்சி அவனது முகத்தைப் பார்த்தவாறே நெஞ்சைப் பிச்ச்கின்ற குரலிலே தீனமாக அவறினாள்; “ஐயோ, என்ரை ராசா.”

15

காணிக்கந்தோர் வாசலில் விவசாயிகள் சங்கத் தலைவரும், கந்தசாமியும், அடாத்தாகக் காணி பிடித்தவர்கள் எனக் குற்றம் சாட்டப்பெற்ற கதிர்காமு, ரத்தினம், பழனி, நடராசமூர்த்தி உட்படப் பலரும் புதிய காணி அதிகாரியைச் சந்திப்பதற்காகக் காத்து நின்றனர். அவர்களோடு நின்ற ஆறுமுகமும், கனகையாவும் மருதன் அங்கு நிற்கின்றானா என நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காலையிலே அவனைத் தேடி வீட்டிற்குப் போனபோது வீடு பூட்டப்பட்டு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வெளியே சொல்லமுடியாத மனவேதனையினை துன்பம் அடைந்து இறுகிப் போயிருக்கிற சிலரின் முகங்கள் துல்லியமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

தலைவர் பொலிஸ் நிலையத்திற்குப் போய், இன்ஸ்பெக்டரைச் சந்தித்தபோது அவர் காணி அதிகாரியின் வேண்டுகோளின்படியேதான் சில ஏற்பாடுகளை மேற்

கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்துவிட்டு நிலைமை மோசமானால் தான் மேலும் சிலரைக் கைது செய்யவேண்டி வருமெனப் பயமுறுத்துகிற குரலிலே சொன்னார். 'ரிமாண்ட்'ல் வைத்துள்ள பொன்னையனையும் பூமாலை யையும் இன்று நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு வருவதாகவும் சொல்லியிருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர், விவசாயிகள் சங்கத்தினதும், அங்குள்ள மிகவும் கஷ்டப்படுகின்ற ஏழை மக்களினதும் சட்டத்தரணியாக அரிய உதவிகள் செய்கிற சிவகுருநாதனை விவசாயிகள் சங்கத் தலைவர் சந்தித்து பொன்னையா, பூமாலை ஆகியோரினது நிரபாராதித் தன்மையையும், அவர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ள கொடுமையையும் பற்றி விரிவாக விளக்கிக் கூறினார்.

"ஏழையாகப் பிறந்ததாலேயே அடிமையாகவும் வாழ வேண்டுமென்று சிலர் நினைக்கிறதாலை தான் இந்தப் பிரச்சினைகளே உருவாகியிருக்குது. அநியாயமாக ஒரு ஏழையினுடைய குடிசையை எரிச்சு, அந்தக் குடும்பத்தையே 'ரிமாண்ட்' பண்ணியிருக்குது. நீதிக்கு அப்பாற்பட்ட இந்த வேலையாலை இன்னும் புதுப்புது வகையான பிரச்சினைகள் உருவெடுத்திருக்குது நீங்களும் இந்தக் கஷ்டமான நேரத்திலை எங்களுக்குப் பக்கபலமாக நிற்கவேணும்..."

புன்னகையோடு தலையசைத்த சிவகுருநாதன்,

"நான் கோர்ட்சுக்குப் போறன். நீங்கள் லாண்ட் ஓபிசிற்குப் போங்க்கா. பின்னேரம் நான் அலுவலகத்திற்கு வருவன்..." என்றார்.

காணிக்கந்தோர் வாசலில் நின்றவர்களிடையே சிறிய பரபரப்பு. காணிக்கந்தோரை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பவர் புதிய காணி அதிகாரி. மிகவும் இளமையாயிருந்தார். சுருண்ட தலைமுடி, கறுப்பு நிறம், கண்ணாடி அணிந்த சாந்தமான முகம், அமைதியான நடை.

“ஏன் எல்லாரும் இப்பிடி வெளியாலை நிற்கிறியள்?” கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்த காணி அதிகாரி, தன் எதிரே மிகவும் விநயமாக வந்து நின்று பியோனை அடையாளங் கண்டவராக, “இதென்ன? சந்தோருக்கு வாறவையை இப்பிடி நிற்கவிடப்படாது. ரெண்டு வாங்கு கொண்டு வந்து இந்த இடத்திலை போட வேணும்... உடனேயே...” என்று கூறிவிட்டுத் தனது அறைக்குள்ளே போனார்.

மெல்லிய தென்றற் காற்று மனதினைத் தழுவிச் செல்கிறாற்போல இதமுற்றார் தலைவர். முதற் சந்திப்பே ஏதோவொரு விதத்தில் காணியதிகாரியோடு சுகமான புரிந்துணர்வினை ஏற்படுத்திவிட்ட மன உணர்வு ஏற்பட்டது கந்தசாமிக்கு. நின்றவர்கள் ஒருவரையொருவர் அர்த்தபுஷ்டியோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களை உள்ளே வரும்படி காணி அதிகாரி அழைப்பதாக பியோன் கூறினான்.

காணி அதிகாரி விஷயத்தினைக் கேட்டார். அடாத்தாகக் காணி பிடித்தவர்கள்சம்பந்தப்பட்ட பைலை எடுத்து வரும்படி பியோனிடம் கூறிய காணி அதிகாரி தன் எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவர்களை மிகவும் அவதானமாக நோக்கினார்.

“நீங்கள் எல்லோருமே உண்மையாகவே காணிபூமியே இல்லாதவர்கள் தானா...?”

இந்தக் கேள்விக்காகவே காத்திருந்தவர்கள் போல ஒவ்வொருவரும் தங்களின் பரிதாபகரமான நிலைமையினை விளக்கிக் கூறினார்கள். தங்களைச் சார்ந்த மனித சக்தியாவையும் ஒன்று திரட்டிக் கொட்டிக் குவித்து இப்போது தாங்கள் அடாத்தாகப் பிடித்திருக்கின்ற காணியினைப் பண்படுத்தி தங்களின் முழுநம்பிக்கையாகவும், வாழ்க்

கையின் பற்றுக்கோடாகவும் கொண்டிருப்பதனை மிகுந்த உருக்கத்தோடு விவரித்தார்கள்.

பைலோடு காரியாலய உதவியாளரும் உள்ளே வந்தார்.

“காணிகளிலிருந்து இவர்களை உடனடியாகவே விரட்ட வேண்டுமென்று கூறுகின்ற அந்த ‘சேர்க்குலரை’ எடுத்துத் தாருங்கள்...”

காரியாலய உதவியாளரை அளவெடுப்பது போல பார்த்தவாறே மிகவும் ஆறுதலாகக் கூறினார் புதிய அதிகாரி.

“என் வசமுள்ள இந்த பைலில் அப்படியொரு ‘சேர்க்குலரை’ மில்லை... ஆனால் இந்த விஷயங்களைப் பற்றிய ஒரு பைல்—அது அந்தரங்கமானது எனக் குறிப்பிடப்பட்டு தன்னிடத்தே இருப்பதாக முன்னையவர் எனக்கு ஒருமுறை சொல்லியிருக்கிறார்... அதில் தான் எல்லாமே விபரமாக இருக்கவேண்டும் என நினைக்கின்றேன்...”

இலேசாகப் புன்முறுவல் செய்தார் அதிகாரி.

“இதைப்பற்றி எம். பி. யிடம் யாரும் முறைப்பாடு செய்திருப்பார்களே...”

காரியாலய உதவியாளர் தலையைச் சொறிந்தார். அவரது கூச்சத்தைப் புரிந்துகொண்ட பழனி மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“எங்களின்ரை விஷயத்தைப் பற்றியே எம்.பி. ஒரு போதுமே பேசுவோ, கேள்வி கேட்கவோ மாட்டார் ஐயா... நாங்கள் ஒருதருமே போன முறை வோட்டுப் போடுகிற அக்குப் போகாமலே இருந்திட்டம். ஆருக்குப் போட்டு என்னதான் எங்களுக்கு நடக்கப் போகுது...”

காரியாலய உதவியாளர் இடைமறித்தார்.

“இல்லை சேர்... எம். பி. ஜெர்மனிக்கு ஒரு மகா நாட்டிலை பங்கு கொள்ளப் போயிருக்கிறார்... அல்லது விசாரித்திருப்பார்... அது மட்டுமில்லை. காணி அலுவலகத்துக்கு அவர் அடிக்கடி வந்து போகிறவர்...”

காணி அதிகாரி இப்போது பழைய விஷயத்திற்கு வந்தார்.

“சரி அதைப் பற்றி இப்ப பார்க்க வேண்டியதில்லை... அப்படியென்றால் அவரிடமிருந்த பைலை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளும் இதுவரை எடுத்தீர்களோ?”

காரியாலய அதிகாரி குழம்பிய முகத்துடனே தலையசைத்தார். பின்னர் மௌனத்தோடு புதிய அதிகாரியின் பார்வையினை எதிர்கொண்டார். அதிகாரியின் பார்வை மிகவும் தெளிவாயிருந்ததால் இவருக்குக் குழப்பம் அதிகரித்தது.

“நான் அறிந்தவரையில் ஐந்து வருஷங்களுக்கு மேலாக அரசாங்கக் காணிகளிலே அடாத்தாக இருந்த எல்லோருக்குமே அந்தக் காணிகளைச் சொந்தமாக வழங்க வேண்டுமென்றுதான் அரசாங்கம் முடிவெடுத்திருக்கின்றது. அப்படி நடவடிக்கை எடுக்கும்படிதான் புதிய சேர்க்குலரும் விபரித்துள்ளது...”

வந்திருந்தவர்களின் முகங்களிலே ஆச்சரியமும், பரபரப்பும் மிதந்து தெரிய ஒருவரையொருவர் அர்த்தபுஷ்டியோடு பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“அது மட்டுமில்லை... மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர் நான் முந்தின காணி அதிகாரியை தலைமை அலுவலகத்

திலே சந்திக்க நேர்ந்தது. தனக்கு இங்கே நேரிலே வந்து அலுவலக விஷயங்களைக் கையளிப்பதிலே சில சிக்கல்களிருப்பதால், தலைமை அலுவலகத்திலேயே வைத்துதமது பொறுப்புக்களை அளிப்பதாக சொன்னார்... இரண்டு திறப்புக்கோர்வைகளை மட்டுமே என்னிடம் தந்தார். தன்னிடம் வேறு எந்தப் பொருளோ பைலோ இல்லை என்று உறுதியாகவே சொல்லிவிட்டார்... சரி நீங்கள் இந்தப் பைலை வைத்துவிட்டுப் போங்கள்... பிறகு கூப்பிடுவேன்..."

கந்தசாமி அதிகாரியைப் பார்த்து தயங்கிய குரலிலே பொன்னையனின் வீடு தீக்கிரையாக்கப்பட்டமை குறித்தும், பொன்னையனும் பூமாலையும் 'றிமாண்ட்' செய்யப் பட்டுள்ளமையையும் கூறினான். கண்ணாடியைக் கழற்றி துடைத்து மீண்டும் மாட்டியவாறு சிறிது நேரம் யோசித்த புதிய அதிகாரி, தனது மேசையில் இருந்த தந்தியை எடுத்து விரித்தார்.

"அந்தச் சம்பவம் பற்றியும் என்னை உடனே விசாரித்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும்படி தந்தி வந்திருக்கிறது" என்று சொல்லத் தொடங்கியவர், "சரி நீங்கள் போய்விட்டு நாளை வந்து என்னைச் சந்தியுங்கள்..." என்றவாறே டெலிபோன் எண்களைச் சுழற்றினார்.

மறுமுனையில் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர். பழையவ ரென்று நினைத்துக்கொண்டு கதையைத் தொடங்கின வரிடம் புதிய அதிகாரி தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். பழையவர் இப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் திடீரென்று இடமாற்றலாகிப் போனதையிட்டு தன்னுடைய விசனத்தினைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

"இல்லை... ஒரு மாதத்திற்கு முன்னரே இந்த இட மாற்றம் உத்தரவாகிவிட்டது. அதுவும் அவரே விரும்பிக்

கேட்ட இடமாற்றம். உங்களுக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லாமற் போய்விட்டது அதிசயந்தான்..." மறு முனையிலே மௌனம்.

"அது சரி... இந்த அடாத்தாகக் காணி பிடிக்கிற விஷயம் சம்பந்தமாக உங்களுக்கு ஏதாவது 'சேர்க்குவர்' அனுப்பப்பட்டதா?"

"எழுத்தில் ஒன்றும் வரவில்லை... ஆனால் உங்கள் அலுவலகத்தில் இருந்துதான் உங்கள் முன்னவர் அடிக்கடி 'போன்' பண்ணி அடாத்தாகக் காணி பிடித்தவர்கள் மேல் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கும்படி வற்புறுத்தி வந்தார்... ஒரு நேரச் சோற்றுக்கு வழியில்லாதவன் எல்லாம் இப்படியான சண்டித்தனத்தை செய்து கொண்டிருந்தால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?... பகலிலை நடவடிக்கை எடுக்க நேரமில்லாவிட்டால் இரவிலே எடுப்பேன்... நேற்றுக்கூட குடிசை கொழுத்தினதாக சிலர் வந்தார்கள்... எப்படியிருந்தாலும் நாங்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள்... ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருக்க வேணும்... வீ ஆர் பிறதர் ஒபிசேர்ஸ்... 'என்றி' போட வந்தவைக்கு நல்ல பாடம் படிப்பித்ததோடை, சிலரை 'றிமாண்ட்' செய்திருக்கிறேன்..."

"என்ன நான் செய்தது சரிதானே...?"

இன்ஸ்பெக்டர் பரபரத்தார்.

"இல்லை... நீங்கள் செய்தது முற்றிலும் பிழையான காரியம்... வெள்ளம் தலைக்கு மேலே வந்துவிட்டது. இதற்கெல்லாம் நீங்கள் தான் பதில் சொல்லுவதுவேண்டி வரும்..." என்றவாறே டெலிபோனை வைத்தார் புதிய அதிகாரி.

விலங்குகளும் கண்புதைக்கும்

1

இப்படியொரு பரபரப்புக்கு அருந்தவச் செல்வி இதுவரை காலமும் ஆளானதில்லை. கால் வந்த பாட்டிற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தான். அந்த நெடுஞ்சாலையின் இரு மருங்கும் தீ சுவாலை விட்டெரிந்தவாறிருந்தது. வீடுகள், கடைகள், உயர்ந்த கட்டிடங்கள் யாவிலுமே தீ பரவி, செம்பிளம்பாய், சடசடவென்று சரியும் தணற் துண்டங்களாய், இறுதி வீழ்ச்சியின் புகைப்படமாகி, இதுவரை காலமும் திரைப்படங்களிலே பார்த்த யுத்தமுனைக் காட்சிகளினை கண்முன்னே நிஜமாய் விரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவளால் இக் காட்சியினை இன்னமும் தான் நம்பமுடியவில்லை. நேற்று மாலை வரை எவ்வளவு அமைதியாகத் தெரிந்த நகரம் இது! அந்த நகரமா இப்படி எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது இந்த அதிகாலைப் பொழுதினிலே...

“தமிழனை வெட்டிக் கொல்... சொத்துக்களை நாசமாக்கு” என்ற சிங்களக் குரல்கள் கர்ண கரோமாய், நெருப்புத் தணல்களென சிதறிப் பரவின. வாகனங்களின் ஓசைகள் குழம்பிக் கேட்டன. தீனமான குரல்கள் மனதை நெகிழ வைத்து ஒங்கி ஒலித்து மங்கிக் கரைவதும், திடீரென ஒரு மூலைப் புறத்திருந்து அலைகளின் பேரொலியாய் பொங்கி எழுவதுமாயிருந்தன. அருந்தவச் செல்வி எதிரே தெரிந்த வாகனத்தைக் கண்டதும் சிறிது தாமதித்தான். பின்னர் கையை நீட்டி நிற்கும்படி சைகை

கா.-6

செய்தாள். மனம் கொஞ்சம் இலேசாகிற்று. அந்த பஸ், அவளிடுக்கின்ற விடுதியைத் தாண்டியே செல்வதற்கானது. பின்புறத்து இருக்கையில் ஆறுதலாக அமர்ந்து கொண்டாள்.

வழமை போலவே சிங்கள மொழியிலேயே இறங்க வேண்டிய இடத்தின் பெயரினைச் சொல்லி டிக்கற்றை பஸ் கொண்டக்கரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டாள். பஸ்சை நோட்டம் விட்டாள். பயங்கரமான மௌனம் உறைந்திருந்தது. சாதாரணமாக எந்த ஒரு நாளென்றாலும் இப்படி அடைசலில்லாமல் பஸ் சென்றதில்லை. ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அவள் தன்னுடைய இரவு நேரக் கடமையினை முடித்துக்கொண்டு வெளியேறியபோது, தூக்கக் கலக்கத்திலிருந்த காவலாளி அரைகுறையாகக் கூறியதை இவள் இப்போது நினைவுகூர்ந்தாள்: “தமிழருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேணும்...” அவன் சிங்களத்திலே கூறிய வார்த்தைகளை அருந்தவச் செல்வி கவனித்துக் கேட்கவில்லை. எனினும் மனதில் அவ்வார்த்தைகள் ஊசியாய்க் குத்தவே செய்தன. ஏதோ தனிப்பட்ட குரோதத்திலே அவன் சொல்வதாக நினைத்துக்கொண்டே வெளியே வந்தாள். இப்படியொரு பயங்கரம் வெளியே கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கும் என அவள் நினைத்திருக்கவில்லை...

தனக்கு அருகிலேயிருந்த சிங்களப் பெண், தன்னை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தவாறிருந்ததை இப்போதுதான் அவதானித்தாள் அருந்தவச் செல்வி. மனந் துணுக்குற்றது. சுதாரித்துக் கொண்டு இலேசாகப் புன்னகை செய்தாள். அந்தப் பெண் சிங்களத்திலே இவளைக் கேட்டாள்:

“வேலை முடிந்தா போகிறீர்கள்?”

“ஆ...உங்களை எங்கோ பார்த்தமாதிரி...” சிங்களத் திலேயே பதில் சொன்னாள் அருந்தவச்செல்வி. அவளின் சுத்தமான உச்சரிப்பும், மருத்துவத்தாதியின் சீருடையும் அந்தப் பெண்ணை இவளிற்கு அருகாகக் கொண்டு வந்தன. நெற்றியில் புரண்ட மயிர்க்கற்றையை ஒதுக்கிக் கொண்டாள் அவள்.

“உங்களுடைய இடத்தில் குழப்பம் ஒன்று மில்லையா?”

அருந்தவச்செல்வி அவளை ஏறிட்டாள்.

“பதின்மூன்று சிங்கள இராணுவ வீரரை யாழ்ப்பாணத்தில் கொன்ற தமிழருக்கு சரியான பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று எங்கும் ஆவேசம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது...”

அருந்தவச் செல்விக்கு நெஞ்சு திக்கென்று வலித்தது. எதிரே எரிகின்ற புகைமண்டலமும், கொடுத்தியும், ஆக்ரோஷக் குரல்களும் உருக்கொண்டதற்கான காரணத்தினை அறிந்துகொண்ட மறுகணமே, இதுவரையிருந்த படபடப்பு இப்போது இனந்தெரியாத சஞ்சலமாகப் பெருத்து நெஞ்சத்தினுள் கனத்தது. அருகேயிருந்தவள் தன்னை அடையாளம் காணாமலிருக்க வேண்டுமென நினைத்த கணந்தனிலேயே பஸ் உலுப்பிக்கொண்டு நின்றது. நின்ற உடனேயே பஸ்ஸினுள் திமுதிமு வென்று சிலர் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஏறினர். பார்வைக்கு அச்சமுட்டுகிற தோற்றம். எல்லா அதிகாரங்களையும் தமது கையிலே எடுத்து வைத்திருக்கிற மமதையின் பிரகடனமாய் குரல்கள் எழுந்தன.

“தமிழர்கள் யாராவது பஸ்ஸில் இருந்தால் உடனேயே இறங்கிக்கொள்ள வேண்டும்... சீக்கிரம், சீக்கிரம்...”

தலைமுடி அடர்ந்த ஒருவன் கையில் வைத்திருந்த மெர்க்குரி டியூப் பல்ப் ஒன்றை சடாரென அடித்து நொறுக்கிவிட்டு ஒவ்வொருவராய் நோட்டம் விட்டான். இன்னொருவன் பஸ்ஸின் வழியை அடைத்தவாரேமீண்டும் உறுமினான்: “ஒரு நாயும் இங்கேயிருக்கக்கூடாது... சுட்டுத்தள்ளவேணும்... இந்த பஸ்க்குள்ளை இருக்கிற ஒவ்வொரு சிங்களவனும், தமிழ்ச் சக்கிலியரை உதைச்சுத்தள்ள வேணும்... கொழுத்தவேணும்... இங்கையிலிருந்து அடித்து விரட்டவேணும்...”

கொச்சையாகக் கூறத் தொடங்கியவன் தூஷணவார்த்தைகளைப் பொழிந்து தள்ளிவிட்டு ஓய, அவனுக்குப் பின்னாலே நின்ற சற்று நெட்டையானவன் இப்போது பேசத் தொடங்கினான்:

“இந்த பஸ்க்குள்ளை வேறு சாதி ஆட்கள் இல்லைத்தான். ஆனாலும் இந்த பஸ்க்குள் இருக்கிற ஒவ்வொரு சிங்களவனும் இந்த விஷயத்தை மனத்திலை பதிச்சுக் கொள்ளவேணும். இந்தமுறை தமிழருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கவேணும்... இந்தப் பக்கத்திலை ஒரு தமிழ் வீடும் இருக்கக்கூடாது. ஒரு தமிழனும் கடையோ, தொழிற்சாலையோ வைத்திருக்கக்கூடாது. உங்களுக்கு சாதியபிமானம் இருந்தால் இதையெல்லாம் நீங்கள் அடித்து நொறுக்க வேணும்... கொழுத்தவேணும்... இதை நீங்கள் செய்யாவிட்டால் உங்களின் சந்ததிக்கே இது துரோகம்.... நீங்கள் யாரும் தமிழனை வீட்டிலை மறைத்து வைத்திருந்தால் அதற்குக் கட்டாயம் தண்டனை கிடைக்கும்... இது ஒரு பெரிய போராட்டம்...”

பஸ்ஸினுள் மௌனமே விரிந்திருந்தது. பேசி முடித்தவன் மனத் திருப்தியோடு தன் சகாக்களை நோட்டம் விட்டான். பின்னர் பெருமிதமான முகபாவனையோடு பஸ் மணியை அடித்தான். பஸ் நின்றது. தலைவனைப்

பின்தொடர்ந்து மற்றவர்கள் இறங்கினர். கடைசியாக இறங்கியவனின் ஒருகையிலே சைக்கிள் செயினும், மறுகையிலே நீண்ட கத்தியும் பளபளத்தன.

அருந்தவச் செல்வி தனக்கு அருகேயிருந்தவளைப் பார்த்தான். அவளது முகத்திலே புன்னகை மலர்ந்திருந்ததனைக் கண்டான்.

“இன்றைக்கு எல்லா இடமும் தமிழருக்கு கட்டாயம் பாடம் படிப்பிக்கப்படும்...தேற்று இரவிலையிருந்து ஆயிரக் கணக்கான பேர், நித்திரையுமில்லாமல் இந்த வேலையிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இப்போதுதான் சிங்கள இனம் தேசிய உணர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது... என்ன உங்களுடைய அபிப்பிராயம்?”

அருந்தவச்செல்வி பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தான். எந்தக் குற்றமும் செய்யாது தண்டனைக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கின்ற இனத்திற்காக ஒரு அனுதாபக்குரல் கூட எழவில்லையே என்று நினைத்தபோது அவளையுமறியாத துயரம் நெஞ்சினுள் மூண்டெரிந்தது. இந்தக் கணமே எழுந்து, “ஏ மனிதர்களே, உங்களில் ஒருவருக்குக்கூட மனிதாபிமான உணர்வில்லையா?” என்று கதறவேண்டும் போல அவளினுள் ஆவேசம் சுழித்தது; தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

“என்றாலும் எத்தனையோ பேர் எதுவுமே அறியாதவர்கள்... அவர்களும் இந்த தேசத்து மக்கள்... இந்தத் தேசத்துக்கு உழைப்பவர்கள்...”

“ஆ...?” பக்கத்து இருக்கையிலிருந்தவனின் முகம் மாற்றம் கண்டது, குரலிலும் கடுமை ஏறிற்று.

“எனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளை வேறு ஆருக்கும் சொல்லவேண்டாம். கொண்டு விடுவார்கள்... இதெல்லாம் இடதுசாரிகளின் கோஷங்கள் இதனால்தானே அவர்கள் துடைத்தெறியப்பட்டு விட்டார்கள்.. நீ ஒரு நேர்ஸ் பொறுப்பாகக் கதைக்க வேண்டுமென்பதை நன்றாக நினைவில் வைத்திரு...”

அருந்தவச்செல்வி வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். ஒரு இளைஞனை நாலைந்து பேர் விரட்டிக்கொண்டு ஓடினார்கள். அவனது உடை முழுதுமே இரத்தத்தால் தோய்ந்து போயிருந்தது. நிச்சயமாக அவன் தமிழ் இளைஞனாகவே இருக்கவேண்டும். எதிரே இராணுவ ஜீப் ஒன்று அவர்களை விலத்திக்கொண்டு சென்றது. மறு கணம் அந்த இளைஞனின் “அம்மா...” என்ற தீனமான ஓசை விம்மியொலித்தது. பரபரப்போடு அந்த இடத்தினை நோக்கினாள் அருந்தவச்செல்வி. துரத்திச் சென்றவர்கள் சிரித்தவண்ணம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த வீதியின் மருங்கிலே நிலத்தில் கிடந்தவாறு அவ்விளைஞன் மரணாவஸ்தையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளின் நெஞ்சினுள்ளே இரத்தம் கசிந்தது. அவளது தம்பி தேவனும், நண்பனான மனோகரனும் கண்களிலே வந்தனர்.

2

மணி எட்டாகியும் அருந்தவச்செல்வி, விடுதிக்கு வந்து சேராதது எனக்கு மிகுந்த கவலையைத் தருகின்றது. வெளியே கேட்ட பரபரப்புச் சத்தங்களினால் அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கே நித்திரையினின்று எழுந்துவிட்டேன். யன்னலைத் திறந்ததும் முகத்தையும், மனத்தையும்

அறைந்துகொண்டே அந்தத் தீச்சவாலைகள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. எங்களின் நேர்ஸ் ஹொஸ்டலுக்கு எதிரேயுள்ள மூன்று தமிழர்கடைகளும் தீயினுள் அமிழ்ந்து பொசுங்கிக் கொண்டிருந்தன. பார்வையைச் சிறிது தள்ளினேன். இன்னமும் தீக்கொழுந்துகள் உயர உயரப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தன. இடையிடையே கேட்கிற ஈனஸ்வரமான குரல்கள் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொதறின. கருமை படர்ந்த இருளை விழுங்கிய தீக்கங்குகள் அடிவானை வெளிறி வெளிச்சமாகத் தெரியவைத்தன.

எனக்குள் அச்சம் புரண்டு நெளிந்தது. வெளியே தமிழர்களுக்கு எதிராக ஏதோ நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதனை மட்டும் புரிந்து கொண்டேன். 1977, 1981-ம் ஆண்டின் இனக்கலவரத்திலே நானும் சிக்குண்டு துன்பம் அனுபவித்தவள். அந்தப் பயங்கரவடு இன்னமும் நெஞ்சிலிருந்து ஆறுமுன்னர் இன்னொரு கலகமா? 1977-ம் ஆண்டு தமிழர்கள் மீது வன்முறைகள் கட்டவிழ்த்து அவர்கள் நிர்க்கதியாய் தமிழ்ப்பகுதிகளுக்கு ஓடிவந்த போது கிளிநொச்சி அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில் நானும் கடமையாற்றினேன். அங்கே எவ்வளவு சோகக் கதைகளைக் கேட்டு மனம்வருந்தி அழுதிருப்பேன்... அந்த வகுப்புக் கலவரத்திலே 300 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும், 10,000 பேருக்குமேல் காயமுற்றதாகவும், 50,000 பேர்வரை தாம் வாழ்ந்த வீடுகளிலிருந்து இடம் பெயர்ந்ததாயும், 200 பெண்கள் கற்பையிழந்ததாயும், கோடிக்கணக்கான ரூபா அழிவு நிகழ்ந்ததாயும் ஒரு அரசியல்வாதி சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன்... நான் அறிந்தவரையிலே இத்தொகை கூடுதலாக இருக்குமே தவிர நிச்சயம் குறைவாக இருக்கமாட்டாது. இந்தச் சம்பவங்கள் நடந்து முடிந்ததும் அரசாங்கம் வெகு உறுதியோடு இனிமேல் இனக்கலவரமே இலங்கையில் நடைபெற மாட்டாது என்று பிரகடனம் செய்தது. அரசியல்வாதிகள் தர்மத்தையும், சகிப்புத்தன்மையையும் வலியுறுத்திப்

பேசினர்...அது நேற்றுத்தான் நடந்தாற்போலிருக்கிறது... பின்னர் 1981-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்னொரு பயங்கரம்... ஆயுதப்படையே ஒரு லட்சம் புத்தகங்களை எரித்துப் பொசுக்கியது... பல கட்டிடங்களைத் தரைமட்டமாக்கி, அதில் எத்தனை உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன...பத்திரிகை அலுவலகம் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது... ஒவ்வொரு ஆண்டும் இப்படியேதான் நடக்கப்போகின்றதா? எனக்குத் தலை சுற்றுகின்றது. அசையாமல் உட்கார்ந்தபடியே எதிரே தெரிகின்ற புகைவளையங்களில் எனது பார்வையை வைத்திருக்கின்றேன்.

அருந்தவச் செல்வி வழமையாக ஆறரை மணிக்குள் விடுதிக்கு வந்து விடுவான், இன்று எங்கு சிக்குப்பட்டிருப்பாளோ தெரியவில்லை, அவளுடைய அபரிமிதமான துணிச்சல்தான் எனக்குப் பயத்தையும், மனக்கலவரத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றன. கிளிநொச்சியிலேதான் அருந்தவச் செல்வி எனக்கு அறிமுகமானார். அவளது துணிவான போக்குத்தான் என்னை அவள் பால் நட்புக்கொள்ள வைத்தது. பார்த்தவுடனேயே வசிகரிக்கிற தோற்றம் அவளுக்குரியது. நல்ல சிவப்பானவள். ஐந்து அடி எட்டு அங்குலம். கூரான மூக்கு. தீட்சண்யமான கண்கள், ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அளந்து நிதானித்துப் பேசுவாள். சிங்கள மொழியை சிங்களவர் போலவே பேசுவாள். அவளது துணிச்சலால் உயிர்பிழைத்த பல நோயாளிகளை நான் அறிவேன், மிகுந்த கனிவுடையவளாயினும், பிடிவாதம் பிடித்தாளென்றால் அதை யாராலுமே உடைக்க முடியாது.

“ராணி, சில விஷயங்களிலை உறுதியான பிடிவாதம் வேணும், என்னைப் பொறுத்தவரை நான் பயமுறுத்தலுக்குப் பயந்து என்னுடைய கருத்துக்களை ஒருபோதுமே விட்டுக்கொடுக்கமாட்டேன். எனக்கும் மிளிஸ். விக்கிரம சிங்காவுக்கும் பகைமை தோன்றினதுக்கு நானில்லை

காரணம்... என்னுடைய உரிமையை நான் யாருடைய பயமுறுத்துதல்களுக்கும் அஞ்சி விட்டுக் கொடுக்கிற வளில்லை...''

அருந்தவச்செல்வ் சொல்கிற எதையும் தவறான தென்று என்னால் சுட்டிக்காட்ட முடிவதில்லை. அவ்வளவிற்கு அவளது செயற்பாட்டிலே நேர்மையும் உறுதியு மிருந்தது.

''தமிழிலே நான் எனது கையொப்பத்தை எழுதுவது மிளிர்ஸ். விக்கிரமசிங்காவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் எனது சொந்த மொழியிலே எனது கையொப்பத்தை இடுவது எனக்குள்ள தனியுரிமை. அதை யாரும் தடுக்கவோ, குற்றங்காணவோ அவர்களுக்கு உரிமையில்லை... மிளிர்ஸ். விக்கிரமசிங்காவிற்கு சிங்களத்திலே கையெழுத்திட உரிமையிருக்குமாயின் அதேயளவு உரிமை எனக்கும் இருக்கவே செய்கிறது...''

அருந்தவச்செல்வி கூறுவது முற்றிலும் நியாயமான விஷயந்தான். அவள், அந்த விடுதியிலுள்ள நேர்ஸ் மாரால், சுகாதார அமைச்சருக்கு கொடுக்கப்பட்ட விண்ணப்பத்திலே, செயற்குழு உறுப்பினர் என்ற விதத்திலே தனது ஒப்பத்தை தமிழிலேதான் இட்டிருந்தாள். மிளிர்ஸ். விக்கிரமசிங்காவிற்கு அதைப் பார்த்ததும் முகம் சுருங்கிவிட்டது. உடனே கூறினாள்:

''நீர் வைத்திருக்கிற கையெழுத்தை அமைச்சர் விளங்கிக்கொள்வாரோ தெரியவில்லை உமக்கு சிங்களம் நன்றாகத் தெரியும் அல்லவா? ஒன்றில் நீர் ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்து வைத்திருக்கலாம். அல்லது சிங்களத்தில் எழுதியிருக்கலாம். சிங்களத்தில் வைத்திருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்கும். அமைச்சு அதிகாரிகளும் உமது சிங்கள அறிவையிட்டு உம்மைப் பாராட்டியிருப்பார்கள். பதவி

உயர்வுகளுக்கு இது மிகவும் உதவியாயிருந்திருக்கும் ..
இன்னமும் காலம் போய்விடவில்லை...”

அமைதியாகக் கேட்டவாறிருந்த அருந்தவச் செல்வி இகழ்ச்சி ததும்ப மிளிஸ். விக்கிரமசிங்காவைப் பார்த்தாள். பின்னர் சிங்களத்திலேயே அவளுக்குப் பதில் சொன்னாள்:

“எனது தாய்மொழியிலேயே நான் எப்போதும் கையெழுத்து வைத்து வருகின்றேன்... அதையே கௌரவமாகவும் கருதுகின்றேன். எந்த சலுகைகளுக்காகவும் நான் எனது சுயகௌரவத்தை இழக்க விரும்பவில்லை... விஷயம் அவ்வளவுதான்.”

மிளிஸ். விக்கிரமசிங்காவை நான் பார்த்தேன். முகத்திலே வன்மமும், சினமும் பொங்கிப் பெருகுவதை அவளால் மறைக்க முடியவில்லை. அந்த விடுதியின் நிர்வாகியான தன்னை அருந்தவச் செல்வி காலால் மிதித்ததுபோல அவள் உணர்வுகொண்டிருந்தாள் என்பதனை உடனேயே அவளின் வார்த்தைகள் துலாம்பரமாக எடுத்துக்கூறின.

“நேரம் வரும், அப்போது உனது அகம்பாவத்திற்கு தக்க பாடத்தினை நீயே படித்துக் கொள்ளுவாய் ..”

மீண்டும் புன்னகை செய்தாள் அருந்தவச் செல்வி. அதன்பிறகு மேற்கு ஜெர்மனிக்கு அவளுக்கு கிடைக்க விருந்த ‘ஸ்கொலர்ஷிப்’ கூட கிடைக்காமற் போயிற்று, அவளைவிடத் தகுதி குறைந்த நிலாந்திரண சிங்காவுக்கு மேற்கு ஜெர்மனி ‘ஸ்கொலர்ஷிப்’ கொடுக்கப்பட்டது.

...இப்போது வீதியோரமாக இராணுவ ஜீப்புகளின் உறுமலோசையும், மனிதக் குரல்களும் பெருகிக் கேட்கின்றன, கொழும்பு நகரம், உறக்கம் கலைந்த அகரணாய்

இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனாலும் அச்சந்தருகிற குரல்கள் வளர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

வெளியே கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது, திறந்தேன். களைத்துக் கறுத்த முகத்தோடு அருந்தவச்செல்வி வாசலில் நின்றாள்.

3

அன்று முழுவதும் நாங்களிருவரும் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடைந்தோம். அருந்தவச்செல்வி நிலைகொள்ளாமல் அங்குமிங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அறைக்குள்ளே சுராங்கனி தயங்கித் தயங்கி வந்தாள். அவளது முகமும் வாடியிருந்தது.

“ராணி, நீங்கள் இருவரும் காலையிலிருந்து சாப்பிட வில்லையே... மத்தியானமானவது சாப்பிடலாம்; வாருங்கள்...”

அருந்தவச் செல்வி முணுமுணுத்தாள்.

“சாப்பிடுவதா? இந்த நிலைமையிலா... பசிக்கவே யில்லை, சுரா... கேட்டதற்கு மிகவும் நன்றி...”

சுராங்கனி என்னைக் கெஞ்சுகிறாற் போலப் பார்த்தாள்.

“நேற்றுத் தொடங்கின வெறியாட்டம் எப்போது முடியுமோ தெரியவில்லை... இன்றைக்கும் தான் கொழும்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது... தமிழரின் வீடுகள், கடைகள், வாகனங்களை மிச்சமில்லாமல் கொழுத்தவேணு

மென்ற வெறிதான் மேலோங்கியிருக்கிறது... என்னுடைய கண்முன்னாலேயே பல தமிழர் குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் தாக்கி எறியப்பட்டதைக் கண்டேன்... இவ்வளவுக்கும் இந்த அப்பாவிகள் செய்த குற்றம் என்ன?... தமிழராகப் பிறந்த ஒன்றுதானே ...”

அருந்தவச்செல்வியின் குரலிலே அவளது மனதின் கொந்தளிப்பு அப்பட்டமாக ஒலித்தது. சுராங்கனி எங்கள் இருவரோடும் நெருங்கிப் பழகுகின்ற சிங்களத்தோழி. சூதுவாதறியாத கிராமத்து யுவதி. ஒளிவுமறைவேதுமின்றி எங்களோடு பழகுபவள்.

“ராணி, இந்தக் காடைத்தனம் இன்றோடேயே நின்றுவிடுமென நம்புகிறேன். அரசாங்கம் ராணுவத்தையும், பொலிசையும் கொண்டு எப்படியும் இந்தக் கலகத்தை அடக்கிவிடும்.. ஏனென்றால் கொழும்பிலே வாழுகின்ற பெரும்பாலான மக்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்குத்தான் வாக்களித்தவர்கள். ஆளுங் கட்சியின் ஆதரவாவார்கள்...”

“ஆனாலும் இவ்வளவு நடந்தும் தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லாத சூழ்நிலைதானே காணப்படுகிறது... காடையர்கள் தமிழர்களைத் தாக்குகிறதைக் கண்டும் காணாதது போல ஆயுதப் படைகள் நடந்ததை என்னுடைய கண்களாலேயே கண்டேன்... தலைநகரிலே பெருந்தொகையான ஆயுதப் படையினர் நிலைகொண்டிருந்தபோதும், எல்லா அட்டுழியங்களையும் காடையர் ஒரு தடையுமில்லாமல் செய்கிறார்களே... இதற்கு என்ன காரணம்?”

சுராங்கனி சில கணங்கள் மௌனமாயிருந்துவிட்டு தயங்கிய குரலிலே கூறினாள்.

“யாழ்ப்பாணத்திலே பதினமூன்று இராணுவ வீரர்களை தமிழ்ப் பயங்கரவாதிகள் சுட்டுக் கொன்றதால்தான் இந்த நிலைமை உருவாகியிருக்குது...அந்தச் சம்பவத்தினுடைய விளைவு இப்படியொரு பயங்கரமாக உருக் கொண்டுவிட்டது ..”

என்னைப்போலவே அருந்தவச் செல்விக்கும் சுராங்கனியினுடைய வார்த்தைகள் எரிச்சலை மூட்டியிருக்கவேண்டும். இதுவரையும் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த அருந்தவச்செல்வி எழுந்து சன்னலோரமாக நடந்து போனான். கொஞ்சநேரம் வெளியே எரிந்து புகைந்து கொண்டிருக்கிற கடைகளையும் கட்டிடங்களையும் பார்த்தவாறே யோசித்தபடி நின்றான். பின்னர் சுராங்கனியிருந்த பக்கமாக நோக்கியபடியே கூறினான்:

“சுரா, நீரும் பாமரத்தனமாகக் கதைப்பது எனக்கு எரிச்சலூட்டுகிறது. இதுவும் ஒரு நியாயமா? இராணுவ வீரர்கள் எதற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்? அரசாங்கத்திற்கு எதிரான இயக்கத்தை பூண்டோடு ஒழிக்கத்தானே... அப்படி அவர்கள் போரிடும் போது மரணமும் வரத்தான் செய்யும். அதற்காக ஒன்றுமே யறியாத எங்களைப் போன்ற தமிழர்களைக் கொல்வதென்றால் அது என்ன நியாயம்? இதற்குச் சில தினங்கள் முன் இரண்டு இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சுடப்பட்டார்களே... நாளாந்தம் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மக்கள் கொடூரமாகத் தாக்கப்படுகிறார்கள், கொல்லப்படுகிறார்களே. அப்படியானால் அங்கே சிங்களவர்களைத் தமிழர்கள் தாக்குகிறார்களா? அல்லது அவர்களின் பொருட்களுக்குச் சிறிதளவாவது சேதம் ஏற்படுத்தப்படுகின்றதா? ஒரு போதும் அப்படி நடந்ததில்லை...”

“மெதுவாகக் கதையும் செல்வி” என்று அடங்கிய குரலிற் சொன்னாள் சுராங்கனி. உணர்ச்சி வசப்பட்ட

வளாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த அருந்தவச்செல்வி அதனைக் கேளாதவள் போலக் கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“நாளாந்தம் பத்திரிகைகளில் வருகின்ற செய்திகளைப் பார்க்கின்றபோதே எனக்கு மிகுந்த துக்கமும் ஆத்திரமும் அவமானமும் வருவதுண்டு... தமிழ்ப் பகுதிகளிலே ஆயுதப் படையினர் எத்தனை அட்டுழியங்களையெல்லாம் செய்கின்றனர்... எவ்வளவு பேர் எவ்விதமான குற்றமுமின்றி தாக்கப்படுகின்றனர்? எல்லாச் சட்டங்களையும் தமது கையிலே எடுத்துக்கொண்டு சில ஆயுதப்படையினர் எத்தனை அட்டுழியங்களையெல்லாம் செய்கின்றனர்...? அந்நிய நாட்டு மண்ணிலே, தங்களுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களை நடத்துவதைவிடக் கேவலமாக நடத்திக் கொள்கிறார்கள்... எதிர்க்கட்சித் தலைவரினிருந்து சாதாரண மனிதன் வரை இதைப்பற்றி முறையீடு செய்தும் அரசாங்கம் என்ன செய்தது? திருகோணமலையிலே, தாங்கள் பிறந்த மண்ணிலே தமிழர்கள் எவ்வளவு மோசமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள்... கொல்லப்பட்டார்கள்... இந்தச் சம்பவங்களின் பின்னணியிலே கப்பற்படை வீரர்கள் பங்கு கொண்டார்களென்று அரசாங்கமே ஒப்புக்கொண்டதே...” அடங்கிய குரலிலே சொல்லிக் கொண்டிருந்த அருந்தவச் செல்வி நெடுமுச் செறிந்தாள்.

“ஒரு புறம் படையினர்... மறுபுறம் காதையர்... இவையெல்லாவற்றையும் காணாதது போல இருக்கும் அரசாங்கம்...”

வெளியே சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டபடியே கதவுப் புறமாக விரைந்தேன். கதவோரமாக மிளிஸ். விக்கிரமசிங்காவும் பத்துப் பதினைந்து சிங்கள நேர்ஸ்மாகும் ஒளிந்தாற் போல நின்று

கொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும், மிளிர், விக்கிரமசிங்கா விறுவிறுவென்று எங்கள் அறைக்குள்ளே புக மற்றையோரும் பின் தொடர்ந்தனர்.

“சுராங்கனி உனக்கு ஒரு வேலையுமே இல்லையா? இந்தப் புலிகளுடன் சேர்ந்து நீயும் கொலைகள் செய்யப் போகிறாயா? முட்டாளப் பெண்ணே, உனது அறைக்குப் போய்த் தொலை... அல்லாவிடில் இவர்களோடு நீயும் போக வேண்டிவரும்... சீக்கிரம் இங்கிருந்து போய்விடு...”

அனல் பறந்தது அவளின் வார்த்தைகளிலே. சதை திரண்ட முகத்திலே கோபமும், வன்மங் கலந்த பார்வையும் நிறைந்திருந்தன.

4

அதிகாலையின்போது திடீரென ஒலிபெருக்கிக் குரலொன்று கேட்டதும் தேவன் திடுக்கிட்டு விழித்தான். கொச்சைத் தமிழிலே அறிவிப்புக் கேட்டது: “இந்தப் பகுதியிலே இரரணுவசோதனை ஒவ்வொரு வீடாக நடைபெறும். பதினாறு வயதுக்கு மேலை நாற்பது வயதுக்கு உள்ளே வயதான எல்லா ஆம்பிளைகளும் ஐடென்ரிற்றி கார்ட்டோடை தவசி விளையாட்டு மைதானத்துக்கு உடனே வரணும். தவறினால் கடுந்தண்டனை...”

நான்கு நாட்களாக தேவன் கடுங்காய்ச்சலாய் வருந்திக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு முட்டாக நொந்து வலித்தது. மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தான். கவலை ததும்பிய முகத்தோடு தன்னெதிரே நிற்கின்ற பெற்றோரைப் பார்த்தவனுக்கு, அவர்களது பதட்டம் மென்மேலும் உடல் தளர்வைக் கொடுத்தது.

“தெய்வமே இதென்ன சோதனை... என்னென்ன நெட் டிரமெல்லாம் நடக்கப் போகுதோ? இப்ப எங்களின்ரை பிள்ளையும் பக்கத்திலை இல்லாமல் போனால் இவங்களால் எங்களுக்கு ஒரு கரைச்சலும் வரமாட்டுதோ?”

முதுமை கலங்கித் தளும்பிற்று. தாயின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகியோடுவதைக் கண்டதும் தேவனுக்கு நெஞ்சம் கொதித்தது. இந்த இராணுவசோதனை எத்தகைய முறையிலே நடைபெறுமென்பதைப் பற்றி அவர்கள் கதை கதையாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் இதுதான் அந்தப் பகுதிக்கு முதற் தடவை.

இராணுவ சோதனை திடீரென்றுதான் மேற்கொள்ளப்படும். அந்தப் பிரதேசத்தின் வாயிற்புறப் பகுதியிலே ராணுவ ட்ரக், ஜீப் வண்டிகள் சூழ்ந்துகொண்டு விடும். அந்தப் பகுதியினை விட்டு யாருமே அந்தநேரத்திலே வெளியே போகவும் முடியாது. உள்ளே வரவும் இயலாது, எல்லா இடங்களிலும் இராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கிகள், மெஷின் கன்களோடு நிறைந்து வழிவார்கள். பதினாறு வயதிலிருந்து நாற்பது வயதுக்குட்பட்ட யாவருமே அங்குள்ள பொது மைதானத்திலே குழுமிவிடவேண்டும். அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் அவர்களது புகைப்படம் பதித்த அடையாள அட்டை இருக்க வேண்டும்.

அவர்களை மைதானத்திலே வைத்து ஒருதொகையினரான இராணுவத்தினர் பரிசோதனை செய்கின்றபோது, இன்னொரு பிரிவு இராணுவத்தினர் வீடுவீடாகத் தேடுதல் நடத்துவார்கள். வீட்டையே தலைகீழாகப் புரட்டிப் பார்க்கிற தேடுதல்வேட்டை. இதேவேளையில் அவர்களுக்கு உதவியாக ஹெலிகாப்டர் ஒன்று மிகவும் தாழ்ப் பறந்து கொண்டிருக்கும்.

இன்றும் அப்படித்தான். அதிகாலையில் தொடங்கி யுள்ள இந்தத் தேடுதல் வேட்டை சிலவேளைகளில் நண்பக வினையும் தாண்டிச் சென்றுவிடும்.

தேவன் சொன்னான்: “அம்மா, மனோ இந்த வழி யாலைதான் வருவான்...நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பிடாதையுங்கோ, வயதுபோன ஆட்களென்றால் அவங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள்...நான் எப்பிடியும் போகவேணும்... என்னை இங்கை நிற்கக் கண்டால் துவக்குப் பிடியாலை அவங்கள் அடிச்ச முறிச்சுப் போடுவார்கள்...”

தகப்பனாருக்கு தேவன் சொல்வது சரியாகவே பட்டது.

“தம்பி சொல்லுறது சரிதான்”

தகப்பனார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், கதவைத் திறந்து கொண்டு மனோகரன் வருவது தெரிந்தது. தேவனின் முகத்திலே மெலிதான வெளிச்சம் பரவிற்று. மனோகரன் தேவனைப் பார்த்தான். தேவனும் அருந்தவச் செல்வியும் ஒரே வடிவத்தினர்தான். அக்காவைப் போலவே தேவனுக்கும் தீட்சண்யமான கண்கள். கூரானமூக்கு. ஆறடி உயர ஆஜானுபாகுவான தோற்றம், சிவப்புநிறமும், கருகருவென்ற சுருண்ட முடியும். குறைவாகத்தான் பேசுவான். வாட்டசாட்டமான இளைஞர்களைக் கண்டால் ஆயுதப்படையினருக்கு சிலவேளைகளில் கைகள் துருதுருப்பதுண்டு என்பதை மனோகரன் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றான். இப்போது அந்த அச்சமே மனதினை வியாபித்திருக்கின்றது.

“போவோமா?” என்ற மனோகரனின் குரலைத் தொடர்ந்து தேவன் மிகுந்த தயக்கத்துடன் எழுந்தான்.

மைதானத்திலே நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் குழுமி நின்றனர். இராணுவ வீரர்களின் கைகளில் மெஷின்கள், துப்பாக்கிகள், முகத்திலே இறுகிப்போயிருக்கின்ற குரூம். நின்றோரின் முகத்திலே இனந் தெரியாத அச்சமும், பரபரப்பும் மண்டிப்போயிருந்தன.

தேவனுக்கு உடலெங்கும் அனலாய்க் கொதித்தது. கண்களைத் திறப்பது கூடக் கஷ்டமாயிருந்தது. கைகால் மூட்டுகளெல்லாம் விண்ணென்று வலித்தன. பற்களைக் கடித்தவாறு நின்றான். அவனது மனதிலே எல்லை யற்ற கவலை பெருகிற்று. இந்தக் காட்சியினை அவன் திரைப் படங்களிலே கண்டிருக்கின்றான். ஒரு நாட்டை அடிமை கொண்டு, அந்த நாட்டுமக்களை இப்படித்தான் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், தீவிர சோதனை செய்வார்கள். இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகளும், குடிமக்களின் பரபரப்பும் அவல நிலைமையும் இதே போலத்தான் காண்பிக்கப்படும். நெருஞ்சி முட்கள், பாளம் பாளமாக வெடித்துக் காய்ந்த இந்த மைதானத்து நிலம் யாவுமே அவனுக்கு துயர மொன்றினது குறியீடாகவே தெரிந்தன. மெதுவாகவே முகத்தில் அறைந்து சுடத் தொடங்குகிற வெய்யில் கூட சினந்து தெரிந்தது. மைதானத்தைச் சுற்றியுள்ள பரட்டை மரங்களினடியில் ஜீப் வண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. திடீரென்று துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டது. மைதானத்திலே குழுமி நின்றவர்களின் நெஞ்சு குலுங்கிற்று. தீனஸ் வரமான அலறலோடு, மைதானத்தின் நடுவே கொழுத்த நாயொன்று துடிதுடித்துக் கொண்டு சுருண்டு மடிந்தது. சுட்டுவிழுத்திய சிப்பாய் உரத்தகுரலிலே சத்தமிட்டான். "கியூவிலை எல்லோரும் ஒழுங்காக வரவேண்டும்." அவனது சிங்களக் குரலின் அர்த்தத்தை சிலரே விளங்கிக் கொண்டனர், வரிசையாயினர். அவர்களின் செயற்பாட்டினை மற்றவர்கள் அப்படியே அடியொற்றினர். அச்சம் வரிசையாய் நின்றது.

அரசாங்கத்திற்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்ற இளைஞர்கள் சிலர் அவ்வூரிலே தலைமறைவாகியுள்ளதாகக் கிடைத்த தகவலினைத் தொடர்ந்தே அங்கு தேடுதல் வேட்டை நடைபெறுகின்றது என்பதனை அப்போதுதான் அங்குள்ளோர் அறிந்தனர். வரிசையாகச் சென்ற அனேகமானோருக்கு சிங்கள மொழியிலே ஒரு வார்த்தைக்கு கூட அர்த்தம் தெரியாது. கேள்வி கேட்ட அதிகாரிக்கு தமிழ் தெரிந்திருக்கவில்லை. தனக்குத்தெரிந்த கொச்சைப் பாஷையிலே ஒவ்வொருவராக விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்சம் ஆறுதலாக, மரியாதை கொடுத்து அவன் நடந்து கொண்டமை வரிசையில் நின்றோருக்கு நிம்மதியளித்தது.

தேவனுக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்து, சமாளித்து நடக்க முயன்றான். முடியவில்லை. உடல் தள்ளாடிற்று. கண்கள் தீயாய் எரிந்து செருகின. தனக்கு முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த மனோகரனின் தோளை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றான், முடியவில்லை. தலை கிறுகிறுக்கப் பொத்தென்று நிலத்தினிற் சரிந்தான்.

மனோகரன் பரபரப்போடு திரும்பி தேவனைத் தூக்க முயன்றான், வேறுசிலர் உதவிக்கு ஓடி வந்தனர்... வரிசை குழம்பிப் போய்விட்டது. நிமிஷம் கூடக் கரையவில்லை. தொபுதொபுவென சில இராணுவவீரர்கள் அவ்விடத்துக்கு ஓடிவந்தனர். கண்மண்தெரியாமல் தேவனுக்கும் மனோகரனுக்கும் வரிசை குழம்பிய வேறு சிலருக்கும் நையப் புடைத்தனர். தேவனை ஒருவன் தோளில் பிடித்துத்தூக்க, மற்றவன் துப்பாக்கிப் பிடியால் ஒங்கி அவனது பிடரியில் அடித்தான். 'கொளக்'கென்று தேவனின் வாயினிருந்து இரத்தம் கக்கிற்று.

மனோகரன் அலறினான். ஆங்கிலத்திலே, தேவன் உடல் நோய்வாய்ப்பட்டே விழுந்துவிட்டான் அலறி

னான். இராணுவ வீரர்கள் இப்போது அவனை நோக்கினர். 'குழப்பமா செய்கிறீர்கள்?' என்று சிங்களத்திலே அதட்டியவாறு துப்பாக்கியை உயர்த்தி சுடுவதற்கு ஆயத்தமானாற் போல பாவனை செய்தனர். இன்னும் இருவர் வந்து மனோகரனைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

விசாரித்துக்கொண்டிருந்த அதிகாரி கண்களில் பொறி பறக்க அவ்விடத்திற்கு வந்தான். மனோகரனை பார்வையால் எரித்தான். குழப்பமா செய்கிறாய் என்றது பார்வை. மனோகரன் தயங்காமல் நிலைமையைச் சொன்னான். மல்லாக்காகக் கிடக்கின்ற தேவனையும் மனோகரனையும் அதிகாரி மாறி மாறிப் பார்த்தான். பின்னர் சிப்பாய்களை அங்கிருந்து போகுட்படி சொன்னான்.

தேவனுக்கு எல்லாச் சிகிச்சைகளும் செய்யப்பட்டன. உடல் நோய் பெருமளவிலே மாறிவிட்ட போதிலும், அவன் சித்தப்பிரமை பிடித்தவனாகி விட்டான். மௌனமாகவே உட்கார்ந்திருப்பான். சிலவேளைகளிலே வீரிட்டு அலறிய வாறு மறைவிடத்திலே போய் ஒளிந்து கொள்ளுவான். சிறிய சத்தம் கூட அவனைப் பீதியுற்றுக் கதறச் செய்து விடும்.....

“ஈ... மனித இரக்கமே இல்லாத நாய்களே...” — சிற்றமுற்றவாறே அருந்தவச் செல்வி கட்டிலில் இருந்து திடுமென எழுந்ததற்கான காரணத்தினை என்னால் உணர முடிகின்றது. சென்ற ஆண்டிலே இராணுவத்தின் தாக்குதலுக்குள்ளாகி அவளிற் கு நிரந்தரக் கவலையாகி விட்ட தேவனைப் பற்றிய நினைவுதான் அவளுக்கு வந்துவிட்டது. வெளியே புதிது புதிதாக தீ பரவிக் கொண்டிருப்பதனையன்னல் வழியாகக் காணமுடிந்தது. இங்கேயே இப்படியென்றால் இந்நேரம் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னென்ன நடந்திருக்குமோ என்ற அச்சம் எனது மனதினைக் குடையத் தொடங்கி விட்டது. அதே கேள்வியினை அருந்தவச்செல்வியும் மனதினுள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

சுராங்கனி மீண்டும் அறைக்குள் வந்தாள். அவளது முகம் வாட்டமுற்றிருந்ததை நான் அவதானித்தேன். தனக்கு விருப்பமில்லாத ஒரு விஷயத்தினைக் கூற வந்தவள் போலச் சொன்னாள்:

“மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா உங்களை வந்து சந்திக்கும் படி என்னிடம் சொல்லிவிட்டிருக்கிறாள்... கவனமாக இருந்து கொள்ளுங்கள். வெளியிலும் நிலைமைகள் மோசமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. இங்கேயும் உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் கஷ்டங்கள் வரலாம்...”

அருந்தவச்செல்வி கேள்வி துலங்கிய முகத்தோடு சுராங்கனியை ஏறிட்டாள். சுராங்கனியின் முகத்தின் உணர்வு அவளின் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லிற்று.

“ஏன் சுரா... அப்படி என்ன எங்களுக்கு கஷ்டங்கள் வரப்போகின்றன? விபரமாகச் சொல்லும்...?”

சுராங்கனி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். பின்னர் அடங்கிய குரலிலே கூறினாள். “உங்களைப்பற்றியாரோ வேரோ மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் நான் அவளது அறைப்பக்கமாகச் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் அவள் பேச்சையே மாற்றிக்கொண்டு விட்டாள் உங்களோடு முக்கியமான விஷயம் பேசவேண்டியுள்ளதால் அழைத்து வரும்படி என்னிடம் சொல்லிவிட்டாள்...”

மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா எங்களைக் கண்டதும் தனது முகபாவத்தினை மாற்றியவாறே தனக்கு முன்னாலுள்ள

இருக்கைகளில் உட்காருமாறு சைகை செய்தாள். நாங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டோம். சிறிது நேரமெளனத்தை அவளே கலைத்தாள்.

“இப்போதுள்ள மோசமான நிலைமை தெரியுந்தானே... எல்லா இடங்களிலும் இனக்கலவரம் மிகமோசமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது... பதின்மூன்று உயிர்கள் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டு விட்டதை சிங்கள மக்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா? இதனால் கொழும்பில் ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள், தொழில் நிலையங்களெல்லாம் நொறுக்கப்பட்டுவிட்டன. நிலைமை தணியும் போல தென்படவில்லை...”

சிறிது நேரம் நிறுத்திவிட்டு அருந்தவச் செல்வியையே உற்று நோக்கினாள் மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா.

“நானும் நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தேன்... சரியோ, பிழையோ உங்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரவேண்டியது என்னுடைய பொறுப்பு... செல்வி உன்மீது இங்குள்ள ஏனையோருக்கு எவ்வளவு வெறுப்பு இருக்கின்றது என்பது எனக்குத்தான் தெரியும்... நீ ஒரு தீவிரவாதியாயிருக்கிறாய்.. நீங்கள் இருவரும் இங்குள்ளோரின் வெறுப்பிற்குரியவர்களாக ஆகிவிட்டீர்கள். எனவே உங்களின் நன்மை கருதி, வேறு பாதுகாப்பான இடத்திற்கு உங்களை அனுப்பி வைப்பதற்கு நான் எண்ணியுள்ளேன். எனவே நீங்கள் வேறிடத்துக்குப் போவதற்குரிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொள்ளுங்கள்...”

மனதிலே பொங்கிப் பிரவசித்துக் கொண்டிருந்த சினத்தினை அடக்கியவாறே அருந்தவச்செல்வி மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்காவை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் நினைப்பது போல எங்களோடு இங்கே மற்றவர்கள் குரோதம் கொண்டிருக்கவில்லை... சரி... அப்படித்

தானிருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். எங்களை எங்கே அனுப்புவதற்கென்று எண்ணியிருக்கின்றீர்கள்? ”

மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா தனக்கு எதிரே தொங்குகின்ற புத்தபிரானின் படத்தை சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு வேசான நையாண்டி கலந்த குரலிலே கூறினாள்:

“அகதிகள் முகாமிற்கு... அங்கே நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கலாம்... அதைவிட உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடம் இப்போது வேறேதுமே இல்லை... அவ்வளவுதான் விஷயம்...”

அவ்வளவுதான்; மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா தனது வார்த்தைகளைக் கூறிமுடிக்கவில்லை. கதிரையைப் பின்னால் தள்ளியவாறே தெறித்த சினத்தோடு கண்களில் பொறி பறக்க எழுந்தாள் அருந்தவச்செல்வி. இகழ்ச்சியும், ஆத்திரமும் பொங்க மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்காவைப் பார்த்தாள்:

“இப்படிச் சொல்ல உங்களுக்கு நாக்குக் கூசவில்லையா மிஸிஸ். விக்கிரமசிங்கா? நாங்களா அகதிகள் முகாமிற்குப் போகவேண்டும்...? இவ்வளவு நாட்களாக இந்த இடத்திலே சிங்கள மக்களிற்குத்தான் நான் பணி செய்திருக்கின்றேன்... அவர்கள் என்மீது வைத்துள்ள மதிப்பையும் நான் அறிவேன்... இந்த நேர்ஸ் தொழிலுக்கு வந்த போதே இன், மத, சாதி பேதமற்ற தொண்டு செய்வதென்றுதான் நாங்கள் அனைவருமே பிரதிக்கினை செய்திருந்தோம்... எங்களை அகதிகள் முகாமிற்கு போகச் சொல்ல உங்களுக்கு மனம் தயங்கவில்லை? .. சீ. இது எவ்வளவு வெட்கமான விஷயம்? எங்களுக்கு இங்கே பாதுகாப்புத் தேவையில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லை .. எங்களை நாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ளுகின்றோம்... எக்காரணங் கொண்டும் நாங்கள் அகதிகள் முகாமிற்குப் போகத் தயாராயில்லை...”

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். 'எழுந்து வா' என்று சொன்ன அவளின் பார்வையைப் புரிந்து கொண்டு அவளை நான் பின் தொடர்ந்தேன். மிஸிஸ். விக்किரமசிங்கா அசைவற்றுப் போயிருந்தாள்.

அறையினுள்ளே அமைதியின்றி அங்குமிங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள் அருந்தவச்செல்வி. அவளது சினமும், எரிச்சலும் இன்னமும் அடங்கவில்லை.

"எவ்வளவு நயவஞ்சகத்தனமாக எங்களை அடித்துத் துரத்துவதற்கு இவள் திட்டமிட்டிருந்தாள் பார்த்தாயா?..."

என் மனத்தினுள் குறுகுறுத்துக் கொண்டிருந்த சந்தேகத்தினை நான் அருந்தவச்செல்வியிடம் கூறினேன். "செல்வி, இவள் இத்தோடு ஓய்ந்து விடாமல் மேலும் கரைச்சல் தந்தால் நாங்கள் என்ன செய்வது?"

உறுதியான குரலிலே பதிலளித்தாள் அருந்தவச்செல்வி.

"எக்காரணத்தையிட்டும் நாங்கள் இங்கேயிருந்து போகக்கூடாது..."

சிறிதுநேர மௌனத்திற்குப் பின் வானொலிப் பெட்டியைத் திருகினாள் செல்வி. செய்தி ஒலிபரப்பு. செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலே அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த முப்பத்தைந்து தமிழ்க் கைதிகள் கொலை செய்யப்பட்டதாக செய்தி சொன்னது. நான் அருந்தவச்செல்வியைப் பார்த்தேன். அதிர்ந்து முகம் செத்துப் போயிருந்தாள்.

பின்னர் இறந்துபோன கைதிகளின் பெயர் விபரங்களை வானொலி சொன்னது. சொல்லி முடிந்ததும்

கிளாரினெட் இசையை ஒலிபரப்பினார்கள். சட்டென்று வானொலியை நிறுத்தினாள் செல்வி.

“மனிதாபிமானமில்லாத மிருகங்கள்...” என்றவாறே எழுந்து யன்னற் பக்கமாகப் போனவள், என்னை அங்கே வரும்படி அழைத்தாள். எங்களின் அறை யன்னலுக்கு சிறிது தள்ளி நின்றவாறே எங்கள் அறைப் பக்கமாக சுட்டிக்காட்டிக் கதைத்தவாறு நிற்கின்ற சிலரை, சைகையால் எனக்கு அவள் காண்பித்தாள். மேல்மாடியிலே நின்று பார்க்கையில் அவர்களின் அடையாளத்தை எளிதாகக் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. எங்கள் விடுதிச்சாலையின் இரண்டு சமையற்காரர்களும் வாட்ச்மன்னும், இளநீர் விற்கின்றவனும் அவர்களிடையே நிற்பதனை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

6

இரவு சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அறைக்குள்ளே வந்து சோர்வாக உட்கார்ந்து கொண்டாள் அருந்தவச்செல்வி. சாப்பாட்டு மேசையிலே உட்கார்ந்திருந்த பொழுது ஒருவரோடு ஒருவர் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. வெறும் புன்னகையினால் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். சுராங்களியும், ஹேமா விமலசூரியாவும் கைகழுவிடத்திலே எங்களுக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

“செல்வி, இன்றைக்கு இரவு கதவுகளையும், யன்னல்களையும் பூட்டிக்கொண்டு இருங்கள், ஏதாவது விபரீதம் நடக்கக்கூடும்.. ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் அகதிகள் முகாம்களிற்குப் போய்விட்டார்கள்... பலர் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். மிஸிஸ். விக்சிரமசிங்காவும்

உங்கள் மேல் மிகவும் ஆத்திரங்கொண்டிருக்கிறாள்... ஏதாவதொரு விதத்திலே அவள் உங்களுக்கு கஷ்டந்தரக்கூடும்... உங்களை அகதிகள் முகாமிற்கு எப்படியும் அனுப்புவதென்று அவள் கறுவிக் கொண்டிருக்கிறாள்..."

"நாங்கள் உங்களோடு கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் கண்டாலே போதும்... பெருங்கரைச்சல்வந்துவிடும்..."

அவர்கள் இருவரும் பரபரப்போடு கூறியதைக் கேட்டு விட்டு புன்னகை செய்தாள் அருந்தவச்செல்வி.

"இது நல்ல வேடிக்கை... இந்த மண்ணிலேயே பிறந்தவர்களை அடித்து விரட்டி, அவர்களது சொத்துக்களைக் கொள்ளையிட்டு, வீடுகளை எரித்து நிர்மூலமாக்கி விட்டு, போதாக்குறைக்கு முகாம்களிலே கொண்டு போய்த் தள்ளிவிடுவது... அகதி முகாம்களைத் திறக்கும் வேகத்தை, காடையர்களை அடக்குவதில் காட்டினால் எவ்வளவு நன்மைகள் வரும்... எப்படியானாலும் நாங்கள் அகதிகள் முகாமிற்குப் போகமாட்டோம்... வீடு வாசலையிழந்து நாங்கள் நிர்க்கதியாகவில்லை. எங்களின் அறைக்குள்ளே பாதுகாப்பாகத்தான் இருக்கிறோம். பிறகு ஏன் எங்கள் மீது நிர்ப்பந்தம் பிரயோகித்து அகதிகள் என்ற முத்திரையை அடிக்கவேண்டும்? நீங்கள் இதைச் சொன்ன மைக்காக எமது நன்றிகள்..."

சுராங்களி தயங்கியவாறு நின்றாள்.

"காலையில் நான் வெளியே போய்விட்டு வந்தபோது நிலைமைகளை பார்த்தேன். இந்தக் குழப்பம் தற்செயலாக ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல என்றுதான் பலரும் சொல்கிறார்கள். இது வெகுவாகத் திட்டமிடப்பட்ட விஷயம்... குழப்பக்காரர்கள், தமிழர்களின் முகவரியை வைத்துக் கொண்டு தான் தீயிடல், கொள்ளையடித்தலைச் செய்கிறார்கள்..."

இன்னும் சிலர் இது சிங்கள இனத்தின் தேசிய உணர்வினது வெளிப்பாடு என்று பகிரங்கமாக சொல்லிக் கொண்டு திரி கிறார்கள்...இதைக்கேட்கும் போது எனக்கு மிகவும் வெட்க மாயும், அவமானமாயுமுள்ளது..."

என் மனம் சுராங்களியின் மனப் போக்கையிட்டு பெரு மிதங் கொண்டது. பெருநெருப்பிடையே குளிர்காற்றென அவளை உணர்ந்து நன்றியோடு பார்த்தேன்.

"இதுமிகவும் வெட்கத்துக்குரிய விஷயந்தான் சுரா. இன்னொரு இனத்தை ஒடுக்குவோரது தேசியவாதமானது நிச்சயமாக அதிதீவிர இனவாதம் என்ற நிலையினையே அடையமுடியுமென்பதற்கு இந்த சூழ்நிலையைத் தவிர வேறு உதாரணம் கூற முடியாது..."

அருந்தவச்செல்வி கூறிக் கொண்டே முன்னே நடந்தாள்.

அறைக்குள்ளே நிம்மதியின்றி அங்குமிங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்த அருந்தவச்செல்வி களைத்தவள் போல் கட்டிலிலே உட்கார்ந்தாள். பின்னர் அவளுக்கெதிரே உள்ள புத்தக அலுவாரியில் நிறைந்திருந்த புத்தகங்களைப் பார்த்தவாறு கூறினாள்:

"யாழ்ப்பாணத்திலை என்னென்ன நடந்திருக்குமோ? இப்படியொரு நிலைமை இங்கிருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தில எப்படியிருக்கும்? எத்தனை பேர் சுட்டுக்கொல்லப் பட்டனரோ? எங்கெங்கெல்லாம் தீ பற்றியதோ...தேவனின் நிலைமை எப்படி ஆனதோ?"

"செல்வி, வீணாக மனச்சஞ்சலம் கொள்ளவேணாம்... இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு இங்கையிருந்து சமாளித்து விட்டோமென்றால் பிறகு வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்..."

திடீரென்று யன்னல் வழியாக ஏதோ பட்டு மோதிய சத்தங்கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். படபடவென்று யன்னல் வழியாகக் கற்கள் அறையினுள்ளே வந்து விழ ஆரம்பித்தன. கற்களைத் தொடர்ந்து சோடாப் போத் தல்களும், அழுக்குப் பொருட்களும் அறையினுள்ளே வேகத் தோடு நொறுங்கி விழலாயின...

அருந்தவச் செல்வி மின்னலாய் எழுந்து யன்னலை மூடி விட்டுத் திரும்பினாள். அவளின் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. வரப்போகின்ற விபரீதத்தினை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். என்ன செய்வதென்று தெரியாது கணப்பொழுதே தாமதித்து நின்ற நான பர பரப்போடு அறையைத் திறப்பதற்காய் எழுந்தேன். உட்புறம் பூட்டியிருந்த கதவினை உலுப்பி அசைத்தேன். முடியவில்லை. வெளியே எங்கள் கதவை வேறொரு பூட்டுப் போட்டு யாரோ பூட்டியிருக்கிறார்கள்.

நான் கதவைத்தட்டிக் கொண்டு சத்தமிட்டேன்.

வெளியே இருந்து விழுந்த கற்கள் யன்னலில் மோதி பலத்த ஒலி எழுப்பின. அந்த ஒளியோடு முரட்டுக் குரல்கள், அவர்களை வெளியேவரும்படி தூஷணவார்த்தைகளில் அதட்டிக் கொண்டிருந்தன.

7

இரவு பன்னிரெண்டு மணியாகியும் யன்னலில் மோதிய கற்களின் ஓசை குறையவில்லை. இடையிடையே தமிழர்களைப் பற்றிய கர்ணகடுரமான முரட்டுக் கூக்குரல்களும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அறையினுள்ளே ஒரே புளுக்கம். மீண்டும் எழுந்து கதவை இழுத்துப்பார்த்தேன். வெளியே பூட்டு இறுகிக் கிடந்தது. அசைக்க முடியவில்லை.

அருந்தவச்செல்வி மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் இப்படி களைத்துப் போயிருந்ததை நான் ஒரு போதுமே கண்டதில்லை. அப்படி ஏதும் மனச்சோர்வு ஏற்பட்டாட்கூட உடனேயே புத்தகத்தில் மூழ்கிப் போய் விடுவாள். தன்னை இப்படி திண்மை கொள்ள வைத்தவை புத்தகங்களே என அடிக்கடி அவள் கூறுவாள்.

அவளின் அருகே சென்று, “லைட்டை அணைத்துவிட்டு யன்னலைத் திறக்கட்டுமா?” என்று கேட்டேன். சோர்வோடு தலையசைத்தாள்.

யன்னல் வழியாகக் கீழே பார்த்தேன். ஜீப் வண்டி ஒன்றிற்கு அருகே நின்று சிலர் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது தெளிவாகவே தெரிந்தது. பெளர்ணமி நிலா, நான்கு நாட்களின் தேய்வோடு மங்கிய வெளிச்சத்தை தெளித்திருந்தது. மெல்விய காற்றிலே சாம்பல் மணம் குழைந்து வீசிற்று. என்னால் எந்தத் தீர்மானத்துக்குமே வந்து கொள்ளமுடியவில்லை. எங்களை ஏன் இப்படி அறைக்குள்ளே சிறைக் கைதிகளைப் போல அடைத்துவைத்திருக்கிறார்கள்? இத்தகைய தொரு சித்திரவதையின் மூலமாக இங்கிருந்து எங்களை விரட்டியடிக்க முயற்சிகள் எடுக்கப் படுகின்றனவா? எங்களைத் தாக்கித் துரத்துவதற்குக் காதையர்களின் உதவி வேண்டப்பட்டதா? அல்லது இவையெல்லாமே தற்செயலான நிகழ்வுகளா?

1977ம் ஆண்டு கிளிநொச்சி அரசினர் மருத்துவ மனையிலே நான் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது கண்ணுக்கு முன்னாலேயே ஆயிரக்கணக்கான அகதிகளைக் காண நேர்ந்தது. பலருக்கு எனது கைகளாலேயே சிகிச்சை செய்திருக்கின்றேன். அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு சோகமான, பரிதாபத்துக்குரிய கதைகளைக் கேள்விப்பட்டிருக்

கின்றேன். அந்த இனக் கலவரத்திலே முன்னூறு பேர் வரையிலே உயிரிழந்திருக்கிறார்கள். பத்தாயிரம் பேர் வரை காயமேற்பட்டு சிகிச்சை பெற்றிருக்கிறார்கள். சொத்துக்களை இழந்தவர்கள் எண்பதினாயிரம் பேர். எழுபது கோடி ரூபாய் வரையிலே தமிழர் சொத்துக்கள் இழக்கப்பட்டன. இருநூறு பெண்களின் கற்புப் பறி போயிற்று. இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னணியிலே பொலிசாரும் இயங்கினர் என அரசியல்வாதிகள் பேசிக் கொண்டனர். இதற்குப் பிறகு இப்படியொரு சம்பவமே நடக்க இடமளிக்கமாட்டோம் என்று அரசியல்வாதிகள் பிரகடனம் செய்தனர். அப்போதைய பிரதமரான இன்றைய ஜனாதிபதியே பொலிசாரில் ஒரு பகுதியினரே இந்த வன்செயல்களுக்கு காரணம் என்று பகிரங்கமாகவே குற்றம் சாட்டியிருந்தார்... மீண்டும் நான் ஜன்னல் பக்கமாக சென்றேன். இப்போது ஜீப் நின்ற இடத்திலே ட்ரக் ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு நின்றவர்களோடு இன்னும் பலர் சேர்ந்திருந்தனர். அவர்களது நடமாட்டம் என்னுள்ளே சந்தேகத்தை விளைத்தது.

நான் 1958ம் ஆண்டுதான் பிறந்தேன். அந்த ஆண்டுதான் முதல்முறையாகக் கொடுமையான முறையிலே இலங்கையின் பல மாகாணங்களிலிருந்தும் தமிழர்கள் தாக்கி விரட்டப்பட்டார்கள். மனித இனமே வெட்கப்படும்படியான இனக் கொலைகள் அன்று நடந்தன. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கிடையே மேலும் எத்தனை இனக்கலவரங்கள்...சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளின் முன் யாழ்ப்பாணம் தீயிடப்பட்டது. பொலிசாரே இதனைச் செய்ததாக பகிரங்கமாகப் பலரும் கூறினர். ஒரு லட்சம் புத்தகங்களோடு யாழ்ப்பாண நூலகம் கொழுத்தப்பட்டது. பத்திரிகை அலுவலகம், எம்.பி. வீடு, கடைகள், கட்சி அலுவலகம் என்று யாவும் தீயுள் மூழ்கின. அந்த வடு ஆறிடமுன் இப்போது மீண்டுமொரு கலகமா...

அருந்தவச்செவ்வியிடமிருந்து ஒரு குரலுமே இல்லை. இருளைத்தடவிக் கொண்டே அவளருகே சென்றேன். இன்னும் தூங்காமலே இருந்தாள். “என்ன?” என்று வழமைபோலவே ஆதரவான குரலிலே கேட்டாள். “படுப்போமா?” என்று கேட்டேன். பதிலாக அவளது ‘உம்’ வந்தது, எனக்கு உடம்பில் அசதியிருந்தாலும் கொஞ்சமும் நித்திரை வரவில்லை. கட்டிலிற் சரியச் சென்றேன். தடுமென தெற்குப்புறமிருந்து துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தங்கள் கேட்டன. மீண்டும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டோம். தலைவெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“தமிழர்களை முற்றாக அடித்துத் தூரத்துவதற்கான காரியங்கள் தான் நடக்கின்றன. இவ்வளவு துணிச்சலாக இந்தக் காரியங்கள் நடத்தப்படுவதற்குப் பெரிய புள்ளிகள் தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அவசரகாலச் சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கின்றபோதே இந்த வன்முறைகள் நடக்கின்றதென்றால் இதொன்றும் தற்செயலானதல்ல...” தன் பாட்டிற்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் அருந்தவச் செல்வி.

அவளது மெல்லிய குரலிலே ஏக்கமும் சினமும் ஆற்றா மையும் தொனித்தன.

“எத்தனை இனக்கலவரங்கள் இதுவரை நடந்து விட்டன? நாங்கள் எவ்வளவு கீழான நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டு விட்டோம். கொலைகள், சுற்பழிப்புகள், சூறையாடல்கள், அவமானங்கள்... ஏன் இந்தக் கொடுமை களெல்லாம் எங்கள் சாதிமேல், அப்பாவி மக்களின் மேல் கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்றன? எங்கள் மண்ணிலேயே, நாங்கள் இரண்டாந்தர மக்களாக்கப்பட்டு சித்திரவதைகள் அனுபவிக்கின்றோம்... இந்தப் பிரச்சினைக்கு மனிதாபிமானமுள்ளதொரு தீர்வு வராதா? யார் இதனைச் செய்வார்கள்?”

என்னால் எதுவுமே சொல்லிட முடியவில்லை. இதே போன்ற மனக்கலக்கந்தான் என் மனதினையும் பிய்த்துத் தின்று கொண்டிருந்தது. கொடியதொரு ஆக்கிரமிப்புப் படையிடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட அப்பாவி மக்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள் என்ற மனோநிலைக்குத் தள்ளப் பட்டு அகதி முகாம்களில் கண்ணீருங்கம் பலையுமாய் இருக்கிறவர்களின் துயரம் எத்தகைய கனமானது என்பதனை என்னால் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்கமுடிய வில்லை. இவர்களின் கண் முன்னாலேயே இவர்களது வீடுகள் குறையாடப்பட்டன. தீக்கிரையாக்கப் பட்டன. உறவினர்கள் கொலைசெய்யப்பட்டனர். இவர்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர். இவர்களது பெண்கள் கதறக் கதறக் கற்பழிக்கப்பட்டனர்... இந்தச் சிறைக்குள்ளே அடைந்து கிடக்கின்ற எங்களுக்குத் தெரிபாமல் எத்தனை சம்பவங்கள் வெளியே நடந்து கொண்டிருக்கும்? எங்களுக்கு இனி என்ன நடக்கும் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும். நாங்கள் கொல்லப்படலாம்... சில வேளையில் ... ;

நான் அச்சத்தை இப்போது நிறைய உணர்ந்தேன். எனக்குள் ஏற்பட்ட எண்ணம் எனது மன அந்த ரங்கத்தையே உலுப்பிற்று. எழுந்தேன், இந்தப் பூட்டப் பட்ட சதவுகள் உணர்த்தியிருக்கின்ற கொடூரத்தை நினைத்த போது எனக்கு ஆக்ரோஷம் பொங்கிற்று. கதவுப் பக்கமாகச் சென்றேன், போட்டு உலுப்பினேன், தடத வென்று ஓங்கித்தட்டினேன். "ஓப்பின் தடோர்" என்று உரத்த குரலிலே கத்தினேன். மௌனம், மௌனம், வேண்டுமென்றே உருவாக்கப்பட்ட மௌனம்...

என் முதுகிலே அருந்தவச்செல்லியின் கைகள் பட்டதை உணர்ந்தேன். ஆதரவாக வருடினாள், திரும்பி அவளின் தோளிலே புதைந்து அவளைக் கட்டிக்கொண்டு

விம்மினேன். குலுங்கிச் குலுங்கி அழுதேன். அவன் எனது முதுகிலே குழந்தையைப் போலத் தட்டினான்.

“ராணி இதென்ன நீர் சின்னக் குழந்தையைப் போல, விடியட்டும். ஒரு உதையிலை இந்தக் கதவை நான் திறக்கச் செய்கிறேன்... நாங்கள் இப்ப கதவை உடைத்தால் வெளியில் இன்னும் ஆபத்துக்களைச் சந்திக்க வேணும்... கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளும்.”

நான் தலையை நிமிர்த்தினேன்.

“வெலிக்கடைச் சிறையிலை நீதியை எதிர்பார்த்து நின்ற கைதிகளைச் கொன்றது போலை எங்களைக்கொலை செய்து விடுவார்கள் என்று பயப்படுகிறீரோ?” என்று கூறிய அருந்தவச் செல்வி அவளுக்கேயுரிய உறுதியோடு அடங்கிய குரலிற் சொன்னான்:

“அப்படி யாராவது செய்ய முயன்றால் அவர்களிலை கொஞ்சப் பேரையாவது யமலோகம் அனுப்பாமல் நான் போகமாட்டேன். நாங்கள் எந்த அச்சுறுத்தலுக்கும் இனித் தயாராயிருக்கிறதைத் தவிர வேறே வழியே இல்லை...”

அருந்தவச் செல்வியின் வார்த்தைகள் எனக்கும் புதிய தெம்பினைத் தந்தன. மீண்டும் கட்டிவில் சரிந்தேன்.

அரைகுறையாக நித்திரையினுள் ஆழ்ந்து போகையில் வெளியே சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டது. லைட்டைப் போட்டேன். அருந்தவச் செல்வியும் எழுந்துவிட்டாள். படாரென அறைக்கதவு திறந்தது. திழுதிழுவென இராணுவத்தினர் எங்கள் அறையினுள்ளே நுழைந்து எங்களைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர்.

எங்ளைக் கதிரையில் உட்காரவைத்து, நான்கு இராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கிகளை குறி வைத்துநீட்டியபடி நின்றனர். ஏனையோர் அறையினைத் துளாவிப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். பொருட்கள் அங்குமிங்குமாய் வாரி வீசப்பட்டு சிதறின.

“இவ்வளவு அசம்பாவிதங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு வித பயமுமில்லாமல் இந்த விடுதியில் நீங்கள் தங்கியிருந்தது ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. உங்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்க வேண்டும். உங்களுக்கும் புலிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கவேண்டும்...”

கொச்சையான ஆங்கிலத்திலே இராணுவ உயரதிகாரி விசாரணையைத் தொடங்கினான். ரிவால்வரைக் கையிலே சுழற்றிக் கொண்டு எங்களுக்கு அருகே வந்தான். நாங்கள் எதிர்பாராத விதத்தில் எங்கள் இடுப்புப்பக்கமாகத்தட்டிப் பார்த்தான். அருந்தவச் செல்வி சினத்தோடு விறுக்கென எழுந்தான்.

“நீ நினைப்பது போல இல்லை... ஏதாவது பிஸ்டல் வைத்திருக்கிறீர்களா என்று பார்த்தேன்... உங்களை உரிந்து விட்டுப் பார்க்கவும் எங்களால் முடியும். அதற்கெல்லாம் இப்போது நேரமில்லை. கவனம். நான் சட்டத்திற்கு அமைவாகவே நடப்பவன். உன்னுடைய துமிரை என்னிடம் காட்டாதே...”

அருந்தவச் செல்வி உட்கார்ந்தான். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்:

“ஏன் எங்களை அநியாயமாய் சித்திரவதை செய்கிறீர்கள். நாங்கள் யாரையுமே அறியமாட்டோம். எங்களைத்தான் இந்த அறைக்குள் இரவு முழுவதும் பூட்டி வைத்து விட்டார்கள்...”

இராணுவ அதிகாரி அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்.

“உங்களைப் பற்றி நேற்றே எனக்கு முறைப்பாடு வந்தது. எனக்கு நேற்று இங்கே வர நேரமே கிடைக்கவில்லை. உங்களை எங்கும் தப்பிப் போகவிடாமல் பூட்டி வைக்கும்படி நான்தான் உத்தரவிட்டிருந்தேன்...”

நான் அருந்தவச் செல்வியைப் பார்த்தேன். மிஸிஸ். விக்ரம சிங்காவும் யன்னலுக்கெதிரே நின்ற கூட்டத்தினரும் நினைவிலே தெறித்து விகாரமாகச் சிரித்தனர்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இராணுவ வீரர்களை ஏன் சுட்டுக் கொன்றீர்கள்?” கரடுமுரடான குரலிலே இன்னொருவன் கேட்டான்.

அருந்தவச் செல்வி உடனேயே பதில் சொன்னான்:

“எங்களுக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது.”

“குட்டிமணி செத்தது தெரியுமா?

ஏளனமாகக் கேட்டவன் தொடர்ந்தான்: வெலிக்கடைச் சிறையில் இன்னும் பதினெட்டுப் பேர் செத்தது தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் இப்போது அறிந்து கொள்ளுங்கள், எல்லாமாக ஐம்பத்திமுன்றுபேர் செத்து விட்டார்கள்....”

என்னுள்ளே திகைப்பு வெடித்தது. சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தேன், எரிப்பது போல நின்றார்கள்.

“உங்களை இப்போது கோல்பேஸ் கடற்கரையில் கொண்டுபோய் சுட்டுத் தள்ளப் போகிறோம். கதிர்காம அழகுராணி மனம்பேரி எப்படிச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டாளோ... அதுபோல, அதுதெரியுமா?”

நின்றவர்கள் அசிங்கமாகச் சிரித்தனர். புத்தக அலுமாரியைத் துளாவிச் சிதறியவன் உதட்டைப் பிதுக்கியவாதே, “இவ்வளவு புத்தகங்களையும் எதற்காக இவள் படிக்கிறாள்?”, என்று தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்தவாறு வாசற்பக்கமாக நடந்தான்.

9

அகதிகள் முகாம் இவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்குமென்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. ஆறாயிரம் பேர் இந்த முகாமிலே வெறிச்சிட்டுப்பார்த்தபடி; அழுதபடி; மனோ நிலை பாதிப்புற்று வித்தியாசமாகச் சிரித்தபடி; உணவு இல்லாமல், சுகாதார வசதியில்லாமல், எதிர்காலமே சூனியமான இடர்ப்பாட்டோடு உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களைப் போலவே உடுத்திருந்த ஆடையோடு தான் இந்த அகதிகள் முகாமிற்குள் நாங்களும் கொண்டு வந்து தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். எங்களைச் சுட்டுத்தள்ளுவதை விட இது அதிகமான தண்டனை என இராணுவ அதிகாரி நினைத்து விட்டான் போலும்.

எமது சிறந்த நூல்கள்

பொன்னிலன்

தேடல்

கரிசல்

ஊற்றில் மலர்ந்தது

சி. ஏ. பாலன்

இன்று நீ—நாளை நான்

மனிதர்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள்

பாரதிபித்தன்

அதிகாலைச் சிவப்பு

அறந்தை நாராயணன்

ஐக்கர்

மோகத்திரை

தேவிதரிசனம்

ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை

வீடற்றவன்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,

சென்னை-600 098.

மேலட்டை அச்சிட்டோர்:

பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்., சென்னை-14.